MARGIE BROWN

Bărbatul irezistibil

Traducerea și adaptarea în limba română de
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Nathaniel Oakley era exemplul tipic de bărbat pe care Gisele îl ura. Preluase compania Thorne&Forest Advertising când aceasta era pe punctul de a fi vândută. Se plimba pe coridoare ca un leu în cușcă și era vai și-amar de cel pe care-l prindea că nu lucrează.

Cele mai multe fete deja se îndrăgostiseră de el până peste cap. Gisele auzise de vocea lui groasă și senzuală, de corpul atletic și de ochii lui negri care te făceau să te topești pe loc.

Porche-ul lui din parcare era o mașină de lux pe lângă toate celelalte vechituri. Pe fiecare aripă avea câte o bandă roșie cu o inscripție personalizată "NR 1". Și într-adevăr, era numărul unu în orice, de la afaceri până la probleme personale.

Se știa că orice fată îi cade la picioare, că le juca pe degete și că se descotorosea de ele, așa cum făcuseAdrian cu Gisele.

Era exact tipul de om pe care-l ura și doar gândul la el îi provoca greață, astfel încât toate vorbele începură să o plictisească.

– Astfel de bărbați au nevoie de o lecție, îi spuse într-o zi lui Ruth, nu de fete leșinate după ei, care să le hrănească orgoliul.

– Cum de îi poți rezista? se mira Ruth. E cel mai galant bărbat pe care l-am văzut vreodată. Ce n-aș da pentru o întâlnire cu el!

– Dar eu! spuseră Sally și Helen în cor.

– Cred că multe dintre voi sunteți nebune, răspunse Gisele cu tristețe în glas. O să sfârșiți rău.

– Doar pentru că ai avut o experiență nefericită, asta nu înseamnă că toți bărbații sunt la fel, protestă Ruth.

– Pun pariu că e la fel, se încruntă Gisele. E tipul care umblă din floare-n floare.

Cel puțin asta era impresia pe care și-o făcuse. De fapt, nu-l văzuse și nici nu-i vorbise vreodată, dar nici nu dorea; tot ce auzise era suficient.

În noaptea aceea, Gisele își reaminti despre situația care-i determinase teama de bărbați. Totul începuse cu moartea tatălui ei și cu recăsătoria mamei. Tatăl natural fusese un om iubitor, atent, cu simțul umorului.

Cel vitreg era agresiv și uneori chiar brutal.

Între doisprezece și optsprezece ani asistase la dezumanizarea mamei, care, dintr-o femeie frumoasă și inteligentă, devenise o epavă. Asta o învățase să disprețuiască bărbații precum tatăl vitreg.

Doar o privire, și oricine își dădea seama de monstrul care zace în el. Avea trăsături fine, un corp bine făcut și mintea ageră.

Majoritatea oamenilor îl plăceau pe James. Mama ei fusese repede vrăjită de bunele lui maniere și de cuvintele bine alese.

Abia după stabilirea lui definitivă în casa lor și-a dat seama de adevăratul său caracter– impulsivitatea, egoismul, lăcomia de bani, slăbiciunea pentru femei și disprețul pentru fetița pe care o avea.

Mama ei era destul de înstărită. De-a lungul timpului pusese bani deoparte, care, împreună cu asigurarea pe viață a soțului, alcătuiau o sumă frumușică.

James nu se sfiise să profite, aranjând vacanțe în străinătate pe care mama ei nu le dorea în mod special, cumpărând o nouă mașină, cheltuind din ce în ce mai mult pe băutură și pe distracții. Din cauza comportamentului său, și-a pierdut locul de muncă, și în momentul în care mama ei a încercat să poarte o discuție serioasă cu el, a trecut de la furie la violență fizică.

Ea suportase totul până la o limită. Într-o dimineață, când s-a trezit, Gisele a descoperit că luase o supradoză.

Chiar și după atâta timp, o durea să se gândească la aceste lucruri. Fusese o experiență cu care nu dorea să se mai confrunte vreodată.

Plecase de acasă și închiriase un mic apartament în Londra, la ultimul etaj al unei clădiri. Deși avea în fața ochilor doar acoperișuri și deși diferea foarte mult de confortul cu care fusese obișnuită, era totuși un nou început. Își găsise și o slujbă de tipograf la Thorne&Forest Advertising.

Nu dorea să rămână aici toată viața; nu putea să dea cu piciorul în cei doi ani de cursuri de secretariat pe care le făcuse. Ambiția ei era să devină consilier personal al unui mare om de afaceri.

Dar nu găseai prea ușor de muncă în condițiile în care n-aveai experiență, de aceea acceptase acest post până la găsirea altuia mai bun.

Apoi îl întâlnise pe Adrian! Gândul la el n-o deranja, o enerva de-a dreptul. Își încleșta pumnii de furie, amintindu-și cum se lăsase păcălită. Înfățișarea lui nordică o răvășise. Ochii lui albaștri o făceau să se topească. Se îndrăgostise imediat, mai ales că trăia cu ideea la cineva care ar putea să umple golul lăsat de moartea mamei.

Adrian era fiul unui bancher bogat și promitea să calce pe urmele tatălui său. Gisele aproape că se urcase pe el în

Galeriile Naționale, iar el se scuzase excesiv pentru neatenția lui, și imediat a venit și invitația la cină.

După o aventură fulger, s-a trezit că erau logodiți, iar logodna lor era anunțată în ziarul "The Times".

Din păcate, părinții lui nu fuseseră la fel de încântați, arătându-și nemulțumirea pe față și susținând o altă posibilă soție pentru Adrian. Gisele nu se lăsase intimidată. Știa că-l iubește din tot sufletul. Faptul că el nu-și arăta deschis sentimentele nu-i dăduse de gândit. O ceruse, și asta spunea totul.

În dimineața nunții, se trezise devreme, ca să găsească o scrisoare în cutie. Fiecare cuvânt i se întipărise în minte.

"Gisele,

Știu că va fi un șoc pentru tine și știu că sunt un laș că nu-ți spun în față, dar nu mai suport. N-am vrut să merg atât de departe. Adevărul este că iubesc pe altcineva. Ne certasem îngrozitor înainte să te întâlnesc și ea nu mai dorea să mă vadă. Totuși, eram conștient că încă mă iubește și singura posibilitate de a o recuceri era s-o fac geloasă. A venit azi la mine și m-a implorat să nu mă căsătoresc.

Ești atât de bună, Gisele, încât nu meriți toate astea. M-am folosit de tine fără rușine și îmi pare rău. Nici pe mine nu mă văd cu ochi prea buni, dacă asta te consolează. Sper că în inima ta ai să mă ierți cândva.

Adrian".

Cât tupeu! Chiar pusese și un cec de o mie de lire. Mai umilită nici că se putea. El și cu James erau din același soi. De ce oare nu se învățase minte de la mama ei?

În schimb, asta era o lecție– nu se va mai apropia de niciun bărbat în viața ei. Toți erau niște parșivi, care se foloseau de femei pentru propriile dorințe, fără a ține seama de sentimentele implicate. Nu era de mirare că el făcuse publică logodna lor, doar făcea parte din planul lui de a o "recuceri" pe cealaltă.

În ciuda aerului ei pasiv, Gisele nu dusese lipsă de ocazii. Ruth punea puterea ei de seducție pe seama părului roșcat și a ochilor de smarald. Altcineva îi spusese că înfățișarea ei de fotomodel făcea totul.

Gisele nu se considera atrăgătoare. Recunoștea limpezimea ochilor ei și finețea pielii, dar se considera prea slabă și prea osoasă pentru a constitui o atracție.

Însă bărbații roiau în jurul ei. Nu trecea o săptămână fără să primească o invitație în oraș, dar le refuza întotdeauna. Din surse indirecte, auzise că Adrian se căsătorise, ceea ce îi provoca greață. Un pas nou în cariera ei îl constituise promovarea pe postul de secretară a lui Bill Spalding, șeful secției de publicitate.

Banii în plus la salariu o ajutaseră să se mute într-o casă mai luminoasă, pe care o decorase astfel încât să poată simți că este a ei.

Se concentra exclusiv asupra carierei. Putea ajunge chiar mai departe de postul de consilier personal pe care-l visase și să devină șef în departamentul de publicitate. Adică egalul lui Nathaniel Oakley!

La câteva zile după aceea fusese chemată în biroul lui. I se păruse că sunt mii de coridoare între biroul ei și al lui. Înainte de a intra, se oprise în fața ușii mari de stejar pentru a-și aranja părul, cu speranța că nu o va dezamăgi. Dorea să pară calmă și calculată, deși se simțea exact invers. Nu erai chemat zilnic în biroul directorului!

Nu se miră când descoperi că secretara lui era o blondă, micuță, cu buze voluptuoase. Aceasta o poftise să ia un loc până când va fi primită.

Deși Gisele ar fi vrut să-i pună câteva întrebări despre cel care o aștepta, atitudinea impasibilă o secretarei o determinase să renunțe. Dinăuntru se auzea vocea lui– o voce groasă, rezonantă, totuși sexy. Fetele avuseseră dreptate, cel puțin în privința asta. Chiar prin ușă, Gisele găsea glasul lui atractiv, genul de glas care te hipnotiza, care te făcea să-ți dorești să-l asculți. Multe femei trebuie să fi căzut pradă timbrului grav. Era o voce pe care n-o uitai ușor.

Ușa se deschise. Încă înainte de a-și ridica privirea, Gisele conștientizase forța și atracția lui.

– Poftiți, domnișoară Latham, veni invitația de undeva din adâncul pieptului.

Ea întoarse ochii spre el cu o mișcare ce-i accentuă linia fină a gâtului și suplețea sânilor. Nu-i plăcuse tonul lui, dar în momentul de față n-avea de gând să-i arate acest lucru.

În schimb, îi zâmbi larg. Cu o mână, își aranjă fără să vrea părul, după care se ridică.

Gisele avea o grație naturală inconștientă. Nici măcar nu-și dădea seama de mișcările provocatoare pe care le făcea, de faptul că orice bărbat, sau chiar femeie, o putea acuza că-și folosește corpul pentru a atrage atenția.

Cu toate acestea, observă privirea fixă a lui Nathaniel și se întrebă ce făcuse de-l enervase într-atât. După numai o clipă, atracția irezistibilă de care vorbeau toate fetele din firmă își spuse cuvântul.

Niciodată nu întâlnise un bărbat mai viril. Gisele era înaltă, dar el o domina cu statura lui, iar umerii lați și talia îngustă îl făceau irezsitibil. Nu-și putea lua ochii de la el. Chiar și după ce se întorsese în birou, rămase cu imaginea ochilor negri pătrunzători, a buzelor sezuale, a maxilarului bine conturat, și mai ales a aroganței devastatoare. Avea un mers apăsat și lung, care-l ajuta să se deplaseze rapid, astfel încât ea stătea încă în prag pe când el îi mai aruncă o privire din birou. Din nou simți forța acelor ochi negri, care o opriseră în loc. Stătea și se uita la el. Cămașa albastră descheiată la guler și cu mânecile suflecate îi accentua linia umerilor și-i dezvelea pieptul. Pe sub pantalonii gri se întrezărea musculatura

coapselor. Sacoul și cravata îi atârnau neglijent pe spătarul scaunului. Arăta ca un om activ, obișnuit cu munca. Această imagine nu semăna prea mult cu cea pe care și-o formase Gisele.

– Sper că n-ai de gând să rămâi acolo toată ziua, o trezi vocea lui sarcastică.

Ea clipi de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis și înaintă.

Bărbatul o studie insolent din cap până-n picioare. Putea foarte bine să nu fi purtat nimic pe ea în loc de fusta dreaptă și bluza cu buline pe care le avea. Acestea îi scoteau în evidență picioarele lungi, talia subțire și linia fermă a sânilor. Însă nu acesta era scopul. Gisele nu se îmbrăca pentru a atrage sexul opus, ci pentru că era plăcerea ei.

Observând modul lui de a o privi, își dădu seama că o considera provocatoare în mod deliberat și se alarmă când atitudinea lui îi făcu pulsul să crească. Simțea furnicături în fiecare părticică a corpului. Își desprinse ochii de la el cu mari eforturi. În aceeași clipă, el întinse mâna către părul ei, o atingere atât de ușoară încât abia dacă-l simțise.

– Frumos, chiar frumos, șopti el răgușit.

Ea scutură din cap, străduindu-se să ignore căldura degetelor lui– un avertisment asupra pericolului pe care îl reprezenta.

– Nu pot să cred că m-ați chemat aici ca să discutăm despre părul meu!

Zâmbetul lui îi lumina privirea. Aroganța dispăru, iar Gisele fu invitată să ia loc.

– Ai dreptate. Totuși, nu se poate să nu-l remarci, e ca o aură de foc. Se potrivește personalității tale.

Gisele simțea că e o provocare și se așeză, apropiind picioarele și refuzând să răspundă.

Se aștepta ca și el să se așeze, în schimb se propti de birou în fața ei. Zâmbetul lui avea o urmă de perversitate.

Când ochii începură a se plimba din nou pe formele ei, oprindu-se în locul în care deschizătura bluzei dădea la iveală anumite linii, ea se decise să acționeze.

– Dacă ați terminat, am putea să trecem la afaceri, protestă ea.

– Imediat, domnișoară Latham, imediat.

– Am treabă, îl scrută ea cu privirea, dorindu-și să nu fi tresărit la privirile lui. Sunt sigură că și dumneavoastră sunteți ocupat.

– Într-adevăr, și-și încrucișă brațele pe piept. Dar niciodată nu sunt prea ocupat pentru a ignora o fată frumoasă.

Gisele înghiți în sec. Deja îi făcea avansuri! Auzise că se mișca repede, dar acum era ridicol. Încercă să-l îndepărteze cu o privire mânioasă. În schimb, ochii îi alunecară spre brațele lui musculoase. Se întrebă cum ar fi îmbrățișarea lor, cum ar fi ca acele palme fine să o dezmierde. Dar se trezi imediat. Îl privi din nou în față. Părea că îi citește gândurile,

ceea ce o neliniștea. Sigur pe el, se îndreptă spre scaunul din partea opusă a biroului.

– De cât timp lucrezi aici?

– De trei ani, răspunse ea, calm.

Agitația lui o amețea. Sau era din cauza privirii lui pătrunzătoare, sau a buzelor senzuale?

Era un om mândru, conștient de impactul pe care-l producea. Întotdeauna se purta așa înainte de a face o nouă victimă?

– Asta înseamnă că ai…câți ani? ridică el din sprâncene.

– Apare în fișele de înregistrare. De ce nu verificați, dacă vă interesează?

– Am făcut-o deja; ai douăzeci și unu de ani, nu-i așa? Îi împlinești în decembrie.

– Atunci, de ce mai întrebați? dar își dădu repede seama că el era șeful, iar ea angajata. Îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să fiu atât de obraznică.

– Am presupus corect; domnișoara are caracter, zâmbi el.

– L-am moștenit de la bunica mea din Irlanda.

– Binecuvântați fie irlandezii. Îmi plac oamenii cu nerv.

– Iar eu aș dori să treceți la subiect, și se uită discret la ceas. Domnul Spalding o să întrebe de mine.

– Bill știe că ești la mine.

Mai știa și că directorul firmei era un vânător de femei? Și că puține dintre ele mai ieșeau de aici întregi? Oare blonda de

afară trăgea cu urechea, roasă de gelozie că șeful ei stătea închis cu o altă femeie? Sau rămânea imună la farmecele lui? Mai greu. Tipul era atrăgător, și, ce era mai grav, o știa! Dar acum își găsise nașul. Pe ea n-o interesau câtuși de puțin farmecele lui.

– Bine. Ce altceva vreți să știți? zâmbi ea mieros. Despre cariera mea, sau deja v-ați informat? Cu siguranță, ați făcut cercetări serioase despre mine.

El părea amuzat.

– Nouăzeci– șaizeci– nouăzeci. Cam un metru șaptezeci și cinci, și cam…

– OK, acum chiar că intrăm în detalii plictisitoare, îl întrerupse ea. Mi-ați dovedit că nu v-am subapreciat.

– Draga mea, realitatea nu e niciodată plictisitoare în ce te privește. Dimpotrivă, ești o surpriză plăcută. Nu știam că am o asemenea angajată aici.

– Dar știați de existența mea, dar n-ați trimis după mine. Haideți să terminăm odată! Mă dați afară sau nu?

Era cea mai bună replică pe care i-o putea da. Nathaniel Oakley era moarte curată; cu cât o lungea, cu atât lucrurile deveneau mai clare pentru ea. Încheieturile picioarelor îi slăbiseră și știa că atunci când se va ridica de pe scaun va trebui să facă un efort ca să umble. Pulsul i se ridicase, iar spatele îi era lac de apă. Pe deasupra, o înnebunea și mirosul parfumului său.

– Chiar dacă demiterea ta ar fi fost motivul pentru care te-am chemat, ceea ce nu e adevărat, trebuie să-ți spun că m-aș fi răzgândit pe loc. Ești mult prea atrăgătoare ca să fii dată la o parte. Te-ai gândit vreodată să devii model?

Deci, asta era! Voia ca ea să pozeze pentru vreuna din reclamele lor. Cu o față drăgălașă și niște forme bine făcute, se putea vinde orice; deja știa asta. Dar dacă el credea că se poate folosi de sex– appealul ei ca și cum ar fi folosit o mașină, se înșela. Scutură din cap și-l privi furioasă.

– Nu m-am gândit și nici n-am de gând. El se aplecă pentru a-i îndrepta o șuviță de păr. Atingerea lui o înfioră și simți că are să rămână marcată pe viață în locul acela.

– Nu cred că e nevoie să faceți asta, îl îndepărtă ea disperată.

– A fost o scuză…pentru a-ți atinge părul. Mă fascinează. N-am mai întâlnit o femeie cu o aemenea nuanță în păr. E ca un răsărit de vară.

Ce bine se descurca și-n vorbe! Nu era de mirare, având în vedere afacerile pe care le avea. În publicitate, cuvintele spuneau totul, iar cele potrivite puteau vinde orice, oricui.

Dar pentru ea, astfel de cuvinte păreau nepotrivite cu statura lui. Acum o făcea pe amabilul, dar pentru cât timp? Înseamnă că-și dorea ceva foarte mult.

– Mă bucur că vă place. Mie nu, și mă plictisește. E foarte greu de aranjat.

– La fel ca și proprietara, rânji el.

Avea dinții foarte albi, care contrastau cu pielea bronzată. Gisele se întrebă de unde o asemenea culoare; cu siguranță, nu din Anglia, deci probabil că fusese la vreun solar…

– Oricât de ciudat vi s-ar părea, de obicei nu mă pierd cu firea, decât atunci când cineva mă calcă pe nervi.

Exact ce făcea el acum.

– Atunci, ar trebui să te tachinez mai des, păru el să-i citească gândurile. Ți se potrivește– focul din păr cu focul din priviri. Să sperăm că și relația noastră va fi la fel de ardentă.

Inima ei încetă să mai bată, totul rămase pe loc, inclusiv privirea ei asupra tenului bronzat.

– Ce vreți să spuneți cu relația noastră?

– Vreau să spun, domnișoară Latham, că ești noua mea secretară. Odette pleacă, fiindcă se va căsători în curând. Sunt sigur că ne vom înțelege de minune.

Din două mișcări, fu din nou în fața biroului. Gisele rămase ca într-o reverie, în timp ce el se aplecă ușor și o sărută pe buze.

– Asta ca să încheiem un pact, șopti el, dar vocea lui avea ceva mai mult decât o senzualitate aparte, iar privirea, mai mult decât o promisiune.

Gisele clipi rapid, spunându-și că visează, după care țâșni afară din birou. Îl auzi strigând amuzat:

– Mâine la nouă și să fii punctuală, domnișoară Latham.

Capitolul 2

Gisele nu știa cum de găsise calea spre biroul ei. Știa că Odette privise speriată cum ușa se izbise de perete și cum ea o luase la fugă pe scări. Ecoul izbiturii încă îi era întipărit în minte, iar inima îi bătea cu furie; nu din cauza avansării ei, ci din cauza atitudinii lui. Cum de îndrăznea să creadă că va accepta imediat postul? Poate că nu și-l dorea.

Încă mai avea ochii înflăcărați când Bill Spalding intră în birou. Era un bărbat mare și îndesat, cu o față roșie și păr rar.

– Și? Ai obținut postul?

– Știai că mă vrea și nu m-ai avertizat? De ce? E ca și cum m-ai fi aruncat în cușca leului! N-am avut de ales. Ar trebui să încep mâine dimineață.

– Ar trebui? Asta înseamnă că nu vrei postul?

Vocea îi era neîncrezătoare.

– Am crezut că asta este ambiția ta. Mi-ai tot povestit despre planurile tale de avansare. Ești o secretară bună și-mi va părea rău după tine, dar e o ocazie pe care n-o poți pierde. Nathaniel Oakley e destul de pretențios. Ar trebui să te simți onorată.

– Și eu sunt pretențioasă, se apără ea. Și aș prefera să lucrez pentru tine. Nu cred că am să mă înțeleg cu domnul Oakley. Mă apreciază greșit. E prea dominant.

– Și ce ai de gând să faci? Nu poți să nu te duci mâine. Are să vină aici imediat.

– Și o să mă ia de păr? sugeră ea.

Intenționase să facă o glumă, dar cuvintele puteau avea și un sâmbure de adevăr. Deja și-l imagina făcând asta, fără ca nimeni să protesteze. Cu toții își dădeau seama că el conducea, și că obținea ceea ce-și dorea.

Dar și ea era conștientă de căldura degetelor sale, de emoția provocată de atingerea lui, și din nou tremură involuntar.

Bill o privea întrebător.

– Vorbești serios, nu? Ți s-a pus pata pe Nat. N-ar fi trebuit. Câinele care latră, nu mușcă. Dacă ajungi să-l cunoști, îți dai seama că e un om de treabă.

– Tu ești așa.

– Și eu lucrez cu el ca și tine.

– Dar e un vânător de femei, zise ea cu tristețe în glas.

Bill o privi amuzat; îi venea să râdă, dar se abținu.

– Arată bine, cred. E normal să aibă o mulțime de prietene. Dar, din câte am văzut, nu le amestecă în munca lui. O să fie bine.

Atunci, de ce o sărutase? De ce-i mângâiase părul? Asta dovedea cât de puțin îl cunoștea Bill pe Nathaniel. Poate că nu se încurcase până atunci cu angajatele lui, dar orice are un început, și-i arătase că e mai mult decât interesat de ea.

– Ce încrezător ești!

– Meriți mai mult, Gisele. Muncești mult; nu prea vezi fete ca tine în ziua de azi.

– Și ce o să faci dacă plec? Cine îmi ia locul? Mandy?

– Asta e problema mea. Dar dacă pleci azi, hai să terminăm teancul ăsta de dosare.

Gisele era mulțumită că avea o ocupație, măcar nu-i mai zbura gândul în altă parte. Se străduia să-l țină pe Nathaniel departe de ea. Dar acasă, în timp ce-și pregătea masa de seară, astfel de gânduri se dovediră inevitabile. Totul îi rămăsese foarte clar întipărit în minte: ochii lui adânci, buzele subțiri și delicate. Niciun zâmbet de-al lui nu-i putea șterge din memorie aroganța și siguranța pe care le afișa, modul tranșant de a trata cu oamenii.

Gisele amestecă energic în sos, dar realiză că acesta se îngroșase prea mult. Îl învinovăți pe Nathaniel Oakley pentru

asta. Gătea bine, și-i plăcea să inventeze noi rețete. Aruncă totul la gunoi și se decise să ia masa în oraș.

Rar făcea asemenea escapade. Își organiza economiile foarte atent, punând deoparte pentru zile negre. Dar acum, chiar că avea nevoie de o ieșire, mai ales că a doua zi trebuia să înfrunte monstrul!

Chiar refuzase o întâlnire. David Frazer, care se ocupa de finanțele firmei, o invitase la operă în seara aceea. Însă tipul nu era genul ei.

Din instinct, începu să răsfoiască paginile agendei telefonice. Poate că era prea târziu ca să se răzgândească, dar există întotdeauna o șansă. Credea că el deja plecase, când îi auzi vocea.

– David, sunt eu, Gisele, începu ea.

– Te-ai răzgândit, interveni el rapid. Vii cu mine?

– Nu e prea târziu?

– Nu! Oricum, nu aveam de gând să merg singur.

– Am crezut că ai chemat pe altcineva.

– Nu este altcineva. Te iau într-o jumătate de oră și mergem mai întâi să mâncăm. Ce zici?

– Excelent! zâmbi în sinea ei, gândindu-se că e prea entuziasmată și că poate dă naștere la suspiciuni.

David Frazer era un tip amabil și la locul lui, exact opusul tatălui ei vitreg. Totuși, atitudinea lui de gentleman îl făcea plictisitor. Nu era capabil să trezească dorința într-o femeie.

Ar fi putut întreține o relație sigură și de durată, și cam atât. Nici vorbă de maniera lui Nathaniel. Gisele se înfioră în sinea ei. De ce gândurile îi zburau mereu la el?

Realiză că încă ținea telefonul în mână, ca și cum s-ar fi așteptat ca Nathaniel să fie de partea cealaltă a firului. Îl puse repede jos. Dușul rece pe care-l făcu după aceea o ajută să-și revină, iar fardurile îi puseră în valoare frumusețea naturală. Părul și-l prinse într-o coadă deasupra capului; era singurul mod în care și-l putea controla, și totuși unele suvițe rebele tot mai ieșeau. Nu-și dădea seama că această coafură îi accentua linia feței, că o făcea mai feminină și mai atrăgătoare decât femeia care-și purta părul în valuri înflăcărate. Îmbrăcă în grabă rochia nouă, de curând cumpărată, pentru ocazii speciale.

Dacă aceasta era una dintre ele, nu știa sigur. Nu prea se potrivea cu David. Dar el se simți flatat și ea, satisfăcută; până la urmă, acesta și era scopul serii.

Înainte de a deschide ușa la sunetul clopoțelului, mai aruncă o ultimă privire în oglindă. Apoi deschise, oftând. Expresia feței lui David era incredibilă; rămase mut de uimire.

– Îmi pare rău, începu ea, poate că rochia e prea provocatoare. Mă duc să o schimb. Intră, nu durează mult.

– Ești uimitoare, zise el în timp ce înainta. Întotdeauna am considerat că arăți bine, dar în seara asta…ești senzațională. Chiar te-ai îmbrăcat așa…doar pentru mine?

– Pentru nimeni altcineva, și-și mușcă buza de jos. Chiar îți place? Mă gândeam că…

– E perfectă.

O măsură cu privirea din cap până-n picioare. Materialul fin, de culoarea aurului, se mula pe formele ei, fără a dezvălui nimic. Sandalele de aceeași culoare completau ținuta.

Complimentul lui David nu avea nici urmă de arogață, nu o dezbrăca din priviri, așa cum făcuse Nathaniel. Admirație, da, și un fel de recunoștință, ca și cum nu-și putea crede ochilor.

– Mulțumesc, Gisele!

Restaurantul era unul mic și exclusivist, iar David era cât se poate de galant. Era vina ei că îi dăduse speranțe false, sau mai degrabă a lui Nathaniel pentru că o împinsese într-o asemenea situație. La un moment dat, realiză că el îi vorbea despre Nat.

– N-am mai întâlnit pe nimeni ca el. A făcut o afacere extraordinară cu Thorne&Forest. Are parteneriate cu unele firme de ani de zile. Iar aceasta e una dintre firmele de top din țară. Entuziasmul lui n-o impresionă.

– Îl cunoști de mult? îl întrebă.

– De ani de zile. Am lucrat împreună și înainte. E foarte amabil.

Ce mai descriere! David era cel amabil, Nathaniel avea un caracter incert. Și mai ales insolent, arogant și dominant.

– L-am cunoscut azi pentru prima dată, zise ea. Nu pot să spun că m-a dat pe spate.

– Înseamnă că ești o excepție, se miră el. De obicei, femeile se îndrăgostesc de farmecul lui. Mă bucură că nu este genul tău; îmi dă mie o a doua șansă…

Părea atât de mulțumit în sinea lui, încât Gisele simți nevoia de a-l tempera.

– David, zise duios, nu-ți face speranțe. N-aș putea…Am fost rănită de un bărbat odată și nu mai vreau să mă implic. Acum sunt o femeie de carieră.

El își ascunse dezamăgirea cu stoicism, deși în ochii negri i se citea tristețea. Involuntar, ea întinse mâna după a lui.

– Asta nu înseamnă că nu mă simt bine. Cina e grozavă și abia aștept concertul.

Ceea ce era adevărat.

– Deci, vei mai ieși cu mine, fără nicio obligație?

Mâna îi era rece și atingerea lui n-o făcu să tremure, așa cum se întâmplase cu Nathaniel. Într-adevăr, David nu era capabil să frângă inimile femeilor. Sau poate că nu era ea femeia potrivită.

– N-ar fi corect din partea mea să-ți promit ceva, David.

După cafele, porniră spre sala de concerte. Aveau locuri bune și, în scurt timp, Gisele se lăsă purtată pe valurile muzicii lui Beethoven; David, Nathaniel și toți ceilalți nu mai aveau nicio valoare.

– A fost minunat! îi zise lui David după prima parte, agățându-se de brațul lui. Sunt atât de fericită că m-ai adus aici, și-l sărută pe obraz, amuzată de faptul că el era rușinat.

O așeză într-un colț mai ferit, iar el se duse să aducă ceva de băut. Era foarte aglomerat, iar Gisele presupunea că are să dureze ceva timp. La un moment dat, se simți privită. Încet, își întoarse capul. Nici nu știa cum de scăpase privirilor ei, doar îi domina pe toți ceilalți. Privirea lui întunecată o pătrundea; șopti ceva însoțitoarei lui, după care începu să înainteze spre Gisele. Automat, mulțimea se despică de parcă trecea regele printre rânduri. Nu avea nevoie să-și facă loc, precum David.

Totuși, dacă el voia să-i vorbească, ea nu dorea acest lucru. Deja o trecu un fior și o căldură îi invadă tot corpul. În mod intenționat, se prefăcu a-l căuta pe David, sperând că el își va da seama și că se va întoarce. Dar se înșelase.

– Ce emoționant, acum pe final, zise el. De când ieși cu Frazer? Trebuie să menționez că nu prea i-a plăcut să fie sărutat în public. Sau încă nu ți-ai dat seama că nu e genul care să se afișeze?

– Era un semn de recunoștință pentru faptul că m-a adus aici, atât.

David și cu mine suntem…prieteni.

– Nu ți-am cerut o explicație, se amuză el. Nu mă interesează ce fel de relație aveți. Doar dacă el ar fi fost genul

tău. Ia viața prea în serios, pun pariu că nu se potrivește temperamentului tău electrizant.

Gisele îl privea fascinată, admițând în sinea ei că sacoul îl prindea foarte bine. Îi punea în valoare linia umerilor și-l făcea să pară mai înalt, iar cămașa de mătase albă contrasta cu tenul lui bronzat. Avea un aer latin, dar și un temperament pe măsură, se gândi ea.

– Aiurea, protestă ea, amintindu-și de Adrian.

Dacă exista cineva cu care să se potrivească, el fusese acela. Cât de greșite erau primele impresii!

– Nu sunt sigur, zise el plictisit. Trebuie să recunosc că noi doi ne-am potrivi foarte bine.

– Cum ați ajuns la concluzia asta? izbucni ea. Nici măcar nu mă cunoașteți.

– Știu îndeajuns, și zâmbi misterios. Mă interesez de fiecare membru al echipei mele.

– Adică, spionați?

– Nici că se putea spune mai bine! E o metodă foarte eficientă. Dacă un tip nu-și face treaba și eu știu că soția lui e în spital, nu-l mai deranjez cu alte întrebări. E simplu.

– Și ce știți despre mine?

Pulsul îi crescuse amenințător, iar inima stătea să-i sară din piept din nou.

– Nu multe, din păcate. Ești cam reticentă, domnișoară Latham, sau poate că așa îți exprimi recunoștința? Nicio

persoană pe care am întrebat-o, n-a știut să-mi spună ceva despre tine.

Într-un fel, simțea că el îi ascunde ceva. Se știa că primise invitații de la mulți bărbați; nu se poate ca ei să nu fi recunoscut asta, dacă el îi întrebase.

– Deci, vreți să despicați firul în patru? Dacă ascund un cadavru în dulap și dumneavoastră nu știți?

– Plăcerea va fi de partea mea să aflu asta. Îmi dai voie să-ți apreciez ținuta din seara asta_ cu siguranță, Frazer este mândru. Chiar crezi că merită?

– Contează că știe să aprecieze, zise ea prompt.

– Absolut. Cine n-ar face-o? Aș minți dacă aș spune că nu-mi doresc să fiu în locul lui. Poate cu altă ocazie, domnișoară Latham? o întrebă el din priviri.

– Mă îndoiesc, domnule Oakley. Din câte am înțeles, nu amestecați afacerile cu viața personală. Sau Bill Spalding s-a înșelat spunându-mi toate acestea?

Buzele lui tremurară.

– Trebuie să recunosc că este o lege nescrisă pe care o urmez. Dar pentru ce sunt bune regulile dacă nu pentru a fi încălcate? Iar dumneata ai calități excepționale, altfel nu te-aș fi ales.

– Iar eu trebuie să vă anunț că n-am de gând să accept postul, zise ea într-un moment de impulsivitate. Apreciez faptul că mi-ați propus acest lucru, chiar mă simt flatată, dar

nu cred că ne-am înțelege. N-aș putea să lucrez pentru cineva pe care-l disprețuiesc.

El inspiră adânc, ochii i se înflăcărară formând o cută între sprâncene.

– Pentru Dumnezeu, meriți să fii demisă pentru asta! Nu tolerez insolența, mă înțelegi? Ar fi bine să și motivezi decizia ta.

Formele ei se încadră sub materialul fin, evidențiindu-i și mai mult linia sânilor, ceea ce nu scăpă atenției lui Nathaniel.

– Nu-mi plac bărbații ca dumneavoastră. Aveți o reputație…diabolică în ce privește femeile. Să continuu?

– Cred că e de-ajuns; vocea lui furioasă îi dădea fiori.

Se uită în jurul ei, disperată. Unde era David? N-ar fi trebuit să-i ia atâta să aducă ceva de băut. Avea nevoie de el, avea nevoie de o portiță de salvare.

Privirea neagră a interlocutorului ei o făcu din nou să tremure, dar era hotărâtă să nu-i arate că o intimidează.

– Am spus doar ce gândesc. Îmi cer scuze dacă v-a deranjat.

Ochii lor s-au întâlnit și au rămas ficși pentru o clipă. Gisele conștientiză prezența unor senzații interioare, care, credea ea, păliseră de mult. În conștiința ei se dădea o luptă și sentimentul îi făcea, în mod ciudat, plăcere.

Parfumul lui era îmbătător, o mireasma distinctivă, masculină. Și din toate fibrele corpului său transmitea un fel

de unde care, la atingere, o făceau să vibreze. Își umezi buzele, amintindu-și de sărutul lui și de palma care i-a mângâiat obrazul. Gesturile avuseseră menirea de a trezi dorința în ea, un mod particular de a-și lăsa amprenta. O dorea, nu doar ca secretară, ci în patul lui. Dintr-un motiv pe care nu și-l putea imagina, el o dorea!

Iar acum, zâmbea.

O privea surâzător, imaginându-și, fără îndoială, momentul în care corpurile lor aveau să se întâlnească. Îi trebui un minut pentru a-și reveni din visare. Imediat după aceea, ea făcu un pas înapoi, izbindu-se de colosul uman pe care ar fi vrut să-l evite.

Brațele lui se încolăciră din instinct pe talia ei, protejând-o de valurile de trecători. Îi simți coapsele puternice strivindu-le pe-ale ei, îi auzi bătăile rapide ale inimii. Atunci, realiză că era la fel de emoționat de această întâlnire ca și ea.

Ridică bărbia pentru a-l privi, dar ochii lui inexpresivi o făcură să bată în retragere. Spre surprinderea ei, Nathaniel o eliberă. Înțelese de ce.

– Scuze că am întârziat, se fâstâci David și-i întinse o băutură.

– Nicio problemă, zâmbi Nathaniel sarcastic. Am avut eu grijă de domnișoara Latham. Nu uita, mâine la nouă fix, îi reaminti ei.

– Mi s-a părut mie sau te îmbrățișa? se încruntă David după plecarea lui.

– Cineva m-a împins în el, explică Gisele. E atâta lume aici, că nici n-ai loc. Spunea asta deși în timpul conversației, nu avusese ochi decât pentru Nathaniel.

– Și ce înseamnă că te așteaptă la nouă?

– Mâine dimineață. Secretara lui pleacă și mi-a propus mie să-i iau locul.

– Acum? întrebă el oarecum enervat.

– Nu, azi-dimineață.

– Un pas spre avansare, murmură el. Mă bucur pentru tine.

Dar se vedea că minte și cu siguranță văzuse și îmbrățișarea intenționată a lui Nathaniel.

De fapt, Nathaniel chiar făcuse o mișcare neașteptată, iar efectul pe care-l avusese asupra ei devenea îngrijorător. Niciun bărbat n-o mai îmblânzise de la întâmplarea cu Adrian. Cum de el reușise?

– I-am spus că nu accept. N-aș putea să lucrez pentru un asemenea bărbat.

– Presupun că lui Nat nu prea i-a plăcut, făcu el ochii mari. Și mă surprinde. Ce s-a întâmplat cu femeia de carieră despre care povesteai?

– Dacă ar fi fost vorba de alcineva, nici nu stăteam pe gânduri, scutură ea din umeri.

Gongul sună continuarea concertului. Gisele își termină băutura, mulțumind în sinea ei, și rugându-se să nu-l întâlnească pe Nathaniel pe scări.

Totuși, îl zări cu trei rânduri mai jos decât ei. Seara ei era distrusă. Nu se mai putea concentra la muzică. Ochii îi fugeau necontenit spre locul unde era el, iar vederea unei alte femei lângă el o neliniștea profund. Deveni conștientă de efectul atingerii lui, de ceea ce ar fi însemnat apropierea de el. O făcuse să se aprindă fără ca măcar să-l placă. Altminteri, întregul univers ar fi explodat.

Nici nu-și dădu seama că rămăsese cu ochii ațintiți la ei până când David nu-i șopti:

– Gisele, concertul. Nu lăsa furia să-ți strice seara. Încearcă să ignori prezența lui.

– Scuze! se fâstâci ea, după care făcu un efort pentru a se concentra.

Dar nu reuși, iar în momentul terminării îl repezi pe David:

– Hai să ieșim de-aici.

Însă toată lumea avea aceeași direcție și era greu să-și facă loc prin mulțime. Când ajunseră în parcare, Porche-ul argintiu al lui Nathaniel tocmai pleca.

– Scuze că n-am o asemenea influență, zâmbi David amar. Nu mi se deschide cale prin mulțime.

Dar cel puțin l-ai evitat.

O conduse acasă, iar ea îl invită la o cafea pentru a-i demonstra că nu se temea de nimic.

– Nu, mulțumesc, refuză el. A fost o seară frumoasă, aș vrea să o repetăm cândva.

Ea dădu din cap, deși știa că asta fusese prima și ultima lor întâlnire. Apariția lui Nathaniel stricase totul. Și nici David nu credea în totalitate povestea cu ura. Nu prea avea rost să-i explice. Nici măcar ea nu se înțelegea pe sine. De ce oare corpul ei reacționase după atâția ani de inerție?

Oare intra și ea în rândul celor atrase de el? Spera să nu fie așa. O altă aventură dezastruoasă ar fi făcut-o să-și piardă încrederea în natura umană.

Capitolul 3

Gisele abia se urcase în pat când sună telefonul. Inițial îl ignoră, dar văzând că nu se mai oprește, ridică receptorul. Nemulțumirea îi crescu, mai ales când descoperi cine era pe fir.

– Domnișoară Latham, se auzi vocea lui Nathaniel Oakley, întrerup ceva? Îmi pare rău.

– Serios? Întotdeauna sunați lumea la asemenea ore?

– Doar dacă am ceva important de spus, se amuză el, ceea ce o făcu pe Gisele și mai iritată.

– Nu văd ce poate fi atât de important încât să nu aștepte până mâine. În plus, mi-ați fi putut spune la concert. De ce n-ați făcut-o?

– Pentru simplul motiv că problema a apărut după aceea. Am să întârzii dimineață. Dar Odette are să fie acolo ca să-ți

arate dosarele, ce ai de făcut și așa mai departe. Voi ajunge și eu.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcere, și i se păru că aude o voce de femeie. Deci, asta era problema, bruneta cu care fusese la concert își petrecea noaptea acolo, iar el nu voia să se grăbească a doua zi.

– Și doream să-ți reamintesc că refuzul tău nu m-a amuzat deloc. A fost o insultă din partea ta.

Vocea îi devenise aspră și Gisele se gândea la privirea lui pătrunzătoare, la buzele subțiate, conștientă că în scurt timp avea să se refugieze în brațele iubitei sale, uitând de ea.

– Asta și doream, răspunse spre surprinderea ei. Niciunui bărbat nu-i place să i se spună că nu e atrăgător, mai ales din partea unei femei.

De altfel, mă îndoiesc că s-ar găsi altcineva să o facă. După cum ziceam, îmi lace să spun ce am pe suflet. Noapte bună, domnule Oakley, și închise.

Se aștepta ca el s-o sune din nou, și rămase câteva minute în fața aparatului.

După care se întoarse în dormitor. Cu greu adormi, pentru că mintea îi era torturată de imagini cu Nathaniel și cu prietena lui. Indiferent la ce încerca să se gândească, chipul lui devastator îi apărea în fața ochilor. Chiar îl visă în postura tatălui ei vitreg și totodată a iubitului ei– același chip sub diferite aparențe. Iar ea sfârșea dezamăgită de fiecare dată.

Se trezi neliniștită, și se gândi că fusese din cauza visului, apoi își dădu seama că e din cauza primei zile de muncă pentru monstrul acela. Nici măcar nu se îndoise că va accepta postul, dar era mulțumită că-i dăduse a înțelege sentimentele ei.

Îmbrăcă o fustă gri și o bluză albă, foarte simple, o cravată verde și pantofi cu toc înalt, tot verzi. Nu se machie, iar părul îl lăsă să cadă în valuri peste umeri. Arăta exact opusul femeii în rochie aurie, și se întreba ce va crede Nathaniel.

Ajunse înainte de nouă, urcă în lift, fără a întâlni pe nimeni, ceea ce o bucură. Nu era prea încântată să vorbească despre noul ei post.

Ușa cabinetului lui Nathaniel era încuiată, așa că se sprijini de ea, așteptând. După zece minute și niciun semn, se decise că nu mai are rost să stea. De fapt, simți o ușurare, și o scuză totodată, pentru a putea coborî din nou la Bill Spalding.

Bill rămase surprins văzând-o că se așază la fostul ei birou.

– Ce cauți aici? se neliniști el.

– Nu pot intra, zâmbi ea. Domnul Oakley întârzie, iar Odette n-a ajuns.

Așa că am venit să te ajut.

– Dacă apare și nu te găsește acolo, n-are să-i placă.

Era mai îngrijorat decât ea.

– Ghinion, scutură ea din umeri. Dacă nu se poate bizui pe Odette, nu e vina mea.

– O cauți cu lumânarea, oftă el. Trebuie să existe o cheie de rezervă, de ce nu întrebi? Măcar așa nu te poate acuza de ceva. Nu vrei să-l impresionezi plăcut?

– Nu vrei să creadă că nu mă descurc în situații de urgență, râse ea. Te temi pentru propria piele, Bill?

– Doar eu te-am recomandat.

– Bine, dacă asta te mulțumește, și ieși din birou.

N-avea de gând să caute cealaltă cheie, ci se decise să meargă pe la David. Pe drum se întâlni cu Ruth, ai cărei ochi sclipeau vizibil.

– Am auzit bine despre promovarea ta? Dar știu că ții-nteștisus! Ți-ai schimbat părerea despre noul tău șef sexy?

– Deloc.

E un arogant, un încrezut și-l urăsc. Să fiu sinceră, nici nu prea vreau postul.

– Înseamnă că l-ai acceptat?

– N-am avut de ales. A fost un fel de ordin. Ori asta, ori eram concediată.

Spunea acestea, deși nu fusese vorba de concedierea ei. Lui Nathaniel Oakley nu-i plăcea să fie luat peste picior.

– Te invidiem pe-aici, zise Ruth, împingând ușa de la tipografie. Hai să ne spui ce s-a întâmplat. De ce te-a luat pe tine și nu pe mine? N-aș fi refuzat.

Helen, Sally și Mandy o priveau oarecum admirativ pe Gisele.

– Spune-ne, cum e tipul? Ce-a zis? E la fel de sexy cum pare de la distanță?

Gisele nu se putu abține să nu râdă.

– Stați puțin, nu eu am cerut o asemenea tratație! Bill a aranjat totul, dar mai bine n-o făcea. Nu suport gândul de a lucra cu Nathaniel Oakley. Îmi dă fiori.

– Nu pot să cred, zise Ruth. Chiar ai pică pe bărbați, nu?

– Nu mai pot avea încredere în niciunul. Nu mă supără să lucrez pentru Bill, el e OK. N-a încercat niciodată nimic. Dar n-am încredere în Nathaniel.

– Și totuși, e o ocazie unică, adăugă Ruth. Întotdeauna ți-ai dorit să-ți iei revanșa cu un bărbat asemănător cu Adrian. Asta e șansa ta.

– Adică? Îmi sugerezi să-l folosesc pe Nathaniel pentru…a mă răzbuna? Cum?

– Simplu. Îl faci să se îndrăgostească de tine, după care îi dai papucii, așa cum a făcut și Adrian cu tine. Pun pariu că nimeni nu i-a mai făcut asta.

– Și n-am să fiu eu cea care o va face, protestă Gisele. Ești nebună!

– Ți-e teamă? întrebă Helen.

– Sau te gândești că te poți îndrăgosti de el? adăugă Sally.

– Pur și simplu nu vreau să-mi pierd locul de muncă, replică Gisele. Nu-mi place să lucrez pentru el, dar e un pas înainte și atât.

Nu fusese destul de credibilă.

– Te temi, reluă Ruth. E o ocazie unică. Gândește-te ce bine va servi moralului tău.

Ar fi însemnat enorm de mult. Ideea era tentantă, dar nu avea rost să-și riște postul pentru a-l umili pe Nathaniel.

– Sunteți nebune!

N-am de gând să mă implic într-o relație cu Nathaniel, și nici cu un alt bărbat– niciodată!

Le închisese gura și părăsi încăperea, lăsându-le să bârfească. Se îndreptă spre biroul lui David. El stătea la masă cu un teanc de hârtii în față; făcu ochii mari văzând-o pe Gisele.

– Bună dimineața, începu ea. Am venit să-ți mulțumesc pentru concertul de aseară. Mi-a plăcut foarte mult.

El o privi buimăcit și neîncrezător.

– Ce cauți aici? Nu mai…dar se opri, ca și când nu mai suporta situația.

– Liniștește-te, ai înțeles greșit. Am ajuns acolo, dar n-am putut intra în birou, așa că am venit să te văd.

– Ai fi putut să aștepți, zise el rece.

– De ce? Dacă apare, poate să vină să mă caute. Nu știi? M-a sunat aseară să-mi spună că are să întârzie și l-a întrerupt o brunetă.

– Serios?

– Nu chiar așa, dar asta e esența. E tipic pentru unul ca el.

Are un fix: sex! Sex la micul dejun, sex la prânz și nu neapărat cu aceeași femeie.

– Oprește-te, Gisele!

David se ridică și-i cuprinse umerii.

– Te agiți degeaba, zise el cu o voce îngrijorată.

– Nu-i adevărat!

Dar se înșela. O treceau fiori prin toată ființa. Nu-și dorise niciodată să fie secretara lui Nathaniel, iar acum se preocupa de siguranța postului ei și nervozitatea n-o ajuta cu nimic.

– Ești foarte încordată. Să-ți aduc niște cafea?

– Sunt doar nervoasă. Nu eram așa înainte să-l întâlnesc pe "Numărul Unu".

– "Numărul Unu"?

– Porecla mea pentru Nathaniel, zâmbi ea. Formată din inițialele lui; n-ai văzut că-i e plină mașina de ele? Numărul unu la agățat femei, nu m-aș mira.

– Gisele, nu cred..

– E în ordine, îl întrerupse vocea gravă a lui Nathaniel.

David ar fi vrut să se facă nevăzut, în timp ce Gisele îl înfrunta curajoasă.

– Domnișoara Latham deja mi-a spus ce crede despre mine, Frazer. Acum, doar o confirmă.

Apoi o privi cu o expresie rigidă.

– Iar tu vii cu mine.

O prinse de braț înainte ca ea să poată spune ceva.

Ea aruncă o privire neajutorată spre David, dar acesta se uita la ei neputincios. Părea să spună că ea ceruse un asemenea tratament.

După ce ieșiră din biroul lui David, Gisele începu să se zbată, amintindu-și de imaginea de mai devreme în care el o trăgea de păr.

– Dați-mi drumul. Ce o să creadă lumea?

– Dacă gândesc la fel ca tine, probabil vor crede că vreau să te violez, o fulgeră el cu privirea. Mi-e silă de tine, domnișoară Latham, știi asta?

Brusc, îi dădu drumul. Brațul îi tremura pe locul strânsorii.

– De ce pierdeai timpul în biroul lui David? Nu ți-a ajuns aseară?

În momentul acela, realiză că îl făcea pe David vinovat pentru că întârziase să răspundă la telefon. Faptul că o cuprinsese de umeri era doar o confirmare. De ce l-ar fi deziluzionat?

– Mi s-a părut că e locul cel mai potrivit să mă duc, văzând că Odette nu apare.

– Odette a venit, o repezi el cu furie.

– Dar a întârziat, obiectă ea. Nu știe că țineți la punctualitate, sau regula asta e valabilă doar pentru mine?

El o privi rece, fără a slăbi ritmul rapid în care umbla, încât Gisele aproape că trebuia să fugă.

– Absolut oricine din compania asta trebuie să ajungă la timp. În afara circumstanțelor atenuante. Din păcate, Odette a fost prinsă în trafic și n-a putut face nimic.

Gisele se feri să mai răspundă. Chiar dacă erau foarte diferiți, vor trebui totuși să lucreze împreună.

Restul dimineții trecu repede și nici nu avu timp să se gândească la el. În afara faptului că-l servise cu o ceașcă de cafea, nu-l văzuse deloc.

Nathaniel era un director relaxat și competent. Cu siguranță, aștepta același lucru și de la secretara lui, astfel încât Gisele lucră până când începură să o doară degetele și gâtul.

– Ar trebui să ai o ocupație pentru ceva vreme. Ai reușit să termini?

– Bineînțeles, răspunse ea calmă. Nu m-ați fi ales dacă n-ați fi știut că o pot face.

– Da, dar mi-ar plăcea să le trimit prin curierul de la ora cinci.

– Glumiți, nu? O să termin cea mai mare parte, dar nu pe toate.

– Biil a zis că ești rapidă, o fixă el cu privirea. Dovedește-o!

– Am să fac tot posibilul, dar nu cred că voi reuși, izbucni ea.

Aerul din cameră era apăsător, în ciuda spațiului mare. În timpul discuției, atenția îi fu aproape complet atrasă de

persoana lui. Masculinitatea de care dădea dovadă o făcea să amețească, o senzație pe care n-o mai experimentase. Se retrase câțiva pași spre ușă, continuând să-l privească. Colțurile buzelor sale se ridicară discret, ca și cum știa motivul acelei mișcări.

– Ar cam trebui să încep, zise ea bâjbâind după mânerul ușii și ieșind în grabă.

Râsul lui o urmări, un râs plăcut, care-o făcu din nou să tremure.

La un moment dat, un client veni la Nathaniel și Odette dispăru, iar Gisele rămase singură. Degetele ei zburau ca vântul pe literele mașinii de scris. Se lăuda în sinea ei, gândindu-se că el nu va mai avea nimic de obiectat.

Termină la patru și jumătate. La cinci, Nathaniel încă mai era în birou cu clientul, iar scrisorile rămaseră nesemnate. Încercase să arunce o privire înăuntru, dar el o îndepărtă, scrutând-o furios.

La cinci și jumătate ar fi trebuit să plece. Acum se uita neputincioasă la scrisori, după ce depusese atâta efort.

Nici a doua zi nu trecu mai plăcut, și la sfârșitul acesteia Gisele era extenuată. N-o lăsa nici măcar să respire, se aștepta ca secretara lui să mențină un anume ritm. Se gândea doar la munca lui.

Bill avusese dreptate că Nathaniel nu amestecă viața privată și cariera, iar asta îi convenea Giselei. Ar fi fost

imposibil să lucreze alături de el dacă existau și implicații personale. El se arăta mulțumit de activitatea ei, iar ea avansase în carieră.

Drept urmare, vizita lui după câteva săptămâni veni ca o lovitură sub centură. Gisele rămăsese în prag, mută de uimire. El stătea în fața ei, îmbrăcat într-un costum argintiu impecabil, care-i punea în evidență fiecare mușchi al corpului. Un bărbat complet diferit de robotul de la Thorne&Forest, mai impresionant decât cel care o strânsese în brațe în seara concertului, și care amenința să o pună din nou pe jar.

O măsură din cap până-n picioare, admirându-i formele de sub halatul subțire ce-l avea pe ea.

– Nu știu ce doriți, dar cred că ați putea să intrați, și se dădu un pas înapoi.

– Am primit și invitații mai bune, obiectă el, dar intră, uitându-se în jur cu interes. Îmi dai voie? și se descheie la sacou, agățându-l de cuier.

– Văd că vă simțiți ca acasă. De unde știți că nu aștept pe cineva?

– Îmbrăcată astfel? zise el amuzat. Doar dacă nu e Frazer, bineînțeles. Vă vedeți des?

– Nu văd de ce vă preocupă viața mea personală, îl înfruntă ea.

El se așeză într-un fotoliu.

– Îmi place la tine. E chiar confortabil; frumos decorat, mobilă bună. Ai ales-o chiar tu?

– În mare parte, restul a fost aici, răspunse ea din prag.

– Ia un loc, o invită el. Vreau să discut ceva cu tine.

Gisele stinse televizorul și se așeză pe un scaun cât mai departe de el.

– Nu mai putea aștepta până mâine?

– Prefer să-și spun în seara asta, și ochii lui adânci și negri păreau a spune că într-adevăr e ceva important. Cum ți s-ar părea să părăsești toate acestea? și făcu un gest larg către cameră. Ea îl privi înțepată. Ce mai punea la cale?

– Nu-mi doresc asta. Am muncit mult pentru tot ce e aici și n-am de gând să plec pentru nimeni.

– Mă gândeam că o să spui asta. Mai bine mă asculți înainte de a-mi sări în cap.

– Mă îndoiesc că vreuna din propunerile dumneavoastră mă va interesa. De ce trebuie să stricați o relație profesională care mergea așa de bine?

– Totuși…la urma urmei ești femeie, ești mai sensibilă. Vrei să pari mai dură, dar sufletul ți-e plin de căldură și de compasiune.

El tăcu, ca și cum ar fi vrut să-și măsoare cuvintele.

– Compasiune? se încruntă Gisele. Sau vreți să spuneți pasiune? Sper că nu-mi propuneți să trăiesc cu dumneavoastă. Doar nu v-a abandonat muza brunetă?

– Nu-ți face iluzii! o apostrofă el.

Gisele simți cum îi ard obrajii de rușine. Mai bine s-ar fi gândit de două ori înainte de a vorbi. Era clar că el n-avea astfel de intenții. Îi plăcea să flirteze discret și-atât.

Ea se ridică.

– Am niște cafea făcută. Vreți?

Simțea nevoia să iasă din cameră. Se făcuse de râs și avea nevoie de câteva minute pentru a-și reveni.

El îi zâmbi, acceptând, conștient de gândurile ei. Îi plăcea s-o vadă la ananghie. Îl făcea să se simtă și mai important, ceea ce pe ea o enerva la culme.

Fugi în bucătărie și închise ușa, după care inspiră adânc de câteva ori. Mâinile îi tremurau din cauza umilinței îndurate. Abia când se simți în puteri, se întoarse cu tava plină. Între timp, Nathaniel pusese un disc. Părea foarte în largul lui, de parcă nimic nu se întâmplase. Ceea ce o ajuta, chiar dacă ibricul încă îi mai tremura când începu să toarne în cești.

– Serviți-vă cu zahăr și frișcă! și-i întinse cafeaua.

– Nu e de mirare că ești așa de slabă, zise el, văzând că ea o bea neagră.

– Chiar credeți asta?

– Nu neapărat, zâmbi el. Presupun că ai și forme acolo unde trebuie, dar se pare că întotdeauna porți haine care să le ascundă.

O faci intenționat?

Gisele își aminti de rochia roșie pe care partenera lui o purtase cu o seară înainte. Mai mult arăta decât ascundea, și cu siguranță nu fusese alegerea ei.

– Nimeni nu e de vină, zis e ea. E plăcerea mea, nu a altcuiva.

– Nici măcar a lui Frazer?

– Nu, răspunse, dorindu-și să n-o mai dezbrace din priviri.

– Ce ciudată ești, și se lăsă pe spătarul scaunului, continuând s-o studieze. Te-a afectat faptul că te-a părăsit logodnicul ?

Întrebarea neașteptată o făcu să verse cafea pe farfurioară.

– Ce legătură are cu dumneavoastră? Puneți prea multe întrebări personale.

– Mă interesează oamenii.

– Da, dacă țineți neapărat să știți, îl înfruntă ea. M-a durut enorm. Credeți că am o inimă de piatră?

– Îl mai iubești? întrebă el cu voce slabă, dar serioasă.

– A trecut mult timp.

Ar fi vrut să adauge că nu se va mai îndrăgosti vreodată, dar cum putea să spună așa ceva când bărbatul de lângă ea o emoționase într-atâta? Nu mai simțise așa ceva de când terminase cu Adrian. Dar de ce acum ? Și de ce cu el dintre toți bărbații ?

– Și David, ce simți pentru el ?

– Încă nu mi-am format o părere.

– Dar cât îți ia să ajungi să cunoști un bărbat? zâmbi el enigmatic. Corpul tău răspunde la fel cum îmi răspunde mie?

– Eu nu…nu răspunde.

O cuprinse panica. Înghiți în sec și înlemni, fixându-l cu ochii ei verzi.

– Sunteți prea mândru dacă vă bazați pe așa ceva.

– Lasă ceașca jos și am să ți-o dovedesc.

Se ridică și înaintă spre ea. Era prea puternic, dacă într-adevăr avea de gând s-o forțeze să facă ceva. Ea așeză farfurioara pe masă, tremurând.

– Ce vreți să faceți, domnule Oakley?

– Încerc să demonstrez o teorie. Și haide să ne tutuim. Spune-mi Nathaniel sau Nat. Așa îmi zic și prietenii.

– Eu nu sunt prietena dumneavoastră! izbucni ea.

– Dar ai putea fi.

– Nu vreau să fiu, și se așeză din nou pe scaun, cu ochii spre el. De ce nu-mi spuneți pentru ce ați venit și să terminăm odată ?

– Toate la timpul lor…Gisele.

Felul în care îi rostise numele îi plăcuse la nebunie. Sunase diferit, special.

El întinse mâinile, iar ea le privi fără să le atingă. Erau lungi, bronzate și puternice. Acum, chiar nu se putu abține să nu se întrebe cum era îmbrățișarea lor. Gândul acesta o făcu să se încordeze și să respire accelerat.

– Gisele ! zise el și-și puse palmele de-o parte și de alta a scaunului. În spatele măștii tale de gheață se ascunde o femeie al naibii de sexy. Nu poți să eviți bărbații o viață întreagă din cauza unei experiențe nefericite.

Ea închise ochii, încercând să evite gândurile negre pe care el i le provoca. În schimb, parfumul lui masculin, atingerea lui și căldura respirației sale nu puteau fi ignorate. Deschise ochii și-i descoperi pe-ai lui foarte aproape. Din instinct, Gisele își duse o mână spre pieptul lui, simțind forma mușchilor. El zâmbi și mai larg și-i prinse degetele. Ea se ridică imediat, iar el o trase alarmant de aproape. Îl văzu că se apleacă și încercă să se zbată, dar nu reuși. Gurile li se întâlniră într-un sărut surprinzător de suav, și totuși devastator.

Gisele se așteptase la o asemenea mișcare încă de când îl văzuse în prag, dar nu se gândise la efectele ce vor urma. Simțea că ceea ce făceau nu e bine. Acest bărbat, mai mult ca oricare altul, nu era unul de încredere. Ea nu însemna nimic în jocul lui. El nu trebuia să se simtă capabil a-i rupe barierele. Se smuci din îmbrățișare cu toată forța ei.

Capitolul 4

Gisele îl privi pe Nathaniel pe jumătate speriată.

– De ce-ai făcut asta? șopti ea.

El zâmbi cald și-i simți dorința de a fi din nou îmbrățișată. Închise ochii, încercând să alunge asemenea imagini din minte. Într-o singură clipă, o făcuse să-și conștientizeze propriul sex– appeal mai mult decât reușise Adrian, ceea ce era ridicol. De ani de zile se autocontrolase din acest punct de vedere, pentru a rezista bărbaților, mai ales unora ca Nathaniel Oakley.

– Nu ți s-a mai spus că ești irezistibilă ? Chiar nu e evident de ce am făcut-o ?

Nu părea deranjat de opoziția ei, și înaintă. Gisele se retrase, dar simți că dă peste un scaun și o trecu un fior.

El știa exact efectul pe care-l provocase asupra ei !

– Nu este deloc evident.

Încerca să-și păstreze ritmul glasului, dar îi era foarte greu din cauza bătăilor inimii și a senzațiilor încercate.

– Presupun că faci la fel cu toate femeile pe care le întâlnești.

– Doar când sunt la fel de frumoase ca tine.

El o privea de sus și atunci realiză că greșise așezându-se. Putea profita de ea încă o dată.

– Și presupun că le rănești pe toate la fel.

– Crezi că sunt neserios ? Crezi că nu te consider frumoasă ? Păcat ! Arăți extaordinar, și cel care te-a lăsat baltă a fost fie orb, fie nebun.

– Sunt sigură că s-ar simți flatat. De ce nu te așezi ca să discutăm problema pentru care ai venit?

Apropierea lui o sufoca. Era mult prea periculos pentru ca să-și poată controla emoțiile. De ce încerca să pătrundă în lumea ei ? Chiar nu-și dădea seama cât de greu aveau să lucreze împreună după asta ?

– Dacă doamna dorește…și se așeză fără a o slăbi din ochi.

Lui Gisele îi venea să urle. Situația o aducea pe culmile disperării, iar el se bucura de fiecare clipă. Niciodată nu întâlnise un bărbat mai sigur pe capacitatea lui de a seduce. Se mișca ușor, de parcă dorea să atragă atenția asupra

corpului său bine lucrat, arătându-i parcă ce pierde și sugerând că poate fi al ei, dacă ar dori.

Gisele închise ochii, încercând să-și scoată din minte imaginile provocatoare pe care el le proiecta. Îi redeschise după câteva clipe. El o aștepta să se liniștească.

– Ești pregătită să vorbim ? întrebă el șăgalnic.

– Am fost pregătită toată seara. Tu ești cel care o tot lungește.

– Puteai s-o spui și mai frumos, dar n-am de gând să mă cert. Ideea e că vreau să vii Cornwall cu mine.

Gisele rămase cu gura căscată.

– Pentru ce ?

– Ca să lucrezi, bineînțeles. Se vede că ești o dactilografă foarte bună; Bill n-a glumit deloc. Vrei să vii?

– Nu! răspunse ea sec.

– De ce? Nici măcar nu știi ce vreau să te rog.

– Nu mă interesează, oftă ea. Nu vreau să mă duc nici în Cornwall, nici altundeva. Mă descurc foarte bine aici.

– Ești al naibii de încăpățânată ! se încruntă el.

– Nu-mi place să fiu forțată. E viața mea și fac ce vreau cu ea.

– Dar nu te-ai căsătorit când ai vrut tu.

– Sunt unele lucruri pe care nu le putem controla, zise ea printre dinți. Am făcut o greșeală și nu vreau s-o fac și pe-a doua.

– Înseamnă că a mă cunoaște mai bine poate fi o greșeală?

– Exact.

– Chiar crezi asta ? și buzele i se crispară. De fapt, nu te rugam pentru mine, ci pentru sora mea.

– Și de ce trebuie să mergi și tu ? tresări ea.

– Doar pentru că aș avea nevoie de o pauză. Am lucrat foarte mult în ultimul timp. Gisele îl privea ca prin ceață. Corpul ei se liniștise, nu mai era surescitat.

– Cu ce se ocupă sora ta? întrebă ea, mai mult din curiozitate.

– Ai tot dreptul să te interesezi. Nu prea multe.

– Atunci de ce are nevoie de mine?

– Pentru că i-ai fi de ajutor.

– Pentru că dintr-un motiv oarecare tu vrei să mă duci acolo, nu ? Vrei să mă îndepărtezi ? Cu ce am greșit că nu ți-am căzut la picioare ca toate celelalte ? Ți-am rănit mândria? Crezi că poți face ce vrei cu mine dacă ambientul e mai romantic?

– Taci, pentru Dumnezeu! strigă el, iar furia îi săpase o cută între ochii acum triști.

Își recăpătă glasul abia după câteva minute. Abia dacă-și mai putea stăpâni emoția.

– Acum câțiva ani, am avut un accident de mașină foarte grav. Mama a murit, iar sora mea și-a pierdut ambele picioare; eu am…scăpat fără nicio zgârietură.

Vorbea cu dinții încleștați, autoînvinovățindu-se, cu durere în glas.

– Groaznic ! tresări Gisele. Dar nu te poți învinovăți…

– Eu conduceam, o întrerupse el. Nu vezi că a fost vina mea? Uneori, cred că vinovăția o să mă scoată din minți.

– Se putea întâmpla oricui. Mulțumește că ai scăpat cu viață.

Ciudat, dar simțea nevoia să-l consoleze. Pentru prima oară, îi era superioară.

– Asta spune și Catherine, și se ridică. E o persoană extraordinară. Ar trebui să mă urască, în schimb mă iubește mai mult ca oricând. Ar trebui să fie tristă pentru că stă într-un scaun cu rotile, în schimb e mai bine dispusă ca niciodată. De aceea vreau să fac ceva pentru ea, Gisele. Îi sunt dator. Pentru asta am nevoie de tine.

Ea-l privi lung. Puțini oameni aveau parte de o asemenea ipostază a lui Nathaniel, gândi.

– Apreciez faptul că mă întrebi, dar sunt secretară, nu soră medicală.

– Dar n-are nevoie de o altă asistentă, la naiba! Are nevoie de cineva care să pună pe hârtie toate ideile fantastice care-i vin în minte. Imaginează povești atât de frumoase, încât ar fi păcat să nu le notez.

– Nu poate nici să scrie ?

El scutură cu tristețe din cap.

– Și vrei ca eu s-o fac, după care să le transcriu?

– Da. Am încercat și cu un reportofon, dar ea se blochează. Nu are spontaneitate…Dacă ai putea fi pe față când îi vin acele idei, ai ajuta-o foarte mult. I-ai da un motiv în plus să trăiască. Nu că ar fi pesimistă, dar e fenomenală.

– Dar de ce eu ? insistă Gisele, ridicându-se ușor.

– Pentru că știu că ești capabilă. Poți lucra sub presiune și ești rapidă. Catherine are tendința de a nu se mai opri dacă începe. Și mai ales pentru că o să te placă. De când cu accidentul, se cam ferește să întâlnească persoane străine, dar sunt sigur că voi două ați comunica foarte bine. Crezi că mă poți ajuta? Te-ar deranja faptul că e într-un scaun cu rotile? Dacă da, atunci n-are rost, dar…

– Nu m-ar deranja. Mi-e milă de ea…

– N-are nevoie de așa ceva, o opri el. Catherine e mai mult decât noi doi la un loc. Rar i se întâmplă să mai și greșească, dar altfel e un înger. Mă face să mă simt mic.

– Câți ani are?

– Douăzeci și cinci. Ar fi trebuit să se căsătorească. Totul era aranjat, dar când logodnicul ei a aflat că nu va mai putea să meargă niciodată, a renunțat.

Gisele se considerase o ghinionistă din cauză aventurii ratate, dar experiența ei nu însemna nimic pe lângă ce pățise acestă femeie curajoasă. I se puse un nod în gât, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Ce pot să spun, Nathaniel?

– Spune că ai să faci asta pentru mine, și o prinse de umeri.

De data aceasta, privirea lui nu mai era una senzuală. Trăda un sentiment de alarmă, o nevoie disperată pentru o confirmare, iar sexul era ultimul lucru la care se gândea.

Gisele era prinsă la mijloc. El juca totul pe cartea sentimentelor. Într-adevăr, părea răvășit de situația surorii lui.

– Pentru cât timp? întrebă ea slab. N-aș vrea să renunț la cariera mea. Este foarte importantă pentru mine.

– Ce pot să-ți spun? ridică el din umeri. Pentru cât are Catherine nevoie de tine. S-ar putea să te respingă, și-atunci te vei întoarce imediat. Ți-am spus, nu-i place să fie văzută de străini în starea în care este. De ce te preocupă atât de mult cariera? Știam că majoritatea femeilor stagnează până la căsătorie.

– Eu n-am de gând să mă căsătoresc. Scopul meu e unul…superior. Dacă am să plec de la Thorne&Forest, voi găsi ceva, cu siguranță, dar nu la același nivel.

– Deci, te-ai gândi mai întâi la tine și apoi la sora mea? se încruntă el.

– De ce n-aș face-o ? îl înfruntă ea. N-o cunosc, și nici tu nu știi dacă m-ar accepta. E un risc pe care nu mi-l permit.

– Uite, Gisele, zise el nerăbdător, îți promit că la întoarcere ai să ai un post asigurat la Thorne& Forest.

Așa accepți ?

Suna tentant. Ar fi fost răutăcios din partea ei să refuze. Și era o schimbare. N-avea nimic de pierdut.

– Catherine are nevoie de cineva care să o stimuleze, spuse el văzând-o gânditoare. Altfel o să ajungă o legumă.

– Știe că vrei să aduci pe cineva pe capul ei? Dorește pe cineva care să-i noteze ideile ?

– Nu! se repezi el. Dacă ești de acord, am să te prezint ca… prietenă a mea, iar restul are să vină de la sine. Nu vrea să creeze probleme nimănui. Trebuie să te avertizez că are să-i ia ceva timp până să aibă încredere în tine. Va trebui, bineînțeles, să renunți la apartamentul ăsta, mai adăugă.

– Nu pot să fac asta! îl fulgeră ea cu privirea. Nu-mi permit să renunț la el.

Știi cât de greu îmi e să găsesc unul la fel de bun…cu banii pe care-i am?

– Gisele, se enervă el, găsești tot felul de scuze. Te plătesc bine, nu trebuie să-ți faci griji pentru bani.

Însă ea era hotărâtă. Nu renunța la independența ei. Nu putea avea încredere în el, fără un acoperiș deasupra capului, la întoarcere.

– Dacă asta e problema, atunci îl poți închiria, zise el după un timp. Vorbesc cu avocatul meu să faceți un contract, ca să n-ai probleme la întoarcere. Unii oameni au prostul obicei de a nu mai pleca.

În felul acesta, el scăpa de fiecare obstacol, unul câte unul, nelăsându-i niciun motiv de nemulțumire.

– Presupun că n-are să se întâmple nimic pentru…șase luni, să zicem. Dar nu mai mult.

– În afara situației în care se dovedește că sora mea nu poate trăi fără tine…continuă el cu ochi rugători.

– Nu pot să promit nimic, răspunse ea slab.

Nathaniel oftă ușurat și o trase spre el, iar ea își lăsă capul la pieptul lui. Îl simți mângâindu-i părul. Era mulțumită că-i făcuse pe plac. Toată tensiunea dintre ei dispăruse, acum împărtășeau o durere și clădeau, poate, o relație de durată.

Gisele nu știa cât stătuseră așa. Păruse o eternitate.

– Cred că acum amândoi avem nevoie de o cafea, zise el după un timp. Stai jos, pun eu ibricul pe foc.

Nu-i displăcea ca el să facă pe gazda. I se părea foarte natural. Nathaniel era făcut pentru așa ceva. Ea întoarse discul pe partea cealaltă și se cuibări pe canapea.

Când el se întoarse cu cafeaua, toată suferința întipărită pe chipul lui dispăruse. Nimic nu trăda discuția pe care o avuseseră, sau problemele care-i măcinau viața.

– Poftim, zise el, să fac și pe mama?

Se așeză lângă ea și pregăti ceștile pentru fiecare, în parte. Stătură ceva timp pentru a bea cafeaua și pentru a mai vorbi, după care Gisele începu să caște. Nathaniel se ridică imediat, spunând că ar trebui să plece.

– O să plecăm în weekend, ca să ai timp să te organizezi.

Ea îl conduse până la ușă. Înainte de apleca, el o îmbrățișă.

– Îți mulțumesc și-ți promit că n-ai să regreți.

În urma lui, lăsă un vag sentiment de dezamăgire.

Zilele următoare trecură ca gândul pentru Gisele. Nathaniel o grăbise cu rezolvarea tuturor hârtiilor, cu organizarea afacerii, asigurându-se că nu lăsa nimic la întâmplare în lipsa lui. Nu avusese pic de timp liber ca să-i vadă pe Ruth, pe David, pe Bill sau pe oricine altcineva.

Acasă, împacheta de zor. Plecarea pe șase luni era ca și cum s-ar fi mutat cu totul!

Sâmbătă dimineața, Nathaniel ajunse foarte devreme, proaspăt ras, cu o cămașă albă și cu blugi mulați pe coapsele puternice. Era prima oară când îl vedea îmbrăcat astfel, și din nou masculinitatea lui o impresionă plăcut.

El se uită amuzat la bagajul ei, ridicând dintr-o sprânceană.

– Tipic pentru o femeie mai– mai că nu ia și chiuveta de la bucătărie !

– Mă duc pregătită, zâmbi ea.

El ridică patru valize deodată, îndreptându-se spre mașină, fără a se plânge de greutatea lor. Gisele luă două bagaje mai mici și-l conduse. Rămase surprinsă văzând că nu-i aștepta Porche-ul argintiu, ci un brec. Era nouă, luxoasă și inscripționată "NR 2". Se uită la ea mirată, făcându-l să izbucnească în râs.

– Nu am nici trei, nici patru.

– Dar nici nu m-am gândit că ai avea, spuse ea serioasă. Ce te-a făcut să crezi asta? Dar nici ea nu se putea abține să nu zâmbească.

În ultimele zile, începuse să-i placă felul lui de a fi. Preocuparea pentru sora lui o făcuse să-și schimbe atitudinea. El nu-i mai făcuse avansuri, ceea ce o mulțumea. Putea fi prietena, dar nu iubita lui.

Odată bagajul încărcat, mai privi o dată împrejur, și lăsă cheia la vecin, așa cum se înțeleseseră. Avea sentimentul ciudat că o parte din viața ei se încheiase și că alta tocmai începea, că nimic nu avea să decurgă la fel.

Curând, avea să descopere cât de diferită era compania lui în mașină, față de cea de la birou. Dintr-o dată, nu mai încerca să scape de puterea lui de seducție. El strângea cu putere volanul între degetele lungi și bronzate, iar mânecile cămășii îi erau suflecate, scoțând la iveală mușchii brațelor. Când schimba vitezele, se apropia periculos de coapsa ei, făcând-o să-i simtă căldura, dându-i senzația unui tremur ușor.

Ea nici nu se gândise că va reacționa astfel. Atitudinea neutră din ultimele zile o făcuse să uite cât de ușor o putea stârni apropierea lui.

Fără să vrea, se trase înspre ușă. El o privi întunecat, dar la următoarea schimbare de viteză, observându-i reacția, se încruntă.

– Ce naiba te-a apucat?

Ea se uită la el cu coada ochiului.

– Nimic. De ce?

– Pentru că te văd. Ce s-a întâmplat, Gisele. Ce-am făcut de reacționezi așa?

Ea scutură energic din cap, aranjându-și pliurile fustei. Nu putea să-i împărtășească temerile ei, și faptul că el o stârnea fără măcar să aibă această intenție.

– Cred că sunt puțin emoționată la gândul că o voi întâlni pe Catherine, motivă ea. Adică, s-ar putea să nu mă placă, și toate acestea vor fi inutile.

– Și gândul acesta te face să te îndepărtezi de mine de parcă aș avea lepră? râse el. Nu sunt chiar atât de prost, Gisele. Crezi că te-am atras într-o capcană? Că te duc într-un colț uitat de lume ca să-ți fac felul ?

– Nu, bineînțeles că nu, negă ea, uitându-se pe geam.

– Dar te temi de mine? insistă el, claxonând o mașină care-i apăruse în față.

– Nu chiar…începu ea, mușcându-și buza de jos, dorindu-și să nu se facă de râs.

– Dumnezeule, nu-mi spune că ne certăm din nou. Știu că nu sunt genul tău. Poate că n-ar strica să-mi spui care e acela, ca să ne înțelegem.

Gisele tăcu, iar el deveni nerăbdător.

– David ? E genul tău ?

Sper că nu. E de treabă, dar cam ieșit din uz în orice face. Sau poate că-ți plac tipii cuminți, cu puțin sex– appeal? Ți-e temă de sex? Ai fost rănită o dată și acum nu mai vrei să te implici, nu?

Văzând că ea tot refuză conversația, el continuă.

– Nu te teme. N-am planuri cu tine. Îmi plac femeile mai calde. Am crezut că personalitatea ți se potrivește cu părul tău de foc, dar am constatat contrariul. N-ai încredere în bărbați. Și asta strică totul.

– Cum de poți să mă învinuiești? întrebă ea gâtuit. N-am motive să cred altceva. Bărbații se folosesc de femei pentru propriile nevoi. Îmi repugnă!

– Înțeleg, și prinse și mai strâns volanul. Bine că mi-ai spus. Pe viitor, mă voi gândi de două ori înainte să te ating.

Gisele închise ochii, simțindu-se goală pe dinăuntru. Adevărul era că nu-și dorea ca el s-o ignore. Voia ca mâinile lui să-i exploreze fiecare parte a corpului, să-i simtă masculinitatea cu toată ființa ei. Ura ei pentru bărbați degenerase, dar se simțea atrasă de el fie că-i plăcea, sau nu. Se înfioră. Își reveni imediat ce mașina frână brusc, aruncând-o din scaun.

– Dacă așa te comporți, mai bine renunțăm la toată treaba de pe-acum.

Niciodată nu-l văzuse mai înflăcărat. Îi trebuiră câteva secunde să-și dea seama că se referă la tremurul ei involuntar.

– Nu e pentru că te-aș disprețui, explică ea. Mă gândeam la cu totul altceva.

– La ceva ce te-a îngrozit într-atât? întrebă el rece. Poate vrei să-mi spui și mie la ce.

– Scuze, dar nu pot. E ceva personal.

– Care are legătură cu mine?

– Oarecum, și-și mușcă buza, dar nu e ceea ce crezi.

– De unde naiba știi la ce mă gândesc eu? Strici totul, să știi. Dacă nu-ți schimbi atitudinea, întorc imediat.

Ea se gândi la cât de curajoasă fusese sora lui. Nu-și putea permite să se lase măcinată de asemenea sentimente mărunte. Era o problemă de priorități, de conștiință. Dacă abandona totul, nu și-ar fi iertat-o.

– O să încerc, și-i zâmbi slab.

– Ești sigură?

Ea confirmă din cap.

– Fără alte istericale când mă apropii de tine?

– Nu…

– Bine. Am sunat-o pe Catherine azi-dimineață și i-am spus că o să ajungem pe seară. Și încă ceva– după cum ți-am spus, se ferește de oricine n-are legătură cu familia noastră, așa că te-am prezentat drept logodnica mea, și că a fost dragoste la prima vedere.

Capitolul 5

– Cum? se îngrozi Gisele.

– Cred c-ai auzit foarte bine, replică el calm.

Într-adevăr auzise, dar n-avea niciun drept să facă așa ceva fără s-o întrebe pe ea în primul rând. Îl detesta.

– Dar știu că ai tupeu! De ce-ai mers atât de departe ? Nu pot să mă prefac că te iubesc când nu simt asta.

El schiță un zâmbet pe față, fără ca ea să-l observe.

– Atunci, va trebui să te educ puțin. Trebuie să te conving să-ți schimbi părerea.

– Niciodată! izbucni ea – atmosfera începea să se încingă. N-ar fi trebuit să-i spui fără să mă consulți și pe mine.

– Nu mi-am dat seama că ești așa de încăpățânată. Credeam că ți-e milă de Catherine și că vrei s-o ajuți.

– Așa este, și-și înfipse degetele în palme pentru a nu mai tremura. Dar nici chiar așa.

– Trebuie s-o convingem că apari ca viitor membru al familiei, fără alte motive ascunse.

Se apropiase atât de mult, încât îi putea simți căldura, și nu avea cale de scăpare ! Spatele îi era aproape lipit de ușă. Gisele încercă să-i întâlnească privirea, dar nu reuși. Când degetele lui o prinseră de bărbie, nu-și mai putu stăpâni tremurul. El se aplecă și mai mult. Pulsul ei crescu, îngreunându-i respirația; se pregătea pentru impact, conștientă de greșeala pe care o face, de faptul că el va doborî din nou toate barierele ridicate de ea.

Când buzele lor se atinseră, Gisele gemu de furie și-și înfipse pumnii, unul câte unul, în pieptul lui, lovindu-l cu putere. El rânji și-i prinse încheieturile mâinilor, ducându-le la piept, pentru a-i simți bătăile inimii. Nu era atât de calm pe cât părea.

Își simțea bărbia zgâriată, lovită. Totuși, sărutul o făcu să uite toată durerea. Era un sărut brutal, menit s-o pedepsească, dar care îi trezise simțurile prin intensitatea lui.

Mâna lui se desprinse de bărbie, explorându-i corpul pe măsură ce gura sorbea înfometată buzele ei.

Gisele știa că trebuie să-și ascundă reacțiile involuntare. Nathaniel era unul dintre aceia care n-aveau nicio dificultate în a stârni o femeie, mai ales când urmărea un anumit scop.

Iar dacă ar fi știut ce simte ea, nimic nu l-ar mai fi oprit. Putea accepta acest sărut ciudat, nu și ideea logodnei lor, indiferent ce motive avea. Gestul nu era necesar și în niciun caz nu avea să o facă să se îndrăgostească de el.

Încercă să reziste cu voință, hotărâtă să nu-i răspundă. Gura lui căuta în continuare, oprindu-se pe pielea delicată a lobului urechii, pe gât și apoi tot mai în jos. Gisele rămase pasivă. Îi era greu să se abțină. Corpul ei trăia pe interior mai mult ca oricând, cu toate gândurile ei de împotrivire.

În momentul în care simți că nu mai poate rezista, el o îndepărtă brutal.

– Să nu crezi că mă prostești cu tactica asta rece. Nu te poți apăra la nesfârșit. Dar cred că acum nu e nici timpul, nici locul potrivit pentru a continua.

Se trânti înapoi pe scaunul lui, aranjându-și părul și aruncându-i încă o privire înainte de a porni.

Abia atunci, Gisele realiză că se aflau pe o arteră principală și că stârniseră interesul câtorva trecători. O femeie în vârstă îi privea dezgustată, încât Gisele roși umilită. Începu să-și aranjeze fusta, încercând să pară calmă. O izbi imaginea ei răvășită când se văzu în oglindă. Se pieptănă puțin, după care se liniști.

Nathaniel conducea în tăcere. Se așteptase ca el să gonească pe șosea, dar era foarte relaxat. Aruncându-i o privire, observă urma unui zâmbet pe fața lui. La o privire mai

atentă realiză că nu era deloc un zâmbet obișnuit, ci unul încrâncenat, ca și cum și-ar fi planificat următoarea mișcare.

El nu reacționă la căutăturile ei. Abia când ieșiră din oraș, acceleră, iar mașina prinse viață. Nathaniel o mânuia cu delicatețe, la fel cum ar fi făcut și cu o femeie de la care aștepta o reacție asemănătoare.

Însă Gisele apăruse ca singura excepție de la regulă. Era mai independentă ; avea nevoie de ceva mai mult pentru a se pune în mișcare. Dacă Nathaniel avea de gând s-o prezinte ca logodnică, trebuia mai mult decât un sărut pentru a o convinge. Spre nemulțumirea ei, știa că se poate lăsa dusă de val, însă doar dacă o trata mai respectuos. Nu se putea lăsa târâtă într-o aventură, după suferința pe care o trăise.

Tăcură mai bine de o oră. Tăcerea devenise deranjantă și Gisele nu mai putu suporta.

– Unde mergem? Cum arată Cornwall?

– E pe coasta de vest. Cunoști zona?

Vocea lui avea aceeași senzualitate ca în ziua când se cunoscuseră. Tonul lui transmitea tot felul de șocuri corpului ei, demonstrându-i cât de ușor îi putea ceda.

– Nu, răspunse.

– N-ai fost niciodată ? E cel mai romantic colț de lume. Ai lacune în educația ta…zâmbi el. Va fi o plăcere să-ți fiu profesor. Ochii lui îi căutară pe-ai ei. Ea observă o urmă de ironie, dar și altceva, care o făcu să-și încordeze simțurile. Era

o privire care o informa că o dorește, în ciuda obiecțiilor ei. Cu siguranță, făcea parte din planul lui de acțiune. Și funcționa ! Conștientiza din ce în ce mai mult prezența corpului său viril alături de al ei.

– Partea din Cornwall unde stă Catherine și unde am crescut, și-a păstrat sălbăticia. Stâncile sunt la fel de neclintite și la fel de neîmblânzite ca marea, și au o splendoare inegalabilă. Cea mai mare parte a zonei a fost inclusă în circuite turistice și și-a pierdut din frumusețea naturală, nu și Stepper. Poți fie să-l iubești, fie să-l urăști.

– Presupun că e…interesant, zise ea. E bine vara, dar cam neplăcut iarna. Sora ta nu se simte ruptă de lume? Mă gândesc că în situația ei, poate ar fi preferat ceva mai civilizat.

– Stai s-o vezi, o fulgeră el din priviri. Ai să-ți dai seama că e la fel de neîmblânzită ca și stâncile. A explorat fiecare colțișor de acolo. Faptul că și-a pierdut picioarele este cea mai gravă pedeapsă pe care-a putut-o primi.

Gisele obsevă că în sinea lui se învinovățea din nou, și realiză că va rămâne cu acest sentiment toată viața lui.

– Abia aștept să o cunosc.

Spune-mi câte ceva și despre Padstow. Ai zis că e cel mai apropiat oraș.

– E un oraș vechi, cu o istorie interesantă, dar nu vreau să te plictisesc. E construit pe o peninsulă, deasupra unei stânci. O să te surprindă vegetația exotică. Orașul e un amestec de

case și restaurante, de studiouri de artă și de magazine de cadouri.

– Sună minunat. Am văzut vederi cu locuri din zona asta.

– Totul se mișcă mai încet decât te aștepți, o temperă el. Străzile sunt prea înguste pentru mașini rapide, iar viața oamenilor e coordonată, în cea mai mare parte, de ritmul valurilor și al anotimpurilor. Câteodată, îmi doresc să fi fost pescar în loc să mă fi avântat în cursa asta nebună a afacerilor.

– Ce te-a determinat să pleci?

– Ce-i determină pe toți, scutură el din umeri. Părinții mei nu erau prea înstăriți pentru a-mi asigura o educație adecvată. M-am dus la facultate, după care mi s-a părut mai interesant să mă fac util, și să le trimit bani din munca mea. Am încercat să-i conving să se mute la Londra, dar e ca și cum ai încerca să urnești o stâncă din loc. Au acceptat totuși să vină o singură dată, cu ocazia unei sărbători.

Gisele observă că degetele i se încleștează pe volan, iar respirația i se accelerează.

– Accidentul? șopti ea. Atunci s-a întâmplat?

– Nici măcar nu ajunsesem. Mi-a intrat un tâmpit în față. Am fost îngrămădiți cu toții în parbriz. Pe Catherine au scos-o cei de la descarcerare.

El începu să tremure, iar Gisele își dădu seama că-și pierde stăpânirea de sine doar când vorbește despre accident.

– Ce pot să spun? și-i puse mâna pe umăr.

Te rog, încearcă să nu…

– Pentru Dumnezeu, o îndepărtă el, nu mă face să râd. Am trecut de mult peste asta, dar mi-e greu să accept. N-ai putea să înțelegi sentimentul.

Își subție buzele și încercă să găsească un alt subiect de conversație. Dar toate păreau să ducă la aceeași problemă și la gândul că ea avea s-o ajute pe sora lui.

Cu toate acestea, îl înțelegea mai bine decât își imagina el. Trecuse și ea printr-o situație asemănătoare, când mama ei își pusese capăt zilelor. Se învinuia oarecum pentru că nu reușise să calmeze tensiunea dintre ea și tatăl vitreg, înrăutățind astfel situația.

Pentru o perioadă de timp, se lăsă din nou tăcere. Gisele se întreba dacă Nathaniel n-are de gând să oprească pentru prânz, mai ales că trecuseră prin Somerset, prin Devon, și chiar intraseră în Cornwall. El îi arătă la un moment dat un anume hotel Jamaica. Era locul de desfășurare a acțiunii romanului omonim al lui Daphne du Maurier. Ar fi vrut să-l roage să oprească, însă el conducea mai hotărât ca niciodată. Trecură printr-o superbă pădure la Wadebridge, apoi, pe sub un pod de piatră, intrară în oraș. Acesta era adevăratul Cornwall, casa ei pentru lunile care aveau să urmeze.

După câțiva kilometri ieșiră de pe șoseaua principală, îndreptându-se spre Padstow. Gisele stătea pe marginea scaunului, admirând priveliștile. Totul era atât de verde și de

proaspăt ! Imaginea mării o făcu să-și țină respirația. Combinația de albastru, turcoaz, azur și alte mii de culori dansa în fața ochior ei sub săruturile soarelui. Copacii stăteau aplecați sub povara timpului, cu trunchiurile despicate de forța naturii.

Totul o făcea să se simtă atât de insignifiantă. Acum înțelegea de ce Catherine voia să locuiască aici.

Curând, o casă mare din piatră le ieși în întâmpinare, iar Gisele știu imediat că e Stormhaven. Pe măsură ce se apropiau, își dădu seama că dintr-o căsuță, ei o transformaseră într-o construcție interesantă, acoperită de verdeață, cu flori la balcoane. Parcă îndemna la iubire din toate unghiurile ei. Când Nathaniel opri, Gisele mai stătu o clipă s-o privească. Simțea bucuria și durerea ce sălășluia între acele ziduri, dar era convinsă că până la urmă, tot fericirea va triumfa.

– E minunată, și-ncă nici n-am văzut-o pe dinăuntru, îi spuse ea lui Nathaniel. Mă bucur c-am venit.

– Stormhaven are acest efect, și o prinse de braț. Asupra anumitor persoane…

– Știai că o să-mi placă? și se uită în ochii lui.

El o sărută fugar pe buze.

– Din cauza părului tău. E la fel de sălbatic ca și stâncile astea, și răsfiră degetele prin el, lăsându-l liber în bătaia vântului.

Gisele observă schimbarea lui. Dintr-o dată, devenise una cu peisajul, de parcă era rupt din acesta, de parcă întreaga sevă a naturii îi curgea prin vene. Părea mai puternic și mai înalt, dar și mai delicat, în același timp. O prinse de mână și o conduse.

– Hai s-o vezi pe Catherine; am zărit-o deja la fereastră. O să se întrebe de ce stăm atâta. Deși, când va da cu ochii de tine, draga mea Gisele, n-o să se mai mire deloc. Ți-am spus vreodată cât ești de frumoasă ?

Ea-i zâmbi ; dintr-o dată se simți ocrotită și dorită, întrebându-se dacă atitudinea ei placidă din ultimii ani fusese una corectă. Nathaniel de-aici era diferit de cel din Londra. Îi va fi ușor să treacă peste toate resentimentele și peste toate jurămintele de a nu se mai îndrăgosti. Trebuia să se controleze. Cu toate acestea, își puse mâna într-a lui, intrând în casă.

La intrare se afla o rampă – pentru Catherine, se gândi Gisele. Holul era lung și înalt, cu lambriuri de stejar și cu podea de marmură. La capătul acestuia intrară într-o cameră atât de luminoasă, încât aproape orbi. Abia când auzi vocea Catherinei realiză că aceasta să afla lângă geam, într-o poziție din care avea o vedere completă asupra peisajului.

Fața îi surâdea, mult peste ce-și închipuise Gisele. Nu semăna deloc cu Nathaniel. Avea părul auriu, trăsături mult mai fine, iar ochii de un albastru nemaivăzut. Deși părea

fragilă, era stăpânită de o tărie de caracter, probabil moștenire a familiei Oakley. Și mai mult, era învăluită într-o aură pozitivă, de satisfacție deplină, de împăcare cu sine și cu întreaga lume.

Nathaniel avusese dreptate, nu-i purta pică. Dimpotrivă, îl iubea cu toată ființa ei, iar privirea i se lumină, zărindu-l. Gisele simți un nod în gât. Asista la o reuniune de familie, care scotea la iveală dedicarea și vulnerabilitatea lui Nathaniel în apropierea celor dragi. Această mască a imparțialității și a forței fizice proteja sensibilitatea lui.

– Hai s-o cunoști pe sora mea, îi făcu el semn Giselei, cea mai minunată persoană din lume. Catherine, ea e Gisele.

– Noua dragoste a vieții tale ? și se uită cu subînțeles la ea. Trebuie să fie așa, din moment ce ai cerut-o așa de repede! Îmi pare bine, Gisele! și-i întinse o mână pe care avea un inel de argint cu o piatră foarte mare.

Gisele întinse și ea mâna, după care o sărută pe obraz. Catherine păru mirată la început, dar apoi se liniști.

– Bine ai venit la Stormhaven. Eu și cu Nat iubim foarte mult locul ăsta. Are o atmosferă ce te învăluie complet.

– Asta e Catherine, nu locul, zise Nathaniel, binevoitor.

– Nu-l băga în seamă. Spune minciuni. Dar cred că deja o știai. Nu pot să mă obișnuiesc cu ideea– Nathaniel logodit ! Cineva tot trebuia să-l oprească. Mor de curiozitate să aflu cum s-a întâmplat!

– Unde e Meg? o întrerupse el. Noi murim de foame.

– Se plânge ca de obicei. O cunoști, doar.

– Duc valizele sus, apoi o caut, zâmbi el. Cred că vrei să te schimbi, Gisele ?

– Aș vrea mai întâi să discut puțin cu sora ta, ezită ea, dacă nu te superi. Femeia din fața ei, care înfruntase atâtea greutăți, o fascina.

– Și mie mi-ar face plăcere, încuviință Catherine. Cheamă-ne când e masa gata.

Apoi așteptară ca el să plece.

– Nu ești deloc cum m-am așteptat. Întotdeauna am crezut că Nat are o slăbiciune pentru blondele voluptuoase.

– Poate că a simțit nevoia pentru o schimbare, ridică Gisele din umeri.

– Cred că, cel puțin, și-a mai revenit. Am știut din prima că ești făcută pentru el. Mă bucur că ești aici și sper că rămâi mai mult timp.

– Dacă mă primești, zâmbi Gisele, și se așeză pe un scăunel.

– Bineînțeles. E vina mea că nu primesc pe nimeni, dar nu suport mila nimănui. Știi de accident, nu ?

– Cred că ești foarte curajoasă, iar Nathaniel își va purta crucea vinovăției ani de zile.

– Nu știu de ce, scutură Catherine din cap. Se putea întâmpla oricui. De fapt, mă surprinde faptul că ai aflat.

Ți-a spus Nat ?

– Da, dar nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să te trateze diferit de ceilalți, spuse Gisele precaută.

– Cred că o să ne înțelegem, se bucură Catherine. Sunt mult mai fericită când am în jurul meu doar membrii familiei, iar tu vei fi unul dintre ei.

Mă bucur că Nat te-a găsit.

– A fost atât de nerăbdător să ajungă aici, iar acum știu de ce. Te iubește foarte mult, iar locul este unul deosebit. Înțeleg de ce nu vrei să pleci.

– Într-adevăr.

Dar să nu mai vorbim despre mine. Cum l-ai cunoscut pe Nat ?

Gisele nu știa cât de mult îi spusese el surorii lui. Spera că nu complicase prea mult povestea.

– Lucrez la Thorne&Forest, explică ea.

– Compania aia nouă despre care tot spune el. Și ce faci acolo?

– Sunt noua lui secretară.

Catherine strâmbă din nas.

– Nu cred că o să mai accepte să lucrezi după ce vă căsătoriți.

Personal, cred că o femeie trebuie lăsată să-și urmeze cariera, dacă asta vrea.

Ah, tocmai am observat – nu porți inelul de logodnă.

Sau nu ți-a luat încă? și deveni dintr-o dată bănuitoare.

– Totul s-a petrecut atât de repede, se grăbi Gisele. Și a avut atâtea pe cap înainte să plecăm , încât nici nu cred că s-a gândit la asta.

– Să-i fie rușine.

Bărbații nu-și dau seama cât de mult înseamnă aceste lucruri pentru femei. Va trebui să-l ții din scurt pe Nat, altfel o să te termine.

– Nu-ți face probleme; am eu grijă, râse Gisele.

– Adică, deja au sărit scântei ? Foarte bine. Celelalte se dădeau și peste cap ca să-i facă pe plac. Dar tu nu ești ca ele; poate de-aia vă și potriviți.

– Poate, zise Gisele, întrebându-se ce ar crede Catherine dacă ar ști întreaga poveste.

Faptul că o primise în casa ei în asemenea condiții o făcea să se simtă vinovată. Intrarea lui Nathaniel în cameră veni ca o salvare.

– Masa e gata în cinci minute, anunță el. Haide să-ți arăt camera ta, Gisele.

– Ai avut dreptate, îi zise ea în timp ce urcau scările. N-am mai întâlnit o asemenea persoană.

– V-ați înțeles bine ?

N-a avut nimic de obiectat când i-am spus că te aduc, ceea ce a fost un semn bun.

– Ne-am plăcut reciproc încă de la primele cuvinte.

Dacă o să continue așa, are să-mi spună povești în cel mai scurt timp.

– Foarte bine, zise el placid. Mă bucur c-am făcut alegerea bună.

Gisele simțea cum buna dispoziție îi pălește. Fraza sunase ca și cum o alesese din mai multe candidate, și încă nu era sigur dacă e persoana potrivită. Nu-i ajungea că trebuie să joace rolul iubitei ?

Dar se obișnuise deja cu modul lui de a îmblânzi o femeie, prin simpla atracție fizică.

Capitolul 6

Nathaniel o lăsă pe Gisele la ușa camerei ei.

– Când ești gata, cobori, și e a doua ușă pe stânga.

Deziluziile n-aveau să dureze prea mult.

Camera era încântătoare, în tonuri de alb, varde și auriu. Erau acolo un pat mare, un scrin cu o mulțime de sertare, și două șifoniere.

O ușă micuță ducea la baia în aceleași culori vii. Priveliștea îi reținu atenția în mod special. Era aceeași ca cea de jos, doar că de-aici se vedeau mai multe. Curtea din fața casei, grădinile bogate deschizându-se până la mare, ici și colo câte o oaie și rânduri de flori. Se întrezărea puțin și din sălbăticia stâncilor, dar își dădu seama că adevărata aventură începe doar de-aproape.

Uită de scurgerea vremii și de toate cele lumești în fața unei asemenea frumuseți.

Departe, pe linia orizontului, o nuanță de violet sugera prezența unei insule, lângă care o șalupă cu motor își tăia cale prin spuma valurilor.

– Vii? o trezi Nathaniel din visare, și realiză că încă nu se spălase.

Își aruncă apă pe față la repezeală, îmbrăcă prima rochie care se nimeri, își aranjă puțin părul și încercă să apară cât mai calmă în sufragerie.

Catherine stătea la masă, cu fratele ei alături; statura lui imensă o făcea pe-a ei și mai neînsemnată dacât înainte. Ea începu să râdă, văzând-o pe Gisele roșie în obraji.

– Nu trebuia să te grăbești și nici să-l asculți pe Nat. Lasă-mă să ghicesc. Ai pierdut noțiunea timpului admirând priveliștea.

– E superbă, încuviință ea, ignorând căutătura lui Nathaniel. Marea e fascinantă. Se poate înota ?

– N-ar trebui să cobori stâncile alea, se repezi Nathaniel. Să nu te apropii de ele!

– E adevărat, din păcate, zise sora lui. Dar există plaje destul de aproape. Apele Atlanticului sunt perfecte pentru surf, dacă ești adepta unui astfel de sport, sau în partea cealaltă, în estuar, apa e destul de calmă, chiar și pentru un începător.

– Cred că dacă Gisele vrea să înoate, mai bine o face în piscină; cu excepția cazului în care sunt eu cu ea.

Gisele ridică din sprâncene.

– Nu ți-a spus de piscină? întrebă Catherine. Să-ți fie rușine, Nat ! Cum ai putut s-o aduci fără să-o pregătești pentru ce o așteaptă?

– Am avut alte subiecte de discuție, și-și întoarse privirea întunecată spre Gisele, ca și când tot drumul vorbiseră doar despre ei.

– Minunat! râse Catherine. Uitasem cum e să fii tânăr și îndrăgostit.

Figura îi fu umbrită pentru o clipă, iar Gisele știu că-și adusese aminte de bărbatul care o dezamăgise amarnic.

– Crezi că la douăzeci și cinci de ani e târziu? interveni fratele ei timid. Cine știe, poate că zilele astea apare un cavaler pe cal alb și te ridică pe picioare.

– La propriu? începu ea să râdă.

– Ah, scuză-mă Catherine, uit întotdeauna cât ești de meticuloasă.

Nu mă gândesc niciodată la asta.

– Dar nici nu trebuie. Vreau să fiu tratată normal. Când ai să-ți dai seama de asta?

– Cred că niciodată, oftă el. Din vina mea ești așa…

– Gisele, fă-l să tacă, te rog. Sărută-l, dă-i un motiv de gândire.

Gisele îl privi și-și dădu seama că nu poate îndeplini dorința femeii. Dar Nathaniel nu se jena prea mult. Din două mișcări ajunse în partea opusă a camerei și-o îmbrățișă. Gura lui o aștepta, iar ochii o provocau să renunțe.

A fost un sărut foarte scurt și totuși parcă nu se mai termina. Parfumul lui masculin o incită. Când Nathaniel o eliberă, tremura. El ridică amuzat dintr-o sprânceană, privind-o de sus, și nu-i era greu să-și imagineze ce gândește.

– Acum, putem să mâncăm, nu? Sau te-ai hrănit cu altceva, așa cum am făcut eu?

Ar fi vrut să nege, dar sora lui asculta cu interes.

– Poate, zâmbi ea, dar nu divulg nimic.

Bătăile accelerate ale inimii o trădau. Era alarmant cât de repede reușise să o stârnească.

– Așa ! Lasă-l să aștepte, zise Catherine. Ăsta este motoul meu. Îl iubesc pe Nat ca frate, dar nu mi l-aș dori ca prieten. Se crede ca un Dumnezeu. De ce nu s-a născut sașiu sau cu nasul strâmb ?

– Pentru că atunci n-am mai fi întâlnit-o pe preafrumoasa Gisele, răspunse el. Nu e cea mai frumoasă femeie pe care ai văzut-o?

Gisele începea să ardă din nou și-i simți palmele pe umeri. Realiză că nu-i va fi prea greu să se prefacă iubitoare. El o excita, în ciuda tuturor încercărilor de a rămâne impasibilă.

– Și-acum, poți suna din clopoțel, Catherine.

Meg poate să vină.

Menajera, cu o figură maternă, intră în cameră cu o tavă plină pe care o puse pe marginea mesei. Părul îi era grizonant, iar ochii ei micuți o cercetau curioși pe Gisele.

– Meg, ea e Gisele, logodnica mea. Gisele– Meg, comoara noastră. E o asistentă ieșită la pensie, care locuia în Padstow și care acum are grijă de Catherine și de casă, și care face absolut totul; nu știu ce ne-am face fără ea.

– Fugi de-aici, Nat! îl mustră femeia, deși părea încântată, iar Gisele observă că-i pune lui Nathaniel porție dublă.

Catherine își servea supa încet și cu grijă, ridicând fiecare lingură ușor, pentru a nu vărsa nimic.

– Îți folosești mâinile, Catherine! se minună Nathaniel.

Pe tot parcursul cinei, el nu o slăbi din ochi, nevenindu-i să creadă că sora lui își revenea pe zi ce trece. Gisele se întreba dacă asta va duce și la înlăturarea ei.

După-masă, Nathaniel îi sugeră să despacheteze, dar ea se simțea mereu atrasă de locul de lângă fereastră, unde marea cu schimbările ei bruște o chema neîncetat. Abia aștepta să o exploreze. Când coborî din nou, o găsi pe Catherine singură.

– Nat s-a dus la plimbare, o informă ea pe Gisele.

– Ah, da? și-n vocea ei se simțea dezamăgirea.

– Ți-ar fi plăcut să mergi? M-am gândit și eu la asta, dar el a zis că poate ești obosită. De ce nu-l prinzi din urmă? N-a trecut un minut de când a plecat.

– Nu te superi?

– Sigur că nu. Uite-l acolo, pe coastă. Grăbește-te!

Nu așteptă o a doua invitație. Începu să alerge pe iarba moale. Inspira aerul sărat al mării, mireasma proaspătă a soarelui și a locurilor minunate.

La un moment dat îl pierdu pe Nathaniel din fața ochilor, dar știa direcția în care o luase și-l urmări, conștientă că sora lui îi urmărea la rândul ei. Probabil că nu dorea prezența ei. De ce altceva s-ar fi dus singur ? Ajunsese la marginea stâncii și-l zări. Se opri speriată, văzându-l cum coboară cu siguranța unui cățărător.

O avertizase cât de periculos poate fi. De ce se aventura tocmai el ? O mișcare greșită și se putea face bucăți.

" Nathaniel, fii atent!" îl implora în sinea ei, știind că dacă o auzea s-ar fi uitat în sus și, din neatenție, piciorul îi putea scăpa. Dar, ca și cum ar fi simțit-o, își ridică ochii. Încordarea i se citea pe față.

– Întoarce-te! strigă el. Ești prea aproape de margine!

– Ce faci ? veni strigătul ei, dar rămase fără răspuns.

Glasurile lor erau purtate de aceeași briză care-i învolbura părul și care se răspândea deasupra oceanului. Era timpul fluxului, și văzu cu ochii ei cât de amenințătoare erau vârtejurile Atlanticului. Vântul sufla mai puternic decât în apropierea casei.

– Gisele, întoarce-te!

Odată cu această comandă, auzi încă un sunet, un behăit! Cercetă stâncile de sub Nathaniel, fără să observe nimic. Se apropie și mai mult, dar marginea care începu să se surpe o făcu să se dea înapoi. Ploaia de pietricele se auzi căzând la baza stâncilor. Apoi înjurăturile lui Nathaniel pe măsură ce era bombardat de sus, înainte să aibă timp să se ferească.

– Gisele ! tună din nou vocea lui.

Trecură câteva clipe, care pentru ea însemnau o eternitate. Acum, se lăsă pe burtă, încercând să privească în jos.

– Sunt bine…

– Du-te acasă ! izbucni el

– Ce faci ? încercă ea încă o dată, cu mâinile făcute pâlnie la gură.

– Ce naiba crezi că fac ? Am văzut aici un miel și trebuie să-l salvez.

– Ai grijă ! Nu merită să-ți riști viața !

– Nu e niciun pericol…în afară de tine! Pentru Dumnezeu, pleacă de-acolo ! și vibrațiile vocii lui stârniră grupulețele de pescărușI din jur, iar mielul începu să behăie și mai tare.

Gisele se retrase, dar nu putea pleca știind că el poate fi în pericol la orice mișcare greșită. Trebuia să rămână acolo în caz de nevoie. Trecu o jumătate de oră, cea mai lungă din viața ei. Din când în când se auzeau pietre izbind pereții stâncilor, și de fiecare dată își ținea răsuflarea de frică. Mielul

începu să țipe mai jalnic la un moment dat, iar ea se aventură încă o dată la marginea stâncii. Zări spatele lat al lui Nathaniel aplecat deasupra animalului. Se afla pe muchia unei pietre ascuțite. Nu știa cum ajunsese mielul acolo, dar o îngrijora cum avea Nathaniel să se întoarcă. Ar fi trebuit să sară de pe-o parte pe alta, fără niciun sprijin lateral.

– Gisele, se auzi glasul lui, mai ești acolo?

– Da…

– Du-te și adu o frânghie foarte groasă; ai auzit?

– Da ! Ce-ai de gând să faci?

– Mielul și-a rupt piciorul și n-o să mă lase să-l ridic. Adu și două plăcuțe de lemn, ca să-l bandajez. Apoi va trebui să-l ridici. Crezi că poți?

– Eu? și o trecură fiorii. "Dacă e prea greu"?

– Gisele ! mormăi el.

– Am să încerc, dar poate că n-am forță destulă, și înghiți în sec.

– Nu mai comenta. Du-te, acum!

Gisele mai aruncă o privire speriată, apoi o luă la fugă spre casă, împiedicându-se și căzând în graba ei. Meg, care era în bucătărie, se îngrozi de figura ei răvășită.

– Dumnezeule ! Ce s-a întâmplat? Parcă te-a speriat o stafie!

– Nathaniel…e jos la stânci, după un miel. Vrea o frânghie… și niște atele. Vrea ca eu să ridic animalul.

După fiecare cuvânt, încerca să-și tragă suflarea.

– Doamne ferește! Am crezut că e prea bătrân pentru aventuri de-astea. Vin cu tine, și-și suflecă mânecile. Iau ce trebuie din garaj și te prind din urmă.

Cu Meg alături, Gisele începu să gândească mai rațional. Zări câteva ustensile ce puteau fi folosite în caz de prim-ajutor și le aruncă într-o pungă de plastic. Până să ajungă Meg, deja se apropiase de stâncă și aruncase frânghia în jos.

Amândouă așteptau încordate, ținând fiecare de frânghie. Țipetele mielului se întețiră când Nathaniel începu să-l bandajeze.

– Trageți acum! strigă el, după ce reuși să înfășoare animalul. Ușor. O să urc și eu odată cu el.

Gisele n-ar fi reușit de una singură. Ar fi fost prea greu. A fost nevoie de forțele reunite ale ei și-ale lui Meg pentru a-l trage afară.

Văzându-l pe Nat apărând de după marginea stâncii, Gisele nu-și mai putu lua ochii de la el ; tremura din toate încheieturile și realiză că, deși afară soarele ardea cu putere, era rece ca gheața. Oricât de tare îl disprețuia, nu și-ar fi dorit să-l vadă rănit sau mort. Cu toate acestea, el părea să fie într-o condiție fizică foarte bună. Transpirase puțin, dar nimeni n-ar fi zis că tocmai urcase peretele abrupt al unei stânci.

Gisele îl urmă pe cărărea ce ducea spre casă, cu picioare tremurânde. Chiar și Meg își revenea destul de greu. Cămașa lui Nathaniel îi atârna afară din pantaloni, udă la spate, accentuându-i masculinitatea. Avea un mers rar și apăsat, dar ușor în mișcări și oarecum senzual.

Gisele îi privea cu plăcere părul negru-albăstrui în lumina soarelui, linia puternică a gâtului, coapsele conturate de materialul blugilor la fiecare pas pe care-l făcea. Ciudat – începea să-și dorească să afle mai multe lucruri despre acest bărbat.

Catherine îi aștepta nerăbdătoare în curte.

– V-am văzut alergând. Ce s-a întâmplat? De ce nu mi-a spus nimeni nimic?

Apoi zări mielul.

– Ah, sărăcuțul. Dă-mi-l mie.

– A căzut de pe stâncă, zise Nathaniel și-l lăsă ușor în poala ei.

– Și ai coborât? îl apostrofă ea. Tipic! Dacă ai fi căzut? Cred că Gisele înnebunea!

– Serios, Gisele? o provocă el amuzat.

Ritmul inimii ei se acceleră sub privirile lui.

– Bineînțeles, dragul meu.

Rostise alintul cu voce nesigură, deși se preocupase pentru soarta lui, dar așa ar fi făcut oricine, gândea ea.

– Vezi ? izbucni Catherine.

E speriată. Meg, fă-ne te rog niște ceai.

Meg o zbughi înăuntru, Nathaniel începu să împingă scaunul surorii lui, iar Gisele luă în brațe mielul. În bucătărie, el așeză animalul pe masă, spre nemulțumirea menajerei și-ncepu să-i desfacă bandajele, schimbându-le cu altele mai bune.

– O să-și revină, zise el.

– De unde știi ce trebuie să faci? întrebă Gisele, fascinată de priceperea lui.

– Când eram copil, îl ajutam pe veterinarul din sat. Voiam să devin și eu unul, dar a fost doar un vis copilăresc.

După un timp în care și-au băut ceaiul, mielul s-a trezit din moleșeală. Meg îi pregătise un culcuș într-un colț al bucătăriei, după care a dezinfectat masa și i-a dat pe toți afară.

– Acum o să fie foarte răsfățat, zise Nathaniel. Aș vrea să vorbesc ceva cu tine, Gisele. Catherine, scuză-ne puțin.

– Sigur că da. Nu mă amestec între doi îndrăgostiți.

– Voiam să fac un duș și să mă schimb, obiectă Gisele, întrebându-se ce era așa de important. Nu mai poate aștepta?

– Nu cred.

Haide în camera ta. Nu te reține mult.

Gisele realiză că nu era vorba despre lucruri mărunte. Privirea lui devenise dintr-o dată neliniștită.

O conduse până în camera ei și închise ușor ușa, sprijinindu-se de ea.

– Să nu mai faci asta niciodată ! se încruntă el, subțiindu-și buzele.

Se vedea că e nervos și după mâinile încleștate pe care le ținea în buzunarele pantalonilor și pe care se ferea să le abată asupra ei.

– Dar ce-am făcut, mai exact ? îl înfruntă ea.

– Te-ai apropiat prea mult de marginea stâncii, când te-am avertizat mai devreme să nu faci asta.

Se simțea ca o școlăriță pedepsită de profeor pentru neascultare, dar n-avea de gând să-l bage în seamă.

– M-a îngrijorat siguranța ta, nu a mea.

– Halal! Știm amândoi ce crezi despre mine. Cred că faci glume cu mine.

– Posibil. Și poate ar fi trebuit să te ajut.

– Sună mai logic, zise el îndreptându-se către fereastră.

– Atât aveai să-mi spui? întrebă ea, înțepată. Dacă ai terminat, poți să pleci. Sunt obosită și-aș vrea să mă odihnesc și să fac un duș, dacă nu te superi.

Nathaniel se întoarse spre ea, având soarele în spate și fața umbrită, încât părea mai impunător decât până atunci. Parcă veghea asupra tuturor, o ființă atotputernică

– Vreau să-mi promiți, Gisele, că n-ai să te mai apropii de acele stânci.

– De ce-aș face-o ? Cred că sunt destul de matură ca să iau decizii pe cont propriu, fără ca tu să-mi spui ce să fac !

– Nu mă pune la încercare, Gisele ; vreau doar să-mi promiți.

– Nu e o necesitate. Ai puțină încredere în mine, atât îți cer.

– Ce încăpățânată ești, răbufni el. Te rog chiar așa de mult ? Nu-ți dai seama că sunt responsabil pentru venirea ta aici, și că dacă ți se întâmplă ceva…și se opri, cutremurat.

– Tu ești de vină ? sugeră ea dulceag. Așa e. Dar nu-ți face griji, nu intenționez să-mi iau viața. În plus, o fată poate suporta destule.

– La fel și eu. Și știi foarte bine că n-am crezut nicio clipă că ai vrea să te arunci de sus. Se pot întâmpla și accidente, ca atunci când ai alunecat.

– Cred că te îngrijorezi degeaba, zise ea pierzându-și răbdarea. Poate că sunt cam superficială, dar nu sunt atât de proastă încât să fac aceeași greșeală de două ori. Sunt de acord că stâncile alea sunt periculoase. Asta voiai?

O parte din ea dorea să-i răspundă acuzațiilor, iar cealaltă îi admira masculinitatea. Figura lui era agresivă prin formele ei, ceea ce o excita și o irita în același timp. Conștientizarea fizicului său o determina să treacă peste alte animozități față de el. Pe de altă parte, Nathaniel doar o disprețuia deocamdată; era nervos din cauza faptului că ea alunecase și ar fi putut să cadă, ceea ce i-ar fi stricat lui reputația.

– Cred că e de-ajuns, spuse el sec.

– Oricum, nu primeați mai mult, domnule Oakley, se aprinse ea. Acum, puteți pleca? Am obosit să tot aștept să plecați.

– De ce îngreunezi lucrurile? Izbucni el. De ce naiba reacționezi așa când încerc să vorbesc cu tine normal ?

– Poate pentru că nu găsesc nimic normal în modul tău de a vorbi. Nu-mi place să-mi vorbești de sus. Sunt aici ca să te ajut, deși se pare că nu prea e nevoie de mine, dar nu-mi displace. Și mi-ar fi de mare folos dacă te-ai purta mai frumos, nu să mă ataci continuu. Ce-o să creadă sora ta dacă-și dă seama că ne-am certat ?

– Nu trebuie să știe, se întunecă el.

– Poate că tu ești un bun actor, dar eu nu sunt. Trebuia să te gândești la asta înainte să începi.

– Nu asta intenționam, și o cuprinse de umeri, înainte ca ea să poată reacționa.

– Atunci, ce voiai ?

Gisele ridică bărbia și-i privi ochii luminoși și amenințători care o făceau să tremure. Îi simțea fiecare deget în carnea ei, curentând-o.

– Ar fi prea mult dacă-ți spun că m-a preocupat soarta ta ca persoană și nu cineva care îndeplinește o muncă aici?

– Da, cred că da, și-l privi rece. Nu-ți pasă de oameni, cu excepția surorii tale, bineînțeles. Schimbi fetele la fel cum îți schimbi șosetele. Nu înseamnă nimic pentru tine !

Se delecta cu expresia feței lui la auzul acestor cuvinte. A-l provoca pe Nathaniel era un joc periculos, dar simpla lui apropiere o făcea să nu mai știe ce face.

– Ai dreptate, răspunse el, spre surprinderea ei. N-am întâlnit o fată care să-mi merite dragostea.

– Uită-te la tine cât ești de misogin ! și-ncepu să râdă. De unde ți-a venit ideea? Mă întreb dacă de la cele care te-au respins…

Pentru câteva secunde, s-au privit în ochi reciproc, Nathaniel părând gata s-o plesnească, după care o încleștă sălbatic în brațele sale.

Capitolul 7

Nu avea cum să scape de sărutul lui Nathaniel. Gisele îi răspunse chiar înainte să-și dea seama– o reacție automată.

El o strânse atât de puternic, încât căldura corpului său îi pătrundea prin materialul subțire al rochiei. Mirosul amețitor al masculinității lui îi anihilă complet simțurile. Buzele lui le frământau pe-ale ei fără încetare, forțându-le să-i răspundă. Gisele pierdu noțiunea timpului, lăsându-se purtată într-un vârtej al dorințelor și emoțiilor.

Când el încetă dintr-o dată, era deja răvășită. De ce se oprise tocmai atunci când i se abandonase aproape complet?

– Acum știm amândoi că nu ești chiar atât de rece pe cât vrei să pari, îi reproșă el.

Replica o readuse la viață prin brutalitatea ei.

Trebuia să-și dea seama că o testează. Își alesese momentul cu foarte mare atenție, și nu-l putea ierta pentru asta!

– Nu știam că e vorba de sentimentele mele, încercă ea să păstreze același ton.

– Acum, știi. Fie că sora mea va avea sau nu nevoie de tine, tot va trebui s-o convingi că ne iubim.

– Trebuia să te gândești la asta înainte să profiți de mine. Nu-mi place să fiu tratată cu neseriozitate.

El își încleștă fălcile și o privi rece, înnegurat, ca și cum se aștepta ca ea să-și schimbe atitudinea. Se pare că într-adevăr știa multe despre femei dacă o putea trata astfel și dacă-i putea pretinde să se prefacă a-l iubi.

– De ce nu spui ce gândești ? zise ea. Am impresia că vrei să mă storci de viață.

– Adevărat, aș face-o, mormăi el. Ești cea mai exasperantă femeie pe care am întâlnit-o.

– Cred că aș putea spune același lucru și despre tine, și-l privi drept în ochi. Și unde ajungem dacă ne tachinăm încontinuu, și pe deasupra ne mai și prefacem că ne iubim? Ți-e teamă că-ți strici imaginea dacă mărturisești că sunt doar o amică?

– Încetează, pentru Dumnezeu! tresări el. Știm foarte bine că motivul pentru care ne prefacem nu e cel la care te gândești tu.

– Serios ? Scuză-mă atunci, zise ea inocentă.

El țâșni pe ușă furios, fără a se uita înapoi. Gisele aștepta încordată bufnitura ce avea să urmeze, dar ușa se închise încet, de la sine. Apoi se gândi că sora lui îi auzise și că va cere o explicație, pe care el nu va fi capabil să i-o dea.

Regreta decizia de a veni. Îi plăcea foarte mult Catherine, și ar fi dorit să nu treacă prin toate certurile, dar nu-și putea permite să-și macine nervii din cauza fratelui ei.

Își smulse hainele de pe ea, intrând la duș. Jetul fin de apă avea s-o calmeze. Cu toate că suna a nebunie curată, tot mai visa la mângâierile lui, la palmele și la buzele ce-i puteau explora fiecare colțișor. Ca și când acestea se întâmplau aievea, dorința ei lăuntrică renăscu. Senzațiile înăbușite atâta vreme se luptau să iasă la suprafață– dar le potoli repede. Se frecă puternic cu buretele pentru a șterge iluzia atingerilor lui, încercând să-l alunge din minte pentru totdeauna. Trecu pe apă rece și nu se opri până nu simți că tremură.

Deși ar fi dorit să se mai odihnească înainte de cină, incidentul cu mielul și cearta cu Nathaniel îi ocupaseră aproape tot timpul.

De dragul Catherinei alese o rochiță gălbuie. Nu o purtase de mult, iar acum i se mula perfect pe talie și pe coapse, ceea ce poate nu-i va scăpa lui Nathaniel.

Era așteptată în sufragerie. O cameră spațioasă și elegantă, mobilată în stil Victorian, în nuanțe de verde. Atmosfera era una de calm, ceea ce o liniștea.

Catherine stătea în scaunul ei, iar Nathaniel alături, cu un pahar de coniac în mână. La intrarea ei, îi zâmbi. Nu era nici urmă pe fața lui de comportamentul agresiv de mai devreme. Arăta superb în pantalonii de culoare închisă și cămașa crem descheiată până la piept, lăsând să se întrevadă mușchii gâtului. Părul încă îi era ud, pieptănat în valuri, accentuându-i trăsăturile aristocratice ale feței.

– Vrei ceva de băut, Gisele? și se apropie de ea.

Pentru o clipă, blocă vizibilitatea Catherinei, luându-i mână într-a lui și făcându-i semne din priviri să-și controleze atitudinea.

– Puțin sherry, te rog, bâigui ea, neliniștită din cauza felului în care corpul ei reacționase din nou la atingerea lui.

El își duse mâna pe talie, apoi pe coapsa ei.

– Binișor, murmură.Te simți la fel de bine precum arăți ? Tind să cred că te-ai îmbrăcat așa pentru a-mi face plăcere.

– Pentru ce altceva? răspunse ea distrată.

De ce nu putea să fie întotdeauna drăguț? Astfel, rolul ei n-ar mai fi fost atât de greu. Îl îndepărtă delicat cu o mână, și imediat simți cum o trece un fior de gheață.

El se duse la locul lui, zâmbind mulțumit că pentru moment ea nu avea să-l dezamăgească. Gisele o privi pe Catherine, care asistase senină la toată scena.

– Scuză-ne. Cred că Nat uită uneori că nu suntem singuri.

– Nu mă băgați în seamă.

Mă bucur să vă văd atât de fericiți. Spuneți-mi, pe când nunta ? Și poate vreți să vă mutați aici.

Gisele căută repede privirea lui Nathaniel, dar el era ocupat cu băutura și părea că nu auzise întrebarea.

– Nu știm, ridică ea din umeri. Dar pentru că firma e la Londra, presupun că are să…că o să stăm acolo.

– Așa e, zise el întinzându-i paharul plin. Dar e prea devreme să ne gândim la asta.

Deci auzise totul ! De ce nu răspunsese pe loc și o lăsase pe ea?

– N-ar trebui să mai stați pe gânduri, zise Catherine. Aș vrea ca până plecați de-aici să stabiliți o zi pentru nuntă. O să mă duceți la Londra?

Gisele aștepta cu respirația tăiată răspunsul lui Nathaniel. El îi puse mâna pe umăr, iar ea se trase mai aproape, căutând siguranța lui.

– Bineînțeles. Dar totul depinde de…

Și se uită la Gisele cu ochi vicleni, care o străpunseră ca niște săgeți. Punea totul pe seama ei ! O încolțise !

– Atunci când am să mă pot desprinde de toată treaba pe care o am, adăugă el.

Gisele răsuflă ușurată și-și mai reveni puțin, căci picioarele i se muiaseră.

– Nathaniel ! îl apostrofă sora lui. Cum poți fi așa ? Uite ce i-ai făcut Giselei, iar ochii ei albaștri îl fulgerau. Cere-ți scuze!

Dacă nu o stabilești tu, am s-o fac eu pentru tine ! Ce fel de om pune munca înaintea viitoarei lui soții ?

El ridică din sprâncene.

– Catherine, deja sunt în vacanță. Probabil că sunt șeful, dar îmi place să fiu un exemplu pentru ceilalți.

– Și Gisele ? Nu te interesează dacă ea vrea să aștepte?

– Gisele face ce i se spune, și-și întoarse privirea către cea de lângă el.

– Cum poți spune așa ceva? Cred că tu vrei să vă căsătoriți cât mai repede, zise ea către Gisele. Ce rost mai are să aștepți?

Nu știa ce să răspundă. Discuția degenerase.

– Mă las pe mâna lui, murmură ea.

– Amândoi sunteți niște lași, izbucni Catherine. Cine știe ce vă rezervă viața ? Trăiți fericirea cât mai puteți.

Apoi făcu o pauză, și-și întoarse scaunul pentru ca ei să n-o poată vedea. După care afișă o figură calmă.

– Scuze, n-ar fi trebuit să mă amestec. Mâncăm?

Era clar ce gândise. Gisele se uită la Nathaniel, observând paloarea obrajilor săi, semn al amintirilor negre ce-l încercau. Ea-și strcură o mână în jurul lui, simțind nevoia de a-l consola, dar el se trase brusc și se așeză la masă.

Cina nu fu prea plăcută. Toate discuțiile și veselia erau superficiale, iar Gisele se bucură când totul se sfârșise. Nathaniel o duse pe sora lui în camera cu priveliște, în timp ce Gisele ieși la o plimbare. Era o seară plăcută, fără pic de

vânt. Se așeză pe o băncuță, ciulind urechile la zgomotele de pe fundal. Se auzea mai ales susurul apei, dar și zumzăitul insectelor, țipetele pescărușilor, și ocazional, behăitul stins al vreunui miel. La un moment dat auzi și pași, dar ideea companiei lui Nathaniel n-o încânta deloc.

– Catherine a vrut să te găsesc. Crede că a dat naștere unor neînțelegeri între noi. M-a trimis să repar totul cu un sărut.

Gisele își întoarse privirea, disprețuitoare.

– Cred că-ți displace acest lucru, se amuză el. Păcat! Era o idee bună.

Se așeză lângă ea. Nu prea era loc pentru doi, așa că fură nevoiți să se înghesuie. Pentru Gisele, contactul dintre ei părea o explozie de sentimente, ce mocneau în ea.

– Catherine m-a certat că nu ți-am dat un inel de logodnă, zise el. Ar fi bine ca mâine să mergem la Plymouth ca să rezolvăm problema.

Suna ca o afacere importantă, ceea ce o dezgusta.

– Nu e nevoie. Ar fi o risipă de bani.

– Îmi pot permite.

– Cu siguranță, dar de ce să faci asta ? Sau vrei să păstrezi inelul pentru generația următoare?

– Îți place să fii insolentă, domnișoară Latham, o fulgeră el cu privirea.

Dacă stătea să se gândească mai bine, chiar o elibera. Nu mai vorbise nimănui astfel.

– Acum sunt domnișoara Latham? făcu ea ochii mari. Mă întreb, domnule Oakley, ce va spune Catherine despre asta ? Se pare că în loc să avansăm, mergem tot înapoi.

– La naiba ! și-și încleștă degetele pe marginea băncuței. O să mi-o plătești. Nimeni nu-mi vorbește așa fără să suporte consecințele!

– Nimeni – până acum, vrei să spui.

Dacă nu-ți place felul meu de-a fi, de ce n-ai folosit-o pe una din fetele tale?

– Pentru că n-ar fi…la naiba, de ce trebuie să-ți explic ție?

Gisele se simțea săgetată în tot corpul de privirea lui; mai bine suferea decât să mai stea în apropierea acestui bărbat detestabil.

– Nici nu e nevoie. E clar că nu s-ar fi potrivit gusturilor Catherinei. În schimb, ar fi fost exact ceea ce cauți, o partidă care să ajungă repede în patul tău. Cred că e al naibii de rău să n-ai pe nimeni care să-ți satisfacă…ăăă…nevoile urgente. Nu e păcat că n-ai găsit pe nimeni care să dea câte puțin din amândouă?

Se aștepta ca el să răspundă, în schimb se lăsă tăcere; doar ritmul accelerat al respirației lui demonstra că nu era atât de calm pe cât părea. Pe măsură ce tăcerea se prelungi, Gisele începu să se simtă aiurea. Nu era distractiv să-l tachineze dacă nu primea și replica. O făcea să pară stupidă; în plus, nu și-l dorea ca dușman.

– Scuză-mă, zise ea, frământându-și mâinile, dar neprimind răspuns. N-aveam dreptul să spun asta. Nu vorbeam serios. Dar m-ai enervat așa de rău, încât nu m-am putut abține.

– Înțeleg, zise el după un timp. Și crezi că scuzele rezolvă totul ? Că o să trec cu vederea comportamentul tău și că vom apărea ca doi iubiți, și nimeni n-are să-și dea seama ce scorpie zace în tine ?

Gisele rămase cu gura căscată. Nu merita așa ceva. Ochii lor se întâlniră și rămaseră blocați în tăcerea aceea periculoasă ; parcă trecu o veșnicie până când Nathaniel se ridică. Și ea făcu aceeași mișcare.

– Și acum ? Dacă tu crezi că ar trebui să ne sărutăm și să ne împăcăm după toate astea, mai gândește-te. Nu-mi mai arde de așa ceva.

Gisele înghiți în sec. Se umilise degeaba. Își încleștă pumnii îndepărtându-se, dar curând realiză că el o urmărea. O prinse de umăr, forțând-o să-i înfrunte privirea.

– Dacă nu era pentru Catherine, te trimiteam la Londra imediat. Dar fericirea ei e mai important decât orice altceva pe lume.

– Poate ți-ar fi indiferent dac-aș pleca. Sunt sigură că ea nu mai are nevoie de mine, mai ales că-și poate folosi mâinile.

– Mai are mult până să se refacă complet. Nu cred că te poți retrage atât de ușor. Mâine mergem la Plymouth pentru

inelul acela. Iar acum, ne întoarcem la ea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ne iubim, da ? Și tocmai ai primit un sărut foarte generos.

– Nu cred că mă pot preface chiar așa de mult, zise ea inocent.

Ochii lui se întunecară, și-n momentul imediat următor gura lui o căuta pe-a ei, mâinile îi mângâiau spatele, trăgând-o spre el. Dacă altădată sărutul lui era dur, de data aceasta era unul calculat în așa fel încât să trezească în ea pasiune, pentru a apărea cât mai credibilă în fața Catherinei.

Buzele lui alunecau delicat, senzual, trecând de la gura ei mai jos, înspre gât și-napoi. Mâinile, de asemenea, îi coborâseră de pe spate spre talie, și ușor spre șolduri, iar apropierea dintre ei devenea cu atât mai periculoasă cu cât îi putea simți fiecare mușchi și fiecare fibră contractându-se. Încă un centimetru, și-ar fi devenit o singură persoană.

Palmele ei, la început timide, începură a-i mângâia umerii, apoi gâtul și ceafa, plimbându-și degetele prin părul lui bogat. Îi frământa capul în mâini, dorindu-l doar pentru ea, abandonându-se acelui sărut cu toată ființa ei. El îi pătrunsese în suflet fără să-și dea seama sau fără să-și fi dorit acest lucru. Era ca un drog– devenise dependentă după prima încercare.

Dorința ei rămase suspendată în aer în momentul în care el se desprinse brusc. Gura ei ardea, picioarele i se muiaseră, și era conștientă de zâmbetul prostesc pe care-l afișa fără voia ei.

– Cred că e de-ajuns, zise el.

Faptul că își satisfăcuse plăcerea fără a ține seama de ea, o deziluzionă; însă tot mai rămânea căldura interioară și mâna lui pe talia ei. Trebuia să recunoască – săruturile lui o înnebuneau.

Catherine se arătă mulțumită, cerându-și scuze pentru comentariile făcute.

– Ar trebui să-mi văd de treburile mele. Sper că nu v-ați supărat.

– Și eu aș fi făcut la fel, o liniști Gisele.

Ea și cu Nathaniel stăteau unul lângă celălalt, ținându-se de mână.

Se pare că trucul lui funcționase, iar ea nici măcar n-avea nevoie să se prefacă. Era prima oară când într-adevăr se simțea mulțumită.

Mai târziu, în patul ei, Gisele nu adormi pe loc, cu toate că era foarte obosită. Gândurile îi zburau la camera alăturată unde se afla Nathaniel, atât de aproape de ea. Încercă să asculte, să ghicească dacă și el stătea în aceeași stare de veghe, însă niciun sunet nu răzbătea până la ea, în afară de murmurul mării.

Acum că o întâlnise pe Catherine, îi părea bine că venise și spera că se va face utilă în curând. Treptat, o cuprinse somnul și nu se mai trezi decât la auzul bătăilor puternice în ușă și a vocii care o soma să se trezească.

Îi trebuiră câteva secunde să se dezmeticească și să-și dea seama unde se află. Cu siguranță, însă, Nathaniel nu mai avusese răbdare și dădu buzna în cameră, fulgerând-o cu privirea.

– Ieși afară ! strigă ea, acoperindu-se repede cu cearșaful. M-am trezit. O să fiu cât mai rapidă.

– Știi ce oră este? E zece jumătate. Ai dormit prea mult.

– Am avut o zi foarte încărcată, răspunse ea afectat.

– Și azi mergem la Plymouth. Ai uitat? Se încruntă el.

Atunci, ea își aminti că trebuia să cumpere un inel.

– Scuză-mă, am uitat. Dar de ce nu m-ai trezit mai devreme?

– Pentru că draga mea soră nu m-a lăsat, rânji el. Dacă era după mine te trăgeam afară din pat cu dimineața-n cap. Noi nu dormim atât de mult. Poate ai să ții minte pe viitor. Acum grăbește-te, n-am de gând să stau după tine toată ziua.

– De parcă pentru mine cumperi inelul ăla!

Nathaniel înjură în bărbie și trase cu furie ușa după el. Gisele zâmbi în sinea ei și începu să se pregătească. Îi plăcea să-l vadă nervos din cauza situațiilor create, mai ales că totul se întâmpla din cauza lui.

Capitolul 8

Inelul era ireal. Chiar și Catherine se minună de frumusețea lui. Gisele se așteptase la ceva simplu, care să nu bată la ochi și care să nu fie prea scump. Dar Nathaniel insistase pentru acea lucrătură migăloasă cu încrustări de diamante și cu o piatră mare de smarald în mijloc.

– E fabulos ! exclamă Catherine. Cred că a costat o avere. Asta înseamnă că te iubește foarte mult, Gisele.

Gisele îl privi tandru pe Nathaniel.

– Era singurul care se potrivea ochilor ei, spuse el la repezeală. Mă duc să înot ; dacă vreuna dintre voi vrea să participe…

Gisele o privi întrebătoare pe Catherine.

– Da, pot să înot.

Este singura plăcere pe care accidentul nu mi-a răpit-o. Nat a amenajat piscina special pentru mine. Du-te cu el, Gisele, eu o să apar mai târziu ; am nevoie de timp pentru a mă pregăti.

– Pot să te ajut? o întrebă ea prompt.

– Mă ajută Meg. Doar de-aia o plătesc.

Iar ea era la rândul ei plătită s-o ajute pe Catherine, dar în alt mod ! Și din nou încolți în ea speranța de a asculta cât mai curând poveștile Catherinei. Trebuia să găsească o altă ocupație; nu se putea ține după Nathaniel tot timpul, deși sora lui părea că vrea să-i vadă cât mai mult împreună.

Dimineața la Plymouth nu decursese prea bine. Nathaniel nu fusese bine dispus, încât chiar și bijutierul se arătă mirat de placiditatea lui față de presupusa logodnică.

Sprea ca o baie în piscină s-o destindă. I se părea o idee minunată să construiești o piscină în inima stâncilor, aproape de malul mării. Locul era plin de turiști, care se bucurau de vremea plăcută din acea lună de vară.

Gisele urcă în cameră pentru a se schimba. Costumul ei de baie avea cel puțin trei ani, dar era singurul pe care-l adusese. Dacă aveau să mai meargă la piscină, trebuia să-și mai cumpere vreo două. Materialul îi acoperea strict părțile esențiale. Îl folosise pentru a face plajă pe balcon, nu pentru înot. Se cercetă atent în oglindă, întrebându-se ce va crede Nathaniel.

Costumul dezvelea cam tot ce era de văzut, punându-i în valoare bustul generos, talia îngustă și picioarele lungi.

Tresări când el bătu la ușă, dar nici n-avu timp să reacționeze, căci el intră peste ea.

– Poate data viitoare vei fi mai răbdător. Puteam să fiu dezbrăcată.

El zâmbi discret, fără a-și dezlipi ochii de la pielea ei arămie.

– La cât de puțin acoperă ăsta, nu văd care ar fi diferența.

Gisele luă un prosop și-l înfășură pe ea.

– N-ai niciun drept să dai buzna așa!

– De ce? Nu știam că…logodnica mea vrea să-mi ascundă o frumusețe de corp. E chiar mai frumos decât mi-am imaginat.

– Nu sunt logodnica ta, și bătăile inimii începură a se înteți. Și cred că deja ai văzut destule fete în bikini. De ce trebuie să faci atâta caz?

– Mi se pare că tu ești cea care se agită. Eu sunt chiar mulțumit de situație.

Și chiar părea. Se sprijini amuzat de tocul ușii, cu mâinile încrucișate pe piept.

Aprinsă cum era din cauza apariției lui neașteptate, Gisele nu-și dădu seama că și el era în slip. Acum putea să-i admire corpul în toată splendoarea lui, ceea ce și făcu.

– Punct ochit, punct lovit, zise el cât ea își ridică privirea.

Doar că eu nu mă supăr ca tine.

Ea scutură din mâini exasperată, preferând mai degrabă atitudinea lui rece și calculată, decât o astfel de ironie.

– Hai să mergem, zise ea și dădu să iasă, dar el îi bloca drumul.

O domina prin statură. Începea să piardă controlul asupra senzațiilor ei, și un fior rece o trecu pe șira spinării. Cu mare greutate își desprinse privirea de la el, fixând pieptul său, observându-i contracțiile ritmice ale mușchilor. Nathaniel începu să râdă ușor. Era perfect conștient de efectul pe care-l are asupra ei. Cu o mișcare sigură, îi smulse prosopul și-și puse mâna pe talia ei, conducând-o afară din cameră.

Gisele descoperi un coridor placat cu gresie care ducea spre piscină. Aceasta fusese în așa fel construită, încât să nu se vadă din afara casei. Spațiul era acoperit cu sticlă, iar pe jos se afla gresie albastră. Totul avea un aer mediteranean, mai ales datorită plantelor exotice și măsuțelor instalate acolo. Erau și cabine de schimb, un uscător pentru prosoape și o saună. Gisele admiră locul în tăcere.

– Ai construit totul pentru Catherine ?

– Măcar atât puteam să fac. Îi împlinesc orice dorință. Adoră să înoate și-i face foarte bine, ca exercițiu.

Gisele și-ar fi dorit să nu se mai simtă atât de vinovat, dar nu prea avea ce să-i spună ca să-l consoleze.

– Hai să înotăm. E atât de ademenitor.

Avu impresia că el îi aruncase o privire pe furiș înainte de a intra în apă. Era un înotător foarte bun, plutind cu ușurință deasupra apei. Ea nu se ridica la nivelul lui, și credea că se va face de râs. Nici nu începuse bine, că Nathaniel o și prinse de picioare și o trase la fund. Ieșiră la suprafață împreună, iar ea avu timp să-și îndepărteze părul de pe față.

– Data viitoare să mă avertizezi, râse ea. M-am speriat de moarte.

– Am făcut-o intenționat. Voiam să văd dacă inima poate să-ți bată mai tare.

Și din nou o trase în jos, ținând-o strâns, cu o mână pe talie, cu alta pe pieptul ei. Inima lui bătea la fel de puternic, iar a ei parcă răspundea. El întinse picioarele, lăsându-se purtat pe spate de apa lină, fără a-i da drumul. Gisele se simțea ușurată, oarecum amețită, lipsită de orice putere. Nathaniel o dezarma, și cu cât o ținea mai mult alături de el, cu atât devenea mai fragilă.

El îi șopti ceva incert, dar senzual,la ureche, și continuă să-i exploreze corpul. Gisele nu-i mai putea rezista. Senzația o înnebunea– alunecau împreună, lin; cel mai erotic gest pe care-l experimentase vreodată.

Când atinseră într-un final fundul piscinei, încă o mai ținea în brațe. Sărutul lui veni umed și rece, dar deosebit de incitant, stârnind un nou val de emoții în ea. Gura lui se desprinse de-a ei, coborând pe pielea fină spre gât, apoi spre

deschizătura sânilor, și înapoi spre buzele ei care-l așteptau. Gisele nu mai făcuse dragoste în piscină, iar ideea îi surâdea, stârnind-o într-atât încât reacționă la gestul lui, mișcându-se pe lângă el și începând propria explorare pe umerii și pe spatele lui. Sărutul deveni și mai profund.

– Sunteți siguri că pot veni și eu? îi trezi vocea Catherinei.

Gisele tresări și încercă să se îndepărteze de el. Însă Nathaniel începu să râdă, strângând-o și mai tare.

– Bineînțeles. Apa e excelentă!

– De parcă ai fost atent la ea, murmură sora lui, intrând și apropiindu-se de ei.

Gisele se simțea rușinată, deși știa că nu se văzuse prea mult din ce făcuseră ei.

– Dă-mi drumul ! Devii ridicol !

– Dar nu e nimic rușinos în a-mi săruta logodnica, se amuză el. Ba chiar începe să-mi placă.

– Ești un porc.

– Dar îți place și ție.

Ar fi mințit să dezmintă replica lui, așa că se mulțumi să-i arunce o privire nervoasă. El începu să râdă și o eliberă atât de brusc, încât plonjă în apă ca o piatră. Când ieși la suprafață, el deja vorbea cu sora lui. Următoarea jumătate de oră îi dovedi Giselei că avea în față o femeie activă, în ciuda accidentului suferit, ceea ce îngreuna sentimentul de culpabilitate pentru Nathaniel. Inițial îl crezuse prea insistent

când îi lansase chemarea, dar acum îl înțelegea. Faptul că sora lui devenise prizoniera acelui scaun cu rotile, îl termina complet. Dacă într-adevăr putea s-o ajute pentru a-i publica poveștile, va fi un pas înainte pentru ei toți.

Nathaniel stătea foarte aproape de ea, în orice poziție s-ar fi aflat ; chiar dacă aceste mișcări nu erau calculate, o neliniștea. Ochii lui o surprindeau din când în când. Deși în piscină era cald, căci razele soarelui străpungeau tavanul de sticlă, știa că nu din cauza aceasta ardea ea în interior. La un moment, dat începu a-și dori să se retragă în camera ei, dar plăcerea surorii lui de a-i avea alături o împiedica. Salvarea veni tot de la Catherine, care părea că obosise.

– O chem pe Meg, se oferi Nathaniel.

– Nu e nevoie. Cred că pregătește cina, și oricum nu mă grăbesc. Du-mă tu, te rog ; apoi te poți întoarce la Gisele. Acum, ea are prioritate.

– Bineînțeles, și-i aruncă o privire. Cum de uitasem?

Aluzia era foarte clară, dar Catherine n-o putea pătrunde.

– V-am deranjat o dată; acum, vă las singuri până la cină. Du-o pe Gisele la plimbare, dacă vrea, pe la magazinele din Padstow.

După ce termină cu sora lui, Nathaniel se întoarse la Gisele.

– Deci, ce facem ? Pe la magazine ? Sau te gândeai la altceva ?

Nu-și dorea s-o ducă nicăieri. Ar fi preferat să se închidă în cameră, departe de tentațiile la care o ispiteau trupul lui. Nu și-ar fi imaginat niciodată că o simplă vedere a acelui corp pe jumătate dezbrăcat o putea excita într-atâta, mai ales că făcuse eforturi mari pentru a se abține în privința aceasta. Se dezamăgise pe sine prin reacțiile pe care le avea, dar îl și blestema pe el pentru ceea ce era.

Mâinile lui începură a i se plimba prin păr. Ea încercă să-l îndepărteze, dar el îi prinse brațele la spate, astfel încât corpul ei se arcui, accentuând forma sânilor și a sfârcurilor ce se întrevedeau prin materialul costumului. Nu putu să evite sărutul care urmă. Iar dacă ar fi fost sinceră cu ea însăși, chiar și-l dorea. Un iureș de sentimente o învăluia și o teleporta într-o altă lume. Rămase inertă chiar și când el își strecură degetele prin materialul sutienului, dezmierdându-i și frământându-i sfârcurile; o tortura, iar la un moment dat nu se mai putu abține și gemu de plăcere. El îi răspunse tot cu un geamăt și o cuprinse în brațele lui viguroase, înfometat, înfruptându-se din dulceața corpului ei. Orice gând de a-i mai rezista se risipise. Sărutul lui se prelungea tot mai mult ca și cum n-ar mai fi vrut să se oprească. O îmbătase precum un vin foarte tare.

Când clipa avea să se consume și-și va reveni din beție, probabil va trăi cu un sentiment de înfrângere și de rușine, dar acum nu-i păsa.

Acum, o săruta cu toată ființa lui, ca și cum era singura femeie pe care și-o dorea. Iar el era cel mai sexy bărbat pe care-l cunoscuse. Trebuia să fie, altminteri n-ar fi reușit niciodată să-i înfrângă apărarea.

După aventura cu Adrian, devenise foarte vigilentă în privința bărbaților. Ceea ce trăia acum îi scăpase de sub control. Apropierea de el trezea anumite instincte primare; se simțea complet secată de puteri, dar și feminină în același timp. Nathaniel o făcea să se simtă specială, ca și cum corpul ei îl înnebunea, fără ca el să se poată abține.

Într-un final, el fu cel care se smulse, mai palid ca niciodată, tremurând involuntar.

– Scuză-mă. Nu făcea parte din înțelegere. Am să încerc să nu se mai repete, și o privi răvășit. Dar ești al naibii de atrăgătoare.

Și din nou îi cuprinse fața și o sărută delicat pe buze.

Era de admirat faptul că se înfrâna. O dorea cu atâta disperare, încât se înfiora, la fel ca ea. Dar acum, Gisele era cea care abandonă orice regulă și orice înțelegere.

– Strânge-mă în brațe, Nat, șopti cu o voce care nu era a ei.

El o îmbrățișă protector, ca pe o floare fragilă.

– Deci, nu ești "fecioara de gheață" de care vorbesc toți la firmă? Mă bucur.

Cuvintele lui însă nu avură efectul scontat.

Ea înălță privirea.

– Cum adică "fecioara de gheață"? De ce mi se spune așa?

– Pentru că după acea întâmplare n-ai mai lăsat niciun bărbat să se apropie de tine…În afară de David. Dar mă îndoiesc că ați ajuns prea departe. N-ar fi trebuit să reacționezi așa.

Nu toți bărbații sunt la fel, Gisele.

– Serios? zise ea, puțin deranjată. Vrei să-mi spui că n-ai rănit pe nimeni?

– Din câte știu eu, nu. Cele mai multe fete cu care am ieșit sunt o specie aparte. Ele știu ce vor, ori tu ispitești fără să-ți dai seama. Nu ești conștientă de frumusețea corpului tău. Și mă simt onorat că sunt primul care îți atrage atenția asupra acestui lucru.

Ea se dădu un pas înapoi, adoptând o poziție defensivă.

– Ești un mare porc, și te urăsc pentru asta !

– M-ai fi urât și mai mult dacă aș fi mers mai departe. Acum, du-te și te îmbracă. O să mergem să ne plimbăm, ca să ne limpezim gândurile.

Gisele îndeplini porunca lui pentru simplul motiv că nu mai suporta să stea acolo. Ideea de a face sex doar de dragul sexului o dezgusta. Niciodată nu-și imaginase că ar putea face dragoste cu cineva pe care nu-l iubea. Cu ură de sine în suflet, nu știa cum va da din nou ochii cu el. Atitudinea lui fusese una foarte degajată, și avea tot dreptul să fie așa. Orice femeie

cădea la picioarele lui, însă faptul că reușise să-o dezghețe pe ea îi era cu totul nou.

Niciodată nu-și închipuise că o pot porecli astfel. Într-adevăr, se ținuse departe de bărbați, dar nu că n-ar fi putut răspunde cu afecțiune, ci pentru că se temea să mai răspundă. De data asta chiar avea nevoie să-l șteargă pe Nathaniel de pe ea, la propriu. Când el intră în cameră, îl aștepta, pregătită. O durea întreg corpul; o încerca un sentiment de rușine amestecat cu nervozitatea cu care își frecase pielea la duș.

– Ești gata?

Se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Îi era greu să creadă că șterse totul cu buretele. Chiar nu însemna nimic pentru el? Sau puterea obișnuinței îl făcuse imun?

Gisele ieși din cameră cu fruntea sus. Parfumul lui, care-i gâdila nările, îi îngreuna situația, deja instabilă. Se îndreptară spre stânci, că și cum o forță nevăzută îi atrăgea în acea direcție. Vuietul mării răzbătea până la ei, iar câteodată stropii vânturați în atmosferă le spălau fețele. Marea era neașteptat de calmă. Nathaniel, cu mâinile în buzunare, îi înșiră câteva nume de stânci:

Spatele Pisicii, Gura de Foc, Gura de Lumină, Stânca de Marmură. Toate sunau foarte exotic și misterios.

Se așezară într-o scobitură mai ferită de briza mării; parcă întreg spațiul era al lor.

– Ți-a mai spus Catherine ceva despre poveștile ei? o întrebă Nathaniel, lăsându-se pe spate, cu un fir de iarbă în gură, pe care începu să-l mestece.

– Încă nu, răspunse Gisele, în timp ce smulgea petalele unei flori, dar nu prea am discutat cu ea.

– Cred că în curând are să-și dea drumul. E plină de idei. Și mă bucur că te place. Mi-a luat o povară de pe inimă.

Avea ochii închiși, ca și cum vorbea numai pentru el. Gisele îl scană atentă, întipărindu-și în minte figura lui, pentru totdeauna. Efectul pe care îl avusese asupra ei era încă inexplicabil.

– Și mie-mi place de ea. Nu m-am așteptat să fie o femeie atât de puternică.

– E trăsătură de familie, dacă nu ți-ai dat seama, zâmbi el.

– N-avea cum să-mi scape.

– Are privirea mamei, dar caracterul tatălui nostru. Și eu l-am moștenit. A fost un englez get-beget. Sunt foarte mândru de el.

– Mi-ar fi plăcut să-l întâlnesc.

– Spiritul lui încă bântuie casa. A murit pe mare, făcea parte dintr-un echipaj de salvamari. A fost moartea la care a visat toată viața. Mama s-a ținut foarte tare după accea, n-a vrut să părăsească locul. Femeile de aici sunt foarte curajoase.

La fel era și Catherine! Brusc, Gisele se gândi că nu merită să trăiască alături de asemenea persoane nobile.

Problemele cu care se confrunta ea erau de mii de ori mai neînsemnate.

– Mă faci să mă simt umilită, zise ea încet.

– De ce? și deschise ochii. Ești de altă natură și din altă generație.

– Eu și Catherine facem parte din aceeași generație.

– Dar sora mea e unică. Are o voință de fier, mai ales că acum își poate folosi și mâinile. Dar nu te descuraja, Gisele. Te admir așa cum ești, și o mângâie pe obraji.

Pentru câteva clipe, se pierdu în ochii lui. Simțea o nevoie stringentă de a se culca lângă el și de a fi îmbrățișată. Corpul ei îl dorea, așa cum nu mai dorise de mult.

Îngrozită de emoțiile ei, se ridică brusc și o luă la fugă. Îl auzi pe Nathaniel strigând-o și-i păru că o urmărește, dar nu era sigură. Și nu voia să se uite înapoi. Era dezgustată de faptul că urma aceeași cale pe care toate femeile lui o luaseră înaintea ei. Doar îi împărtășise lui Ruth tot ce credea despre cele care se complăceau în asemenea situație. Iar acum ea era cea care căzuse în capcană!

Făcuse o greșeală acceptând să vină. Trebuia să-și fi dat seama că nu se va putea ține departe de el. Astfel de bărbați erau întotdeauna capabili să prindă o femeie în mrejele lor. Și se întâmplase ca ea să fie la-ndemână!

Urcă direct în camera ei, închizând ușa, sprijinindu-se de ea, cu inima aproape să-i sară din piept și cu obrajii arzând. Îi

trebuiră câteva minute bune să se liniștească. Apoi auzi un sunet târșâit pe hol. La început crezu că era Nathaniel, dar zgomotul nu venea din camera lui. Deschise puțin ușa, ascultând mai atentă, și-și dădu seama că venea din camera Catherinei.

Păși cu grijă pe hol, cu simțurile încordate. Sunetul se auzea din ce în ce mai distinct și la intervale regulate. Gisele se întreba ce se întâmplă. Dacă Meg ar fi fost înăuntru, ar fi auzit voci. Poate Catherine avea probleme. Poate căzuse și se târa prin cameră. Poate că strigase, dar n-o auzise nimeni.

Prinse clanța ușii, și deschise. Ceea ce văzu, o lăsă cu gura căscată.

– Catherine! Poți umbla!

Capitolul 9

Primul ei gând fu acela că își bătuse joc de ei. Apoi observă voința ce-i brăzda chipul și urmele efortului pe care-l făcuse. Sora lui Nathaniel mai făcuse un pas în lupta cu viața.

Catherine se sprijini de masa de toaletă, cu o urmă de vinovăție pe față.

– Intră și închide ușa, repede!

Gisele o ascultă, apropiindu-se de ea.

– Nu înțeleg…

– Ajută-mă să mă așez în scaun, zise Catherine slăbită, sudoarea curgându-i pe lângă tâmple.

Se trânti la locul ei, așteptând puțin pentru a-și recăpăta suflarea.

– Nu credeam că vă întoarceți așa devreme.

Acesta e secretul meu, Gisele. Promite-mi că n-ai să-i spui lui Nat.

– Bineînțeles. Dar…Am crezut că doctorii nu ți-au mai dat nicio șansă.

– Se vede că n-au avut dreptate, zise mândră Catherine. N-au auzit de voința clanului Oakley ! Refuz cu desăvârșire să-mi petrec toată viața într-un scaun cu rotile. La fel, au spus că n-am să-mi mai pot folosi mâinile. Le-am dovedit că s-au înșelat, și-am să fac la fel și cu picioarele.

– Și nu vrei ca Nat să știe până când nu-i vei putea arăta ?

– Vreau să-i fac o surpriză. E devastat la ideea că m-a mutilat. Poate pentru că nu vine pe-aici foarte des, în schimb sună. Va fi o adevărată ușurare pentru el să vadă că merg. Doar ai văzut ce mutră a făcut pentru că-mi pot folosi mâinile.

Gisele abia-și mai stăpânea admirația pentru această femeie.

– Dar de ce nu-i spui acum?

– Pentru că l-aș omorî. Dacă mă vede că-mi dau și sufletul din mine prin efortul pe care-l fac, are să înnebunească. Uneori mă-ntreb dacă într-adevăr merită efortul. Dar imediat mă gândesc la expresia feței lui când o să mă vadă din nou pe picioare. E un om atât de bun. Iar tu ești foarte norocoasă că-l vei avea de soț.

Gisele simți cum obrajii încep să-i ardă și, cu siguranță, vinovăția i se citea pe chip.

Dar nu putea tulbura entuziasmul Catherinei chiar acum.

– E un om special în felul lui, spuse, conștientă de faptul că cealaltă va înțelege cu totul altceva.

– E minunat. Oricine ar trebui să aibă un frate ca el. Ai frați, Gisele ?

– Sunt singură la părinți, și inima începu să-i bată cu putere observându-l pe Nathaniel apropiindu-se de casă. Și ambii părinți au murit, așa că…

– Așa că ești norocoasă că-l ai pe Nat alături. Te va proteja și poate te va și răsfăța. Cât mi-aș dori să găsesc și eu unul ca el ! Era prima oară când admitea neajunsurile accidentului pe care-l suferise. Dar își reveni imediat.

– Ah, uite-l că vine! Întâmpină-l tu, Gisele, înainte să apară și să mă vadă în starea în care sunt.

Cu toată sila pe care o avea de a-i mai vorbi, Gisele coborî. Sora era încă îmbujorată. Iar el avea s-o întrebe ce făcuse.

Se întâlniră în hol. Fața lui arăta mai aspră, conturată mai bine ca niciodată.

– De ce? se încruntă el.

– Ce anume? încercă ea să tragă de timp.

– La naiba ! Știi foarte bine. De ce-ai fugit?

– Cred că ți s-a părut.

– Ceva s-a întâmplat, și-și înfipse degetele în umerii ei. Inițial mi-ai răspuns, și-n clipa următoare ai dispărut că și cum eram o fantomă.

– Poate că așa și erai! zise ea zbătându-se să scape. Ai o dublă personalitate– ba ești cuceritor și obții orice femeie vrei, ba ești un ticălos care-și bate joc de oricine !

– Și crezi că asta aveam de gând să fac și cu tine ? o fulgeră cu privirea.

– Nu cred; știu, îl înfruntă ea.

– Nu cred că poți spune asta cu certitudine, mai ales că ne cunoaștem de puțin timp.

– Mie mi se pare mai clar ca lumina zile. Și ai dreptate, am reacționat la atingerile tale. Dar mă bucur că mi-am revenit la timp! Trebuie să admit că ești foarte deștept, continuă pe un ton ostil. Chiar te-am crezut când ai spus că începi să mă placi…dar numai pentru o clipă. Ironic, nu?

– Mă lasă rece, zise el cu un aer de superioritate. Dar pe cine crezi că păcălești? Pe mine, nu. Cred că, de fapt, te temi de tine însăți, de femeia care zace în tine. Spune-mi, Gisele, pentru cine te păstrezi?

Ea rămase perplexă câteva clipe.

– Nu pentru tine, asta e sigur. Dă-mi drumul !

– Dar îți place să mă tachinezi ? rânji el sălbatic. Poate ai calculat bine mișcarea– mă lași să ghicesc că-ți curge sânge în vine, dar când îți dai seama că te arzi, te sperii și fugi, nu?

Gisele simțea că ia foc. Nu era prea departe de adevăr, ceea ce o înverșună și mai tare.

– Crezi ce vrei, îi aruncă ea.

– Cred că trebuie să te învăț o lecție, și o cuprinse pe la spate, trăgând-o spre el. Nimeni nu se joacă astfel cu focul fără să se ardă. Nu știai asta, draga mea?

Era o nebunie să-l lase să meargă mai departe, dar nu se putea abține. Corpul ei acționa total opus de ceea ce-i dicta conștiința. Treptat, simți o dorință ce se zbătea a fi împlinită.

Palmele ei alunecară ușor pe sub tricoul lui, explorându-i pielea fină a spatelui, arcuindu-se în brațele lui, căutându-l cu buzele ei. El aproape că o strivi în acea îmbrățișare, cerând mai mult, sălbatic. Când o săltă pe brațe și-ncepu să urce scările, vru să se zbată, însă puterile o părăsiseră. Era ca o jucărie în mâinile lui.

Soneria telefonului strică toată vraja. Nathaniel mai că se împiedică, dar nu se opri. Gisele nu știa dacă trebuie să se bucure sau să fie dezamăgită. O auziră pe Meg venind spre ei.

– Nathaniel, e Morwenna!

El se întunecă, tăind cu privirea în carnea vie pe care o ținea în brațe. O lăsă jos, exasperat.

– Mă întorc; n-am terminat cu tine încă.

Însă Gisele își recăpătase deja controlul simțurilor. Oricine ar fi fost Morwenna, ar fi trebuit să-i mulțumească. Urcă în camera ei și încuie ușa cu cheia, pentru prima oară de când se afla la Stormhaven.

Ideea de a-i răspunde lui Nathaniel era cea mai proastă din câte putea avea. De câte ori avea să-l vadă, de atâtea ori își va

aminti acestă scenă; nu putea scăpa de sentimentele ei. Trebuia să se întoarcă la Londra înainte ca lucrurile să scape de sub control, dar nu putea s-o dezamăgească pe Catherine. Ea deja îl vedea pe fratele ei distrus. Dacă și presupusa lui logodnică îl va părăsi, îl va considera pierdut pentru totdeauna. Astfel că mai avea de suportat încă douăsprezece zile!

Zece minute mai târziu, îi auzi pașii pe scări. Aștepta cu mâna pe clanță, dar vocea Catherinei răzbătu prin ușa ei. Se interesa cine fusese la telefon. Gisele deschise ușa, și-i găsi pe amândoi acolo. Catherine se schimbase pentru cină. Nathaniel părea distrat.

– Era Morwenna. A auzit că sunt aici și s-a autoinvitat la cină.

– Ce bine. Deși putea să ne anunțe din timp. I-ai spus lui Meg?

El confirmă din cap. N-o scăpa din ochi pe Gisele, nervos că nu-i ieșiseră planurile.

– Stai liniștit, râse Catherine. N-o să fugă.

– Nu? zâmbi el sarcastic. Totul s-a petrecut atât de repede, încât n-am avut timp să mă dezmeticesc.

– Cred că ai face bine să-l iei odată, Gisele, ca să-l scapi de incertitudinea asta!

Gisele nu știa ce să răspundă. Nici el n-o ajuta prea mult. Ba chiar ridică din umeri, rece, îndreptându-se spre camera lui.

– Am făcut-o și de data asta. Scuze…

– Nu-i nimic, zise Gisele slab.

Întoarsă în camera ei, gândurile o năpădiră din nou. Unul din ei trebuia să plece; nu erau corecți față de Catherine. Deja începea să-și dea seama că ceva nu merge bine. Poate că vizita lui Morwenna avea să-i ajute. Dar ideea unei alte femei o făcea geloasă. Oare cine era?

Când coborî, Morwenna deja apăruse. Îi auzise vocea pițigăiată încă din capul scărilor.

– Logodit? Cu cine? Eu de ce nu știu?

Gisele se îmbărbătă înainte de a intra în sufragerie. Toți ochii se îndreptară spre ea. Nu era sigură care se păcălise mai mult, ea sau Morwenna. Identitatea fetei se dezvălui imediat– părul castaniu și ochii aceia de abanos aparțineau nimănui altcuiva decât fetei cu care Nathaniel fusese la concert. Nathaniel își juca foarte bine rolul. Sări s-o întâmpine, sărutând-o pe obraz; Gisele era singura care simți neutralitatea acelui sărut de complezență.

– Gisele, draga mea, hai s-o cunoști pe Morwenna.

Făcu un efort pentru a se deplasa spre musafiră, știind că nici acesteia nu-i surâdea situația.

– Morwenna locuiește la Padstow. Probabil o să vă întâlniți des cât timp o să stăm aici.

Femeile dădură mâna. A Morwennei era rece, încât Gisele și-o retrase pe-a ei foarte repede.

– Nu e cam bruscă întâlnirea voastră? întrebă ea arogant. Nu te-am văzut oare acum o săptămână la un concert, cu un alt bărbat?

Gisele zâmbi mecanic, urând-o pentru această remarcă. Era tipul de femeie cu care Nathaniel s-ar fi încurcat oricând– mică și rea, arogantă și egoistă. Se agăță de brațul lui.

– Dragul meu, chiar nu-ți pasă că Gisele are alți prieteni, bărbați?

– Asta a fost înainte să ne logodim, zâmbi el și o bătu pe umăr. Ce făcea atunci, era treaba ei. Acum nu mai e liberă.

Gisele era dezgustată de întreaga situație. Luă paharul pe care el i-l oferi, observând-o pe cealaltă cum nu-l slăbea pe Nathaniel nicio clipă.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme că vii? Puteam să venim împreună. E atât de plictisitor să călătorești singur.

– Nu știam, atunci când ne-am întâlnit ultima oară.

– Și nici nu mi-ai spus de relația ta cu…cealaltă femeie. Credeam că abia ai cunoscut-o. Nu lucrează pentru tine?

Aluzia era mai mult decât evidentă.

Nathaniel zâmbi sec.

– E secretara mea, și o privi cu ostilitate pe Gisele înainte de a se întoarce din nou către interlocutoarea lui.

– Și presupun că acum, dacă ești logodit, n-o să mai ai timp pentru biata de mine.

Gisele simți un nod în gât. Ei doi se potriveau de minune.

– Întotdeauna o să am timp pentru tine.

Răspunsul lui o făcu să tresară. Cum putea spune așa ceva? Și-n fața Catherinei! O privi în tăcere pe sora lui, care-și bea liniștită lichiorul. Probabil că o cunoșteau pe Morwenna de prea mult timp pentru ca aceste gesturi să li se pară ciudate. Sau poate că fata nu reprezenta niciun pericol, însă Gisele se îndoia de asta. Iar gândul că Morwenna ar putea fi primită în brațele calde ale lui Nathaniel o făcea să tremure. Era o reacție stupidă, având în vedere că-l ura, mai ales după scena de mai devreme.

Se îndreptă spre Catherine, ca și când nimic n-o deranja.

– Presupun că e foarte plăcut să ai companie. Cred că te simți cam singură.

– Singură? Cornwall este viața mea. Stau la fereastră și văd marea. Câteodată, Meg mă duce la plimbare. Peisajul se schimbă mereu. La Londra m-aș pierde. N-o suport!

– Dar pe timp de iarnă? Nu dorești să mai vezi și tu oameni?

– Am gândurile mele, care-mi țin de urât. Uneori…ah, uite-o pe Meg. Nu ți-e foame?

Gisele se întreba dacă fusese pe punctul de a scoate ceva de la Catherine. Voia să se facă utilă.

Își ocupară locurile, Morwenna lângă Nathaniel, Gisele în fața lui, lângă Catherine.

– Ești norocos, îi făcu sora lui cu ochiul.

Înconjurat de trei femei– una blondă, una brunetă și una roșcată. Nici că-ți doreai mai mult!

– Într-adevăr, sunt onorat. Cred că am cele mai frumoase femei din lume, și ochii lui se opriră mai mult asupra Morwennei.

Era clar pe cine favoriza, chiar dacă ea, Gisele, purta inelul lui. Începu să se joace cu el, aruncând priviri piezișe în partea opusă, gândindu-se cum de-și putea permite un asemenea comportament. Poate că-i plăcea mai mult de Morwenna, dar deocamdată ar fi trebuit să se preocupe mai mult de ea. Altfel nu-și putea juca rolul.

În timpul mesei, Nathaniel încercă s-o atragă și pe ea în conversație, dar Morwenna schimba subiectele foarte repede, vorbind despre oameni pe care ea nu-i cunoștea. Ar fi vrut să se poată scuza pentru a se retrage în camera ei. Și la cafea, Morwenna monopoliză discuția, lăsând-o pe Gisele împreună cu Catherine.

– Se înțeleg așa de bine, zise sora lui. Și mă bucur, pentru că Morwennei nu-i place aici.

– Atunci, de ce rămâne ? sări Gisele.

– Face parte din conducerea hotelului, și zilele astea are foarte mult de lucru. E foarte ocupată.

Nu atât de ocupată încât să nu-și găsească timp pentru Nathaniel. Cât despre partea cu hotelul…tipa nu părea genul ospitalier.

Ochii aceia migdalați și râsul acela strident o enervau la culme pe Gisele. Nu mai putea suporta.

– Vă rog să mă scuzați. Eu am să mă retrag.

Nathaniel o privi rece, dar se ridică pentru a o ciupi de obraz. Dacă doar atât avea de gând să-i arate, nici măcar nu merita efortul! gândi Gisele. Nathaniel n-avea niciun drept să-i facă așa ceva. Cu siguranță, tipa era genul lui, dar nu era nevoie s-o arate cu atâta nerușinare. Se simțea umilită. Se foi încontinuu, așteptând ca Morwenna să plece. O auzi pe Catherine urcând în camera ei, însă cealaltă încă mai era acolo. Abia după miezul nopții mai auzi alte mișcări și tocurile fetei pe gresia din hol. Poate că plecaseră împreună. Curiozitatea o împinse pe Gisele să se uite pe fereastră. Jos se afla o singură mașină– a lui Nathaniel, iar aceasta tocmai pleca. Cu siguranță, Morwenna venise cu taxiul, cu intenția clară de a fi dusă înapoi de Nathaniel.

Gisele se așeză pe scaunul de lângă fereastră, analizându-și sentimentele. Admitea că se simțea atrasă de fizicul lui, dar totul era oarecum involuntar. O neliniștea ideea că ar putea fi geloasă. Asta ar fi însemnat că începea să se îndrăgostească de el, ceea ce nu era cu putință. Mai ales știind că nici el n-o putea iubi.

Problema era că Nathaniel nu părea deloc tipul de om viclean pe care și-l imaginase la început. O impresionase mai ales atitudinea față de sora lui. În plus, faptul că-i fugeau ochii

după persoanele de sex opus era ceva natural. Iar Morwenna nu ascunsese faptul că vrea să-l seducă. În schimb ea, Gisele, se afla aici pentru a îndeplini o sarcină, dar până atunci i se păruse interesant să iasă puțin din tipare. Atât cât își putea permite cu el. Probabil că el fusese atras de ideea "fecioarei de gheață" și, din lipsă de ocupație, încercase să o cucerească.

Și reușise în mare măsură.

Călătoria până la Padstow nu lua mai mult de câteva minute, dar el se întoarse abia după o oră. Gisele îl așteptase în dreptul ferestrei în tot acest timp, cu privirile pierdute în negura orizontului.

Îl auzi urcând. Însă nu trecu spre camera lui, ci se opri în dreptul ușii ei și apăsă ușor mânerul. Gisele tresări, aruncându-și ochii pe umbra care păși în cameră.

– Mă gândeam că te găsesc trează. Mă bucur că n-ai uitat de afacerile neîncheiate pe care le avem.

Și se îndreptă spre pat, descheindu-și cămașa.

Capitolul 10

Giselei nu-i venea să creadă că Nathaniel vorbește serios. Se grăbi să aprindă lampa de lângă pat.

– Ieși afară! strigă ea, la început orbită de lumina puternică.

N-avem nimic de discutat.

– Dar cine a vorbit de cuvinte ? zâmbi el sarcastic.

Gisele începu să tresară, conștientă de seminuditatea în care se afla. Strânse cu furie cearșaful.

El făcu un pas înainte ; ochii îi sclipeau. Fața îi era parcă brăzdată de cute adânci, făcându-l să pară și mai arogant. Aura lui virilă se făcea simțită acum mai mult ca oricând, la fel și agresivitatea masculină și lipsa de scrupule cu care-și urmărea prada. Iar acum ea, era victima !

– Nu, Nathaniel ! Și se ascunse sub cearșafuri, lipsită de orice apărare. Ochii lui aveau o lucire amenințătoare, depășind cu mult emoția și tremurul ei firav.

– Nu, Nathaniel ! o imită el în batjocură. Nu asta voiai mai devreme.

Atunci când te-am dus pe brațe, te-ai abandonat, puteam să fac ce vreau cu tine. Poți să negi?

– M-ai crede, dacă aș face-o?

El reacționă sălbatic, trăgând de pe ea cearșafurile.

– Ți-ai făcut de cap cu mine, acum e rândul meu. Nicio femeie nu-și bate joc de mine, Gisele…

– Dar eu n-am… se lamentă ea. Nat, n-ai înțeles nimic!

– Și nici nu vreau, îi aruncă el, scoțându-și cămașa și venind în pat, lângă ea.

Mișcările lui o înspăimântau, deși, spre disperarea ei, acestea o excitau. O cuprinse imediat de talie cu o mână, strivindu-i carnea. Când buzele lor se întâlniră, îi dădură lacrimile. Cu toate acestea, se lăsă purtată de val. Senzațiile erau cu atât mai dureroase. Amintindu-și, însă, de gândurile pașnice pe care le avusese recent, încercă să se zbată, lovindu-l cu pumnii, agitându-și capul pentru a-i evita sărutul înfometat, chiar mușcându-l de umăr, gustând din plin sângele ce începuse să curgă.

– Nu te mai opune ! urlă el. Vrei asta la fel de mult ca și mine, și-i prinse tâmplele, țintuind-o pe pernă cu gura lui.

Gisele se gândea că acesta este începutul sfârșitului și rămase nemișcată, acceptându-i asaltul.

Era unul delicat, așa cum și-l închipuise. Atingerea buzelor sale, căldura palmelor lui ce căutau s-o liniștească ; deși n-avea de gând să-i dezvăluie intensitatea senzațiilor ei, nu putu ascunde focul ce-i curgea prin fiecare fibră, înfierbântând-o.

O mână de-a lui începu a-i înlătura cămașa de noapte de pe umeri, dezvelindu-i bustul. Gisele scoase un geamăt și se arcui involuntar sub el.

Simți cum și pe el îl trec fiorii. Gura lui trecea tot mai jos, spre gât. Își ridică pentru o clipă ochii pentru a-i privi sânii, după care o mușcă sălbatic de un sfârc.

Deja Gisele nu-i mai putea riposta, ci se cufundă în plăcerea momentului, înfigându-și degetele în părul lui, ținându-i capul la piept, cutremurată de dorința pe care o stârnise în ea.

El se întoarse la buzele ei, având în ochi aceeași dorință.

– Te doresc atât de mult, murmură el, cu mușchii pieptului contractați sub bătăile puternice ale inimii. Spune-mi că și tu mă vrei !

Suna ca și cum simțea o nevoie urgentă de a o auzi rostind aceste cuvinte, ca și cum uitase lecția pe care trebuia s-o învețe. Însă pentru Gisele nu era ușor să admită că-l dorea cu disperare. Ar fi acționat împotriva principiilor ei, dacă i-ar fi

cedat acum. Închise ochii, fără a-i răspunde, înfruntând lupta ce se dădea în ea.

– Recunoaște, dragostea mea! și-i luă capul în mâini. Mă vrei la fel de mult cum te vreau și eu.

Avea o figură distorsionată de nerăbdare, de emoția care-i răvășea pe amândoi, deopotrivă.

– Gisele ! o imploră el, sărutând-o din nou, suav, persuasiv, intens, ca și cum ar fi vrut să stoarcă de la ea acel răspuns.

Tandrețea lui o făcea să-l dorească și mai intens. Voia ca el să-și arate masculinitatea, să o frământe, să provoace scântei la atingerea corpurilor lor, să o domine. Gemu din nou, încleștându-și brațele și picioarele în jurul lui, simțindu-l cum se încordează. Însă nici acum nu găsea destulă forță interioară pentru a admite ce dorea el.

– Draga mea, dragostea mea, vrei să te iubesc?

Ea confirmă din cap, fără a-l scăpa din priviri.

– Atunci, spune-mi Gisele, vreau să te aud că o spui.

– Nu pot, șopti ea, agonizând.

– Nu e greu. Eu te vreau, și o recunosc.

O fixau ochii săi luminoși, încât își călcă pe ultima urmă de regret.

– Te rog, Nat…Fă dragoste cu mine! suspină ea.

Parcă și lacrimile îi dăduseră când rosti aceste cuvinte, dar după ce o făcuse și se eliberase, simți cum o învăluie o

căldură interioară și cum toate barierele ridicate se spulberă. Știa că avea să regrete a doua zi, dar acum avea nevoie de Nathaniel, și doar asta conta.

Ochii lui se luminară și mai mult, răspunzându-i cu aceeași căldură. Apoi, ca și cum ceva clacase înlăuntrul lui, totul se stinse, iar el se retrase.

– Nat ? întrebă ea confuză și înfrigurată. Ce s-a întâmplat ? Ți-am spus că te vreau. Nu e de-ajuns? Ce mai vrei?

Râsul lui sarcastic o biciui, iar ea îngheță sub privirea lui rece.

– Noapte bună, Gisele ! N-am crezut că a te învăța o lecție are să-mi placă atât de mult!

Ea rămase mută în urma lui. Nicio clipă nu se îndoise de sinceritatea lui, iar acum descoperise că totul era doar un joc, pentru a o stârni. Cu toate acestea era convinsă că într-adevăr o dorise, deci își putea juca propriile sentimente după voia lui. Și-i reușise mai mult decât și-ar fi putut imagina.

Situația o umplu de rușine și de furie. Nu mai putea rămâne acolo, pentru a fi umilită de el. Va insista s-o ducă înapoi.

Însă a doua zi dimineață, Catherine îi comunică faptul că Nathaniel plecase devreme la Morwenna. Gisele deveni palidă.

– Și cât are să lipsească? o întrebă pe sora lui.

Se pare că făcuse asta special pentru a-i dejuca planurile.

– Nu știu. Dar după cât o cunosc pe Morwenna, cred că are să-l țină toată ziua. Îi place foarte mult să-l aibă acolo.

– Dar nu e corect față de tine.

– Nu pot să-i pretind să rămână aici toată ziua, răspunse Catherine senină. Păcat că te-a lăsat pe tine aici. De fapt, Morwenna a fost șocată să audă de logodna lui, mai ales că-l consideră proprietatea ei. N-o lua în seamă.

Gisele luă niște pastile pentru a se calma, după care ieși să se plimbe. Locurile din jurul casei n-o mai atrăgeau, așa că se îndreptă spre Padstow, cu gândul de a mai arunca o privire prin oraș înainte de a pleca la Londra. Admirând priveliștea, încerca să-și alunge din minte toate imaginile ultimelor zile. Făcuse o greșeală implicându-se în această familie. După ceva timp, zări orașul chiar în fața ei, și grăbi pasul; curând avea să fie absorbită de viața intensă a micului port. Petrecu ore bune admirând casele și clădirile vechi, apoi librăria pitorească din centru. Se desprinse cu greu de Padstow, de bărcile ce pluteau în port, de piața de pește, înțesată de lume.

Ajunse la Stormhaven aproape spre seară; Nathaniel se întorsese și o întâmpină încruntat.

– Unde naiba ai fost?

– Contează? îl înfruntă ea.

– Bineînțeles. Catherine mi-a spus că ai ieșit să te plimbi de mult. Puteai să fi căzut pe undeva…

– Cred că te-ai fi bucurat să mă vezi așa.

Îmi cer scuze față de sora ta dacă am făcut-o să se îngrijoreze.

Apoi își scose inelul de pe deget și i-l puse în palmă.

– Asta te scutește de toată responsabilitatea. Dacă acum am de gând să mă arunc de pe stânci, nu va mai fi problema ta.

– Nu fi ridicolă ! Chiar vrei să strici totul ?

– Ciudat că mă întrebi. Catherine n-a pomenit nimic de ideea de a scrie. Nu sunt sigură că nu m-ai mințit, și că ai vrut să mă aduci aici din cine știe ce motiv.

Cum a fost cel de noaptea trecută, ar mai fi adăugat. Scena fusese prea brutală și prea dureroasă, dar se potrivea tipului de caracter pe care-l întruchipa.

-Nici n-ai avut timp să-i câștigi încrederea, zise el rece.

– Și nici n-are să mai fie nevoie, răspunse ea sec. Vreau să mă întorc la Londra. Dacă nu mă duci tu, am să iau un tren.

El o privi nemișcat.

– Intră în casă, nu mai are rost să discutăm prostiile astea, o repezi el.

– Vorbesc serios. Catherine pare să n-aibă nevoie de mine. Și nu mai pot să mai stau aici, cu tine.

– Nu ai niciun cuvânt de spus aici, spuse el autoritar. Ai să stai cât e nevoie. Nu vreau s-o supăr.

– Chiar nu contează ce simt eu? se miră ea. Trebuie să-ți suport nerușinarea, de câte ori ai chef.î? De-asta m-ai adus?

Păcat că nu ți-ai dat seama că și Morwenna e liberă, poate așa nu-ți mai pierdeai timpul cu mine.

– Morwenna te deranjează, nu? o scrută el.

– De ce-ar trebui ? ridică ea din sprâncene. E OK, dacă vrei să te culci cu ea.

Nu-și închipuia că-i va fi atât de greu să-i spună așa ceva. Corpul ei încă îl dorea, după tot ce îndurase.

El îi ridică bărbia, înfiorând-o.

– Negi că ești geloasă pe Morwenna?

– Nu sunt gelosă, și-și coborî privirea. Cred că ea ar fi mai fericită decât mine să poarte inelul ăla.

El puse bijuteria din nou în mâna ei.

– Rămâne la tine! o repezi. Iar acum, îți sugerez să intri și s-o liniștești pe Catherine. Și să nu crezi că nu știu ce poamă ești; o luă de braț, împingând-o înăuntru. O femeie cu temperament puternic devine chiar interesantă pentru mine, rânji el. Să ții minte asta când mai ai chef de ceartă!

***

Înainte de cină, Gisele hotărî să facă o baie în piscină. Înotul avea s-o relaxeze. O rugase pe Catherine s-o însoțească, dar ea o refuză pe motiv că mai fusese o dată.

Apa era divin de liniștitoare. În ciuda a ceea ce-i spusese Nathaniel, sora lui nu se îngrijorase prea tare de lipsa Giselei. Își cam dăduse seama că o luase spre Padstow. Deci cel care se speriase fusese el.

– Ceea ce e firesc, din moment ce te iubește, zise Catherine. Poate că Nathaniel nici nu cunoștea adevăratul sens al acestui cuvânt– iubire. Își iubea sora, dar era o relație diferită. Dragostea dintre doi viitori soți era mai specială, iar el nu mai trecuse printr-un astfel de sentiment.

Începu să înoate fără încetare, pentru a uita de el. Într-un final se decise că era de-ajuns și ieși afară; el o aștepta.

– Nu pleca, îi spuse. Nu e distractiv să înoți singur.

Inima îi tresări la vederea acelui corp bronzat și viril.

– Poate nu pentru tine, dar mie mi-a plăcut.

Ochii lui alunecară pe formele dezvăluite de costumul ei de baie. Ea inspiră adânc și vru să plece, dar el o prinse de încheietura mâinii.

– Nu-mi place să fiu refuzat. Vreau să înotăm împreună.

– Mă doare !

Ea își ridică privirea spre a lui, pentru a vedea ostilitatea din ochii ce o priveau. Se cutremură. O speriau și o înfricoșau, în același timp. Nathaniel avea un anume fel de a se remarca, iar apărarea ei îl făcea și mai aprig.

Însă, în mod surprinzător, el o eliberă. Nu pentru mult timp, căci imediat un braț puternic o cuprinse de talie, și altul

de picioare, aruncând-o în apă. Se petrecu atât de repede, încât nici nu avu timp să reacționeze. Scoase doar un țipăt scurt, auzindu-l cum râde. Când ieși la suprafață, el stătea pe marginea piscinei.

– Unele femei nu se învață niciodată, rânji el. Hai să ne întrecem, să-ți mai astâmperi focul ce-ți curge prin vine.

Gisele nu-i putea ține piept; nu avea nici forța fizică și nici dispoziția necesară, iar el era conștient de asta.

– Știu că e o luptă zadarnică. Înoți ca un pește.

– Dar nici tu nu te miști prea rău pentru o femeie, și-i blocă ieșirea din piscină cu o mână.

În momentul următor, gura lui rece și umedă o acoperi pe-a ei, exact așa cum preconizase, fără a ține cont de protestele ei. Apoi îi exploră pielea alunecoasă a gâtului și a umerilor.

– Ești teribilă. O adevărată felină, dacă te debarasezi de inhibiții.

– Și asta te amuză? Pe mine nu! Ești dezgustător.

Încercă să se strecoare pe sub mâinile lui, dar picioarele i se împleticiră într-ale lui, iar el o trase și mai aproape.

– Nu e adevărat, zâmbi el. Pur și simplu n-ai mai întâlnit pe cineva ca mine și te miști pe un teren necunoscut.

– Mai degrabă ostil, completă ea, încercând să ignore impulsurile erotice pe care încleștarea lor le transmitea simțurilor ei.

– Nu sunt nici pe departe ostil. De fapt, sunt cel mai prietenos om pe care l-ai putut întâlni.

– Sigur că da ! Nu cumva ai și o listă cu fetele pe care le-ai fermecat cu astfel de vorbe?

– Acum nu discutăm despre mine, o repezi el. Iar tu ai fost prea marcată de tâmpitul ăla. Nu-ți acorzi nicio șansă, Gisele. Ești o femeie al naibii de frumoasă, dar rece la suprafață. Chiar nu pot să-mi permit mai mult decât niște priviri furate?

– Nu te înțeleg! De ce-ți pasă așa de mult? Nu-ți ajunge Morwenna? N-ar fi vrut să amintească de cealaltă, dar acum așteptă cu nerăbdare răspunsul lui.

Ochii lui luciră sălbatic.

– Dar pe tine ce te interesează?

– Păreți a vă înțelege așa de bine, încât poate o să vă căsătoriți.

– Nu crezi că mă potrivesc cu ea? se încruntă el, dar zâmbetul îi reveni imediat.

– Ba chiar foarte bine ! zise ea cu îndrăzneală. Dacă o să faceți acest pas, o să trăiți în minciună până la adânci bătrâneți.

– Meriți o pedeapsă pentru vorbele astea, se întunecă el.

– De ce? Pentru că am spus adevărul? Vrei să-mi spui că dacă te vei căsători, n-ai să mai vânezi vreo altă femeie, niciodată?

– Ți se pare chiar așa de imposibil ?

– Lupul își schimbă părul, dar năravul…Am început să înghețe. Dă-mi, te rog, drumul.

– Încă n-am treminat, și-o opri din nou. De unde știi că n-am să fac o femeie fericită, când ai avut așa de puține legături cu alți bărbați? Nu crezi că experiența mea e mai grăitoare decât impasibilitatea ta? Măcar eu mi-am trăit viața. Poți să profiți că ești aici.

– Vrei să spui că sunt o târfă ? Nu, mulțumesc, prefer să rămân cu ceea ce am.

– E greu fără un bărbat în casă, îi șopti el la ureche.

Buzele lui n-o atingeau, dar senzația era una atât de plăcută, de parcă ar fi făcut dragoste. Întreg corpul lui o atrăgea ca un magnet, prin mișcări calculate. El coborî delicat spre gura ei, iar degetele îi atinseră zona sensibilă din spatele urechii. Inima ei aproape sărea din piept.

– Aș putea fi eu acela, îi sugeră cu voce scăzută.

Gisele tresări și se încordă, privindu-l drept în ochi. De data aceasta, totul suna altfel, părea sincer. Ca și cum ar fi cerut-o în căsătorie! Dintr-o dată, realiză că acesta era ultimul lui cuvânt. Însă era, cu siguranță, o altă tactică.

În clipa imediat următoare, făcu un efort și-l plesni cât putu de tare, conștientă de ceea ce face.

– Asta meriți tu !

Capitolul 11

Nathaniel se retrase jignit, cu mușchii feței contractați.

– Nu te-aș sfătui să mai faci asta încă o dată .

– Iar eu te-aș sfătui să nu mă mai insulți.

Se aștepta să-i întoarcă palma, dar el se îndepărtă înjurând, plonjând în piscină.

Cu siguranță era foarte nervos, ceea ce-ar fi trebuit s-o bucure. În schimb, îi părea rău că se ajunsese până aici. Chiar o crezuse capabilă să aibă o aventură? Nu-i era clară atitudinea ei față de bărbați? Ieși din piscină cu mare greutate. Picioarele n-o mai ascultau. O luă înspre camera ei, rugându-se să nu mai dea peste Nathaniel.

Imediat ce intră la ea, îl auzi și pe el alături, închizând ușa și trăgând obloanele. La cât de nervos era, se întreba dacă va

mai coborî la cină. Catherine avea să-și dea seama că ceva e în neregulă. Poate că Nathaniel se putea preface, însă ea nu.

În ciuda faptului că fusese o zi călduroasă, Gisele era înfrigurată și se vârî în pat pentru a-și mai reveni. O măcinau tot felul de gânduri cu privire la ce se întâmplase mai devreme. Cât de sincer păruse Nathaniel; și cu toate acestea, o avertizase că de fapt e doar o joacă. Treptat, furia i se risipi, învăluită de căldura așternuturilor, și adormi tun, până când o bubuitură se auzi la ușa ei.

– La masă! îl auzi pe Nathaniel de cealaltă parte. Nu e nevoie să te ascunzi. Nu poți să stai închisă acolo pe veci!

– Nici n-am de gând, răspunse ea. Dormeam.

Se uită la ceas și realiză că ora cinei cam trecuse.

– Scuze. Cobor în cinci minute.

El tăcu, iar pașii i se auziră coborând scările zgomotos. Încă mai era supărat !

Oare câte femei avuseseră curajul de a-l înfrunta? se întrebă ea.

Se îmbrăcă la repezeală, fără să se mai machieze. Catherine era fermecătoare și veselă, ca de obicei.

– Uite c-a apărut somnoroasa! zâmbi ea. Cred că e din cauza aerului de aici.

Nathaniel tăcea, cu spatele la ele, uitându-se pe geam. Nu-și bătea joc de Gisele, dar se întreba dacă sora lui își va da seama de tensiunea dintre ei doi.

– Deci, te-ai gândit să ne onorezi cu prezența? se întoarse brusc, de parcă abia atunci o observase.

– Nu e vina ei că a adormit, râse Catherine. Nu te mai purta ca un copil răsfățat doar pentru că a trebuit să aștepți puțin. Întotdeauna face așa când îi e foame, spuse apoi către Gisele. Când o să vă căsătoriți, să ai grijă să-l hrănești la ore fixe, altfel face urât!

Gisele zâmbi slab, dorindu-și să nu mai audă aluzii la realția lor.

Era jenant, mai ales că Nathaniel se înroșise. Era cel mai indiferent bărbat pe care-l întâlnise.

Cina fu un moment de încordare pentru toată lumea. Gisele răsuflă ușurată când terminară. Nathaniel dispăru imediat, însă ea rămase până la ora culcării alături de Catherine. Niciuna nu pomeni ceva despre Nathaniel, dar a doua zi dimineață, Gisele află că plecase la Londra pentru niște afaceri urgente.

Lipsa lui o liniști pe Gisele, deși regreta faptul că nu-și luase rămas-bun. Petrecu ziua cu Catherine, înotând, ajutând-o să avansese cu mersul, fără însă a pomeni ceva despre scrierile ei. Fără Nathaniel acolo, se simțea ca o impostoare.

– Cred că în curând am să-i arăt lui Nat ce pot să fac, zise Catherine. O să-l bine dispună. E foarte tensionat și cred că e din cauza mea.

Gisele fu cuprinsă de remușcări, tentată să i se confeseze, dar știa că o va răni și mai tare curajul de care dădea dovadă. Într-o zi, intră pe neașteptate în camera Catherinei și o găsi cu ochii în tavan. Se așeză și o privi în tăcere, întrebându-se dacă ar trebui s-o trezească pentru a-i spune despre adevărata ei legătură cu Nathaniel.

– Gisele! Nu te-am văzut când ai intrat. Tocmai mi-a venit o idee genială pentru un roman, și se uită cu furie la mâinile ei. Aș vrea să pot lua stiloul în mână ca s-o așternpe hârtie! E atât de dezarmant!

Aceasta era ocazia pe care o așteptase Gisele. Ritmul inimii i se acceleră și tocmai se pregătea să-i propună colaborarea. Însă ceva o înfrâna. Care ar fi fost rostul? Dacă avea să se implice, ar fi trebuit să rămână acolo cine știe cât timp.

– E ciudat că Nat mi-a spus întotdeauna cât de minunate sunt poveștile mele, continuă Catherine. Spune că aș găsi ușor pe cineva care să mi le publice, asta dacă găsesc și pe cineva care să le scrie.

Am încercat cu un reportofon, dar n-a mers. Tu știi să scrii la mașină, nu? Iar de față cu tine aș putea vorbi fără rezerve. N-ai vrea, te rog frumos, să mă ajuți, Gisele?

Gisele nu știa ce să-i răspundă. Pe de-o parte nu voia s-o dezamăgească, dar pe de altă parte asta ar fi însemnat să-și compromită cariera și viața. Trebuia să se gândească serios dacă merita efortul.

Oricum, Catherine va fi cândva capabilă să și le scrie singură. Când Nathaniel o rugase acest lucru, credea că sora lui va rămâne în acel scaun tot restul vieții. Poate că poveștile mai puteau aștepta un timp.

– Scuză-mă, începu Catherine, văzând că Gisele ezită, am uitat că ești aici în vacanță. N-ar fi trebuit să te rog așa ceva.

– Catherine, eu…începu Gisele, jenată.

– Nu, te rog, uită totul. Trebuia să-ți fi spus mai devreme. Nu e nevoie să te amestec în problemele mele. Poate că poveștile astea n-au nicio valoare. Nat e subiectiv, doar pentru că e fratele meu.

Avea aceeași determinare specifică familiei Oakley. Era prea târziu pentru Gisele să regrete ezitările ei. Acum nu mai avea niciun rost să insiste, dar avea să deschidă din nou subiectul a doua zi. Și de data asta, ea va fi cea care se va oferi. O cuprinse un sentiment de culpabilitate aproape insuportabil, mai ales că buna dispoziție a Catherinei nu dispăru.

Nathaniel se întoarse târziu, în aceeași seară. Gisele îl lăsă să discute cu sora lui cât timp urcă să se schimbe pentru cină. El nu părea încântat s-o aibă în fața ochilor, iar ea se mulțumea că nu trebuia să-i înfrunte privirea.

Voia să apară la cină relaxată și elegantă; aparențele nu se potriveau în totalitate cu dispoziția ei interioară, dar asta nu mai conta acum.

Nathaniel intră val vârtej în camera ei.

– Cum îndrăznești s-o insulți pe sora mea! izbucni el cu o figură rigidă și cu ochi întunecați. Pleacă imediat din casa asta! Acum. Deja ți-am chemat un taxi – o să vină în cinci minute.

Gisele rămăsese fără cuvinte. Cu ce mai greșise?

– Nu te uita așa la mine, scrâșni el din dinți.

Dintr-o mișcare, smulse o valliză de-a ei din dulap și-ncepu s-o înfunde cu haine.

Gisele îl privea îngrozită, neînțelegându-i furia necontrolată; probabil că totul avea legătură cu discuția de mai devreme pe care o avusese cu Catherine.

– Nat, se poate să știu ce-am mai făcut acum? începu ea.

– Eu să-ți spun? De parcă n-ai ști! Catherine nu are puterea de a trăda pe cineva. Dar mi-a fost ușor să ghicesc.

Fața îi era schimonosită din cauza furiei.

– După ce că refuzi pe față cererea mea în căsătorie, acum refuzi s-o ajuți cu poveștile. E cel mai oribil lucru pe care-l puteai face, și sper că-l vei avea pe conștiință toată viața!

Gisele rămase cu gura căscată. Se uita la el mută de uimire, nu atât pentru ce-i spusese în legătură cu Catherine, cât mai ales cu prima parte a frazei. Deci, fusese o cerere în căsătorie adevărată ! Iar ea i-o întorsese.

– Dumnezeule! bolborosi ea, tremurând, mai șocată de propria reacție decât de propunerea în sine.

Însă cuvintele nu mai aveau nicio valoare acum.

– Într-adevăr, Dumnezeule ! îi trânti el. Presupun că acum n-ai de gând să-mi spui că nu ți-ai imaginat cât rău poți face refuzând?

– Ție? șopti ea. Nat, nu…

– Catherinei, la naiba! ea e motivul pentru care ești aici, în caz c-ai uitat. E prima oară când amintește de ideile ei, iar tu…și se opri pentru a-și trage răsuflarea, tu îți permiți s-o refuzi!

– Dar n-a fost așa, protestă ea. Eu…

– Nu mai vreau să aud nicio scuză. Răul a fost făcut. Împachetează!

Trase o altă valiză, deschise sertarele, scoțându-i lucrurile; ea însă rămăsese nemișcată privindu-l, întrebându-se cum de-l mai putea suporta, după toate câte îi spusese. Apoi începu încet să-și adune din lucruri, înfundându-le pe unde apuca.

– Te rog Nat, ascultă-mă. Catherine…

El îi întoarse o privire sălbatică, înflăcărată.

– Taci și adună! Mai bine nu te aduceam. Ce naiba ai avut cu ea?

Sau a fost din cauza mea? Ca să te răzbuni? Ar trebui să te ucid pentru asta!

Lui Gisele îi dădură lacrimile și scoase un țipăt scurt.

– Ce vrei să spui?

– Nu mă lua așa! Și totuși, eu sunt cel care nu înțelege de ce ai refuzat-o?

– Dar n-am refuzat-o. Eu…eu…nu-și găsea cuvintele.

– Ți-a trebuit atât de mult să-i dai un răspuns, încât și-a dat seama că nu vrei, dar că n-aveai curaj să i-o spui în față.

– Chiar nu vrei să mă asculți? și începu să plângă de-a binelea. De ce nu-mi dai o șansă?

– Meriți? rânji el. Nu cred! Am auzit destule; ești doar o prefăcută. Și te avertizez că dacă te mai văd vreodată…nu mai sunt responsabil de ce fac.

Își încleștă amenințător pumnii în fața ei, iar corpul i se încordă cu furie.

– Te-am cruțat doar de dragul Catherinei.

Gisele se dădu înapoi cutremurată, ametită. Îi venea să leșine. Nathaniel fusese întotdeauna periculos, dar acum era letal.

Prea târziu își dădu seama de un lucru de mult evident – îl iubea. De ce nu se trezise mai devreme?

Ceea ce credea că e doar atracție fizică, se tranformase în iubire. De când cu întâmplarea cu Adrian, nu se mai crezuse capabilă de asemenea trăiri. Iar dacă ar fi putut trece peste punctele slabe ale lui Nathaniel, și ar fi văzut partea plină a paharului, i-ar fi putut deveni soție ! Acum, regreta.

Pentru câteva secunde, se uită la el, încordată, apoi, dintr-un impuls de moment, începu să-și arunce toate

cosmeticele în geantă, pantofii într-alta, convinsă că Nathaniel își putea pierde controlul în orice clipă. Nu mai avea rost să-i explice nimic, cel puțin nu acum. Pierduse orice șansă.

– Sunt gata ! îl anunță după ceva timp, cu sufletul sfâșiat, ca și cum ar fi fost pe patul de moarte.

El o privi rece, iar ochii lor se oglindiră reciproc, pentru ultima dată. Figura lui era distorsionată, emoțiile fiindu-i mai puternice decât voia el să arate. Ochii care o făcuseră să se topească pe picioare, acum ascundeau o lucire neagră, de ură. Mâinile care o incitaseră, acum îi atârnau înghețate pe lângă corp. O respingea cu toată ființa lui. Iar ea îl iubea!

El îi ridică dintr-o singură mișcare toate valizele. Se ridică și ea. În momentul acela ușa se deschise și…Catherine intră!

Gisele știa prin câte trecuse ca să facă acei pași. Totuși, pe fața ei nu se vedea nici urmă de efort. Mergea încet și apăsat, însă cu o direcție precisă, către fratele ei.

Gisele își ținu respirația, de frică să nu întrerupă liniștea ce se lăsase în cameră. Nathaniel încă ținea valizele, dar orice urmă de furie îi dispăruse. În schimb, o privea pe sora lui cu gura deschisă.

Catherine aproape că-l ajunsese, când picioarele începură s-o lase. Mai făcu un pas și se împiedică. El aruncă bagajul și o prinse, ducând-o pe scaunul de lângă fereastră. Îngenunche în fața ei și-i luă mâinile într-ale sale.

– E un miracol!

Plânseră amândoi și se îmbrățișară, murmurând vorbe nedeslușite.

Și Gisele începu să plângă. Era un moment foarte emoționant. Tocmai se pregătea să părăsească încăperea când de afară se auzi un claxon – taxiul. Nathaniel se ridică, dar glasul încă îi tremura.

– Nu durează mult, Catherine. Gisele pleacă și trebuie să o ajut la bagaje.

– Nu! strgă sora lui. Ea rămân !

– Nu înțelegi, scutură el din cap. Îți explic mai târziu.

– Nu e nevoie, Nat, ridică ea ochii, am ascultat la ușă. Cred că Gisele merită o șansă, pentru a-ți explica.

– Gisele? izbucni el neîncrezător. Eu am adus-o în casa asta de bună– credință. N-am s-o iert niciodată pentru ceea ce ți-a făcut.

– Dar nu mi-a făcut nimic. Nu ne-am certat, deși din câte am prins, n-ai adus-o doar ca logodnică a ta…

Mușchii feței lui tresăriră, iar cei doi frați se priviră o clipă în ochi. Claxonul mai sună încă o dată.

– Cred c-ar trebui să-i spui că planurile s-au schimbat, zise Catherine. Între timp, o să discut puțin cu Gisele.

– Nu durează mult, spuse Nathaniel, și ieși din cameră, coborând în grabă scările.

– Ia loc, zâmbi Catherine, înainte să cazi de pe picioare. Pari copleșită de emoție.

Am auzit ceva din motivele pentru care fratele meu te-a adus aici, dar nu totul. Vrei să-mi spui ?

– Nu prea avem timp…O să se întoarcă.

– Doar dacă nu vrei să te mai certi cu el. Haide, vreau să aud.

Gisele se așează pe marginea patului, căutându-și o poziție a mâinilor care să nu-i trădeze sentimentele.

– E o poveste lungă. Ideea e că fratele tău a vrut să te ajut cu scrierea poveștilor, dar nu s-a gândit că tu nu te deschizi la comandă. Zicea că ești rezervată față de oricine nu face parte din familie, și astfel a venit cu falsa logodnă. Voia ca noi două să ne împrietenim. Iar eu trebuia să aștept propunerea ta.

– Și de ce-ai ezitat când aceasta a apărut ?

– Îmi pare rău, și-și coborî ochii în pământ. Mă simțeam îngrozitor pentru tot ce se întâmplase între mine și Nat și nu mai voiam să mă compromit cu șederea aici. Chiar mă decisesem să mă întorc la Londra și să-mi dau demisia. Deși mă durea sufletul, conștiința a fost mai puternică, și mă hotărâsem, în cele din urmă, să-ți spun toate astea mâine dimineață.

– Dar a intevenit Nat? sugeră Catherine.

– Nu cred că discuția asta mă va ajuta, continuă Catherine. Nu mai pot rămâne, nu acum.

– Dar ce te-a făcut să te răzgândești așa de repede ?

– Nu cred că lui Nat o să-i convină dacă-ți spun...

– Cui îi pasă de el? o repezi sora lui. Acum, m-ai făcut curioasă.

– Nat m-a cerut în căsătorie, oftă Gisele, dar eu nu mi-am dat seama că e real, și…l-am plesnit.

– Nu mi-ar fi plăcut să-l văd! râse cealaltă.

– Acum, crede că l-am respins din cauza prejudecăților pe care le am față de bărbați, mai ales că am trecut prin niște întâmplări nefericite.

– Și ți s-a părut că-și bate joc de tine? De fapt, e tipic pentru Nat. Ce simți pentru el?

– M-ai crede dacă-ți spun că tocmai mi-am dat seama că-l iubesc? zâmbi Gisele. Nu plănuiam să iasă așa – e o bătaie de cap în plus.

– Ai putea să-i spui asta, sugeră Catherine. Sunt aproape sigură că și el te iubește. Am observat felul în care te privește, ca și cum ai fi cel mai prețios lucru din viața lui.

– Dacă ar fi atât de ușor! zise Gisele și-și înfundă fața în palme. Dar te înșeli. Ar fi trebuit să vezi cum m-a privit mai devreme. De parcă voia să mă omoare!

Nu-l auzi pe Nathaniel intrând, dar Catherine o opri.

– Are să-și revină.

– Nu cred, se înfrigură Gisele. Acum, mă urăște. Dar aș vrea s-o fi făcut. Nu cred că mai pot continua astfel, Catherine, eu…și-l văzu acolo. De ce nu m-ai oprit, Catherine?

El o privea copleșit de emoție, ca și cum atunci o vedea pentru prima oară.

– Gisele, începu el răgușit, și se prăbuși lângă patul ei, îmbrățișând-o. Ce ți-am făcut, Gisele?

Ea își îngopă capul la pieptul lui, acceptându-i căldura. Trecu mult timp până când amândoi își recăpătară forțele și-și stăpâniră emoțiile pentru a se privi în ochi.

Părea că îmbătrânise în aceste ultime minute; fața îi era brăzdată de linii adânci, întunecată de durere, iar pielea i se cutase pe alocuri.

– Te iubesc, Gisele…credeam că știi. Îmi pară atât de rău. Eu…

Ea îi puse un deget pe buze.

– Nu te învinovăți, Nat. Amândoi suntem de vină. Nu știam nici eu că-ți pasă de mine, dar…bănuiam că mă iubești.

– Cu toată ființa mea, adăugă el. Încă din clipa în care ai pășit în biroul meu, iradiai cu ochii tăi luminoși și cu părul tău de foc, și atunci am știut că sunt vrăjit. Am știut că ești femeia pe care am așteptat-o.

Sărutul lui veni mult mai delicat și mai pasional decât toate celelalte. Era prima oară când îi oferea iubire adevărată.

– Nat, se auzi de undeva din spate vocea Catherinei, fii drăguț și împinge-mi scaunul. Apoi puteți să vă continuați discuția singuri…Și, Gisele, îți mulțumesc.

Nu mai era nevoie de alte cuvinte.

– Poți să stai, o opri Nat. Oricum, nu era pentru tine; eram pe punctul de a pierde singura femeie pe care am iubit-o cu adevărat.

– Mai bine rămâneți singuri, insistă ea. Iar dacă nu vrei să mă împingi, am să mă ridic, deși nu cred că mai pot face pași astăzi.

O ajută și se întoarse cât putu de repede. Rămase în fața Giselei, cu privirea în pământ.

– De ce nu mi-ai spus? E minunat că după atâta timp…O, Doamne, cred c-am să fiu cel mai fericit om din lume!

– E un miracol că sora ta poate să umble; dar e un miracol și faptul că mă iubești.

E adevărat?

– Așa cum mă vezi și cum te văd. Chiar nu ți-ai dat seama la piscină că te cer?

– Credeam că e o altă mișcare de-a ta. Dar e cea mai ciudată cerere în căsătorie pe care-am auzit-o. Mai ales că nici nu ne înțelegeam prea bine.

– Nu ne-am înțeles mai tot timpul, O prinse de talie trăgând-o spre el.

– Așa de curiozitate…de ce m-ai chemat la tine în birou ?

– E curios, zâmbi el. Auzisem povești despre tine și mă întrebam cum de o fată roșcată poate fi atât de frigidă. Voiam să mă conving că într-adevăr ești "fecioara de gheață", fără să mă aștept la tot ce-a urmat după aceea.

– Deci, nu plănuiai să mă faci secretara ta sau să mă aduci aici?

– Căutam o altă secretară, răpunse el, dar ideea venirii încoace mi-a încolțit în minte doar după ce am lucrat împreună un timp. Mi s-a părut că și ea ar începe să țină la tine, ca și mine.

– Îmi pare rău că n-am avut încredere în tine, râse ea ușor. Îmi promisesem mie însămi că nu mă voi mai îndrăgosti încă o dată.

Nathaniel o sărută înfometat, căutându-i fiecare părticică din ea– fața, gâtul, urechile; brațele lui o încleștau, zdrobind-o fără milă. Dorința ei renăscu, se agăță de el la început timid, apoi tot mai apăsat, lipindu-se de el, pentru a nu-i mai da drumul niciodată.

– Dacă o să continuăm așa, se opri el, nu garantez pentru actele mele. Te-am mai înfrânat o dată, îți aduci amunte? A fost cel mai dificil lucru din viața mea; îmi pare rău că te-am rănit. Și nu cred c-aș mai avea puterea s-o mai fac a doua oară.

– Nu mă supăr. Dacă ne căsătorim…Cred că asta e ideea…și-ncepu să râdă, n-o să mai conteze.

Pentru actul lui de curaj, îl iubea și mai mult acum.

– Vreau să ne căsătorim azi, zise el. Sau mâine. Cât îți ia să anunți pe cineva ? Presupun că trebuie să-ți inviți rudele, altfel n-or să ne-o ierte niciodată.

– N-am familie, murmură ea.

El deveni serios.

– Chiar mă întrebam de ce nu pomenești niciodată de ea. Ce s-a întâmplat ?

– Tata a avut un atac de cord când aveam doisprezece ani. Mama s-a recăsătorit cu un tip care s-a transformat dintr-o bomboană într-un coșmar, purtându-se așa de rău cu ea, încât a dus-o la groapă.

– Îmi pare rău. N-am știut. Credeam că toată teama ta se trage doar de la acel băiat…

– Nu mai contează. Mi-a trecut. Nu cred că tu te mai poți schimba. Ți-am văzut toate laturile, și tot te iubesc.

– Și eu te iubesc, murmură el. Și știu că o să fim foarte, foarte fericiți.

Gisele răsuflă adânc, pregătindu-se să-l întrebe ceva ce o măcina de mult.

– Dar Morwenna? Ce rol joacă în toate astea? Sper că n-are să ne strice planurile ?

– De ce spui asta? întrebă el sceptic.

– Pentru că te iubește!

– Ca pe-un frate, începu el să râdă. E verișoara noastră; nu ți-a spus Catherine? Deși, trebuie s-o recunosc, am vrut să te fac geloasă. Ea și cu unchiul meu au un hotel aici. Așa e ea, mai sentimentală. Dacă nu ne dă binecuvântarea, înseamnă că e supărată.

– Dar nu mi s-a părut că mă place.

– Crede că nicio femeie nu e potrivită pentru verișorul ei. Ar fi vrut să-mi aleagă și viitoarea soție. O, draga mea, nu te teme de Morwenna.

– Atunci, nu mai am de ce să-mi fac griji.

Oftă adânc și se cuibări la pieptul lui.

Nathaniel o îmbrățișă cu căldură.

– Catherine s-a refăcut ca printr-un miracol, iar tu vei deveni soția mea. Ce altceva își mai poate dori un bărbat? Cred că sunt cel mai norocos tip din lume.

– Nu la fel ca mine, zâmbi ea. Eu te am pe tine.

Sfârșit